

ΤΥΧΟΣ 41 ΑΘΗΝΑΙ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
Ι ΔΡΑΧΜΗ

Αριθμός συμμετοχῆς τὰς κληρώσεις
διὰ τὰ δῶρα τοῦ Μηνιαίου τεύχους.

ΕΤΟΣ Α- ΑΡ. 41 ΑΘΗΝΑΙ 30 7/ΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεῖα ὁδὸς Κοραῆ ἀρ. 4

Στοὰ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Διὰ τὰς Ἀθήνας	ἀρ. 70
Ἑπαρχίας	75
Ἐξωτερικῶν	Φρ. γρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΕΝΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΟΕΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Αστέως».)

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμοῦ).

ΝΑ Γ'Σ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ— Β. Σπυρόπουλος

Εν ΠΥΡΓΩ— Τ. Καλαθάς

Εν ΑΙΓΙΩ— Γ. Ανδρικόπουλος

Εν ΣΕΡΡΑΙΣ— Κώστας Παπακωνσταντίνου

Εν ΚΟΖΑΝΗ— Γ. Χαπαδημητρίου

Εν ΛΑΜΙΑ— Δ. Ελασσόνας

Εν ΧΑΝΙΟΙΣ— Ηλ. Κνιδάκης

Εν ΚΑΤΡΩ— Αριστ. Ζωγραφίδης

Οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσιν ἀνταποκριταὶ δὲν διωρίσθησαν εἰσέτι ἐπισήμως.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΦΑΚΙΡΑΙ

Πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ θέατρον τῆς κ.Κοιτοπούλῃ, καὶ ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου, ὁ ἱατρὸς κ. Μαϊχός, ὠμίλησεν ἐκτενῶς, θελήσας ν' ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸ κοινόν, τι δὲν πρέπει νὰ παρασῶνται καὶ νὰ δεικνύῃ τὴν εὐπιστίαν, συρρέον ἀθρόω· εἰς παραστάσεις διδομένας ὑπὸ διαφόρων αὐτοκαλουμένων Φακιρῶν, μπεδῶν, ἢ ἄλλων δῆθεν θαυματοποιῶν καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκμεταλλευσμένων τὴν ἄγνοιαν τοῦ κοινοῦ.

Καὶ ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του ὅτι ὅλα τὰ κατακλιθέσονται πειράματα τῶν ἐν εἰδεί ἐπιδημίας, ἐν σκηναῖς, τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας Φακιρῶν ἢ ἄλλων νοσημάτων, ταχυδακτυλουργῶν κτλ. δὲν εἶνε οὔτε θαύματα οὔτε μαγεία οὔτε ἀποτελέσματα ὑπερφυσικῆς τινος δυνάμεως τὴν ὁποίαν κατέχει δῆθεν ὁ ἐκτελῶν, ἀλλ' εἶνε ἀπλοσύτητα, ζητήματα τέχνης καὶ ταχυδακτυλογραφίας.

Καὶ μέχρι μὲν τοῦ σημείου τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς ἐπὶ νύκτας θαυματοποιούς, οἰκειοποιήσοντας μάλιστα τίτλους τοῦ δὲν τοὺς ἀνήκουν, ἔχει ἀπολύτως δίκαιον ὁ κ. ἱατρὸς. Αἱ ἀκαλύψεις ἐνὸς ἐπιστήμονος εἶνε πάντοτε ἄξιοι παντὸς σεβασμοῦ, ὡς ἀπόροιαι, ἐργασίας, καὶ βεβαίας μελέτης, καὶ ἐπέτυχε πράγματι ὁ κ. Μαϊχός, νὰ διαφωτίσῃ ὅπως δῆποτε τὸν λαόν, συμβουλεύσας νὰ μὴ δίδῃ οὕτως προσοχὴν καὶ χρῆμα εἰς ἀνάξια λόγου θεάματα. Ἐν τούτοις διὰ τὸ σοβαρὸν μέρος τοῦ πράγματός μας ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν ἀντιρ-

ρήσεις καὶ ἀπορίας, ἀφ' οὗ ἔχουσιν τοιαύτας. εἰδικῶς ἀσχοληθέντες πλείστοι Εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες, καὶ οὔτινες κατόπιν μακρῶν ἐρευνῶν ἀνδρῶν πειρητηθήσαν τελείως πάσης περαιτέρω μελέτης τοῦλάχιστον ἀπεκόμισαν σταθερὰν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι προκειμένον περὶ ἁληθῶν Ἰνδῶν Φακιρῶν, τὸ μυστήριον τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν περσμάτων, εἴμεινε καὶ θὰ μείνῃ μυστήριον ἀνεξιχνίαστον.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι καίτοι ἡ ἐπιστήμη ἐπεκτείνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν κυριαρχίαν τῆς καὶ πλοῦς τίθεται ὁλογὲν μὲ νέας νίκας καὶ νέας κατακτήσεις, ὅμως πολὺς δρόμος ἐναπομένει ἀκόμη διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρας! Πόσα στάδια θὰ διανύσῃ ἡ ἀνθρωπότης μέχρι ὅτου καταγάγῃ τὴν ὀριστικὴν νίκην, ἢ ὅποια θὰ ἐξηγήσῃ τὰ μέχρι τοῦδε ἀνεξήγητα, καὶ θὰ διαγράψῃ ἀπὸ ὁ ἐπιστημονικὸν λεξιλόγιον τὸ «ἄγνωστον». Ἐπάρχουν χιλιάδες φαινόμενων, τῶν ὁποίων αἱ προσελεύσεις διαφεύγουν τὴν ἐπιστήμην, καὶ τὰ ὅποια μέχρι τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον καλύπτονται ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου τοῦ μᾶλλον ἀκατανοήτου μυστηρίου. Τὰ παράδοξα, τὰ ὅποια ἐκτελοῦν οἱ Φακίροι τῶν Ἰνδῶν, καὶ τὰ ὅποια ἐπιστοποιήθησαν ἀπὸ πλείστον ὅσους ἀξιοπίστους μάρτυρας, ἀνήκουν εἰς τὴν πολλαπλὴν ἐκείνην σειρὰ τῶν ἀνεξηγήτων φαι-

ΦΑΚΙΡΗΣ ΜΕΤΑ ΠΟΛΥΜΗΝΟΝ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΝ

νομένων. Τῶν μυστηρίων τούτων τὴν κλεῖδα κρατοῦσι πρὸ αἰώνων οἱ Μάγοι τῆς Ανατολῆς.

Τὰ περίεργα καὶ ἀνεξήγητα αὐτὰ φαινόμενα διαφεύγουν τὴν ἐπιστημονικὴν διορατικότητα ἥτις ἀληθῶς μέχρι σήμερον κατέβαλε, ὑψίστας προσπάθειάς διὰ νὰ διευκρινίσῃ τὸ ἀληθὲς τοῦτο μυστήριον τοῦ Φακισμοῦ.

Εἶναι μαγεία ; ὀφθαλμαπάτη ; μαγνητισμὸς ἢ ὑπνωτισμὸς ; Πάντως πρέπει κατὰ νὰ εἶνε, γι' αὐτὸ κρατοῦν σφικτὰ τὸ μυστικὸν τῶν οἱ ἄλθεις Φακίραι τῶν Ἰνδιῶν. οἱ Μάγοι τῆς Ανατολῆς, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὁργανισμὸν οὕτως εἰπεῖν μὲ κανονισμοὺς καὶ ἱεραρχίας, μεταδιδόμενας ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἡ τέχνη ἣν κατέχουν οἱ φακίραι τῶν Ἰνδιῶν φθάνει μέχρι τόσης τελειότητος ὥστε προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν.

Καταπίνουν ξίφη καὶ ἄλλα αἰχμηρὰ ἀντικείμενα, καὶ προκαλοῦν τοιαῦτα φαινόμενα τὰ ὅποια κατ' ἀνάγκην ὁ θεατὴς χαρακτηρίζει ὡς θαύματα.

Σὲ ἀπενδύουν γιὰ λίγες στιγμὰς καὶ ἀποκαλύπτουν τὰς σκέψεις σου, θεραπεύ τιν ἀσθενεῖς, ἐπανευρίσκουν ἀπωλεσθέντα ἀντικείμενα, προκαλοῦν ἐξ ἀποστάσεως τὴν κίνησιν τῶν φύλλων ἐνὸς δένδρου. . . .

Καὶ μόνον αὐτὰ ;

Αἱ ταλαιπωρίαι εἰς τὰς ὁποίας ὁ ποβάλλουν τὸ σῶμα των, αἱ κακουχίαι καὶ στερήσεις, διὰ νὰ φθάσουν ὡς λέγουν εἰς τὸν θεῖον ἐξαγνισμόν, εἶνε καταπληκτικά. Οἱ οἱ εἶνε πάμπωχοι καὶ ταπεινοί. Πλανῶνται ἀδιὰκόπως, καὶ σταθμεύουν εἰς τὰ χωρία ὅπου ὁ λαὸς τοὺς θεωρεῖ ἁγίους, καὶ τοὺς περικυκλῶνει ἀσφυκτικῶς διὰ νὰ τοὺς θαυμάσῃ.

Δὲν εἶναι σπάνιον φαινόμενον νὰ συναντήσῃ ὁ περιερχόμενος τὰς Ἰνδίας

ας ἓνα Φακίρην νὰ κρεμάται ἀπὸ τὸν κλάδον δένδρου μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, καὶ νὰ μένῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀπηγγονισμένος ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας, καὶ ἐβδομάδας καὶ μῆνας ὁλοκλήρους. Οὔτε πέραν τοῦ συγκειρωθῆ ἄρκετον ποσὸν χρημάτων, τὰ ὅποια ρίπτουν τὸ πλῆθος τῶν θαυμασῶν του, λύεται ἀπὸ τὸν κλάδον τοῦ δένδρου καὶ συνεχίζει τὸν δρόμον του, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπολύτως.

Υπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτῶν οἱ τινες μόνον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἐπιδεικνύουσι τὴν τέχνην των.

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1875—76 ὁ ἀεὶμνηστος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Εδουάρδος μετέβη εἰς Καλκούταν, διάδοχος τότε τοῦ θρόνου καὶ πρὸς τιμὴν του ἐδόθησαν μεγάλα ἑορταί. Εἰς τὸ πρόγραμμα μιᾶς ἐξ αὐτῶν, περιλαμβάνοντο πειράματα γηραιῶ Φακίρου.

Ἐν ἑξ αὐτῶν ἀναφέρομεν, ἐκτελεσθέν ἐνώπιον τοῦ πρίγκιπος καὶ 50 000 θεατῶν.

Ὁ Φακίρης ἀφοῦ ἐχατέστησε τὸν πρίγκιπα, ἔλαβε τρία ξίφη ἀξυτάτα καὶ ἐνέπληξε ταῦτα κατὰ τὴν λαβὴν εἰς τὸ ἔδαφος. Τότε Φακίρης νεώτερος προσῆλθε καὶ ἐξηπλώθη ὑπτίως κατὰ γῆς. Κόλλησας πρὸς ἄλληλα τὰ σκέλη καὶ τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῶν πλευρῶν. Ὁ γηραιὸς Φακίρης ἔφερε δις καὶ τρίς ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας, τὸ δὲ σῶμα τοῦ νεωτέρου ἐγένετο ἄκαμπτον καὶ ἀνίσθητον. Τότε προσῆλθε τρίτος Φακίρης καὶ ἔλαβε τὸ σῶμα ἐκ τῶν ποδῶν, τοῦ γηραιῶ κρατοῦντος αὐτὸ ἀπὸ τῆς κεφα-

λῆς. Οὕτω ἀμφότεροι τὸ ἀνεσήκωσαν καὶ τὸ ἔθεσαν ἐπὶ τῶν αἰχμῶν τῶν ξιφῶν, χωρὶς ποσῶς αὐταὶ νὰ ἐμπηθῶσι εἰς τὰς σάρκας. Ἡ αἰχμὴ τοῦ ἐνὸς ξίφους ἐτέθη εἰς τὸν ἄλθινον ἢ δευτέρου ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ὤμων καὶ ἡ τρίτη κατὰ τὴν βάσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Οὐδ' ἐσθῆριζε τοὺς πόδας.

Ἀμὰ τὸ σῶμα ἐτέθη οὕτω, ὁ δευτέρος Φακίρης ἀνίστατο καὶ ὁ γέρον ἱσταμένος ὀρθίως προὐχώρησε ἐχαιρέτισε τὸ πλῆθος. Τὸ σῶμα μὴτε δεξιὰ ἔκλινε ποσῶς μὴτε ἀριστερὰ, ἀλλ' ἐταλαντεύετο μετὰ μαθηματικῆς κανονικότητος. Τότε ὁ γηραιὸς Φακίρης ἔλαβε μάχαιραν καὶ δι' αὐτῆς σκάψας τὸ ἔδαφος παρὰ τὴν λαβὴν τοῦ πρώτου ξίφους τὸ ἀφῆρσεν χωρὶς τὸ σῶμα νὰ παρεκκλίνῃ μηδ' ἐλαφρῶς τῆς θέσεώς του.

Μετὰ ταῦτα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀφῆρσεν τὸ δεύτερον καὶ εἶτα τὸ τρίτον ξίφος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σῶμα ἐκπλήρει ἡμέραν καὶ ἐνώπιον μυριάδων θεατῶν παρέμενεν ἄνευ ὁρατοῦ στήριγματος κατὰ τὴν ὀριζόντιον αὐτοῦ θέσιν ἑναέριον, δύο πόδας ἄνωθεν τοῦ ἔδαφους. Ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ διέτρεξε μετὰ τὸ πλῆθος, τότε δὲ ὁ Φακίρης, ἀφοῦ ἐκ νέου ἐχαιρέτισε τὸ κοινόν, ἐκάλεσε τὸν βοηθόν του, καὶ σηκώσαντες ἀμφότεροι τὸ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενον σῶμα, τὸ ἀπέθηκαν κατὰ γῆς. Μετὰ τινὰς ἐντριβὰς τῆς χειρὸς τοῦ γηραιοῦ Φακίρη ὁ νεαρὸς συνάδελφος αὐτοῦ ἐσηκώθη ὁποῖος ἦτο πρὸ τοῦ πειράματος.

Τὰ ἀνωτέρω περιγράφει μάρτυς αὐτόπτης Ἀμερικανὸς, καλούμενος Κέλλαρ, καθηγητὴς, ἐπὶ πᾶσι ἐτη ζήσας ἐν Ἰνδικῇ καὶ σπουδάζας ἐπὶ ὁλόκληρα 15 ἔτη τὰ πειράματα τῶν Φακίρων.

Καταπληκτικὴν οὐχ' ἦττον ἐντύπωσιν προκαλεῖ ἢ μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου μεταστάσις τῶν Φακιδῶν ἢ εἰς ὥρας καὶ μῆνας ταφή καὶ ἐπαναφορά αὐτῶν εἰς τὴν ζωὴν.

Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Ἰνδιῶν θέλων νὰ πείσῃ τὸν Ἀγγλον στρατηγὸν Σάμπ περὶ τῆς τοιαύτης ἱκανότητος τῶν Φακιδῶν, προσέβη εἰς τὸ ἐξῆς ἐπινόημα· Διέταξε τὴν κατασκευὴν ἐνὸς κτιστοῦ τάφου. Τὴν ὠρισμένην ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀκιμωτέρους διὰ τὰς δοκιμασίας τοῦ σώματος Φακίρης εἰσῆλθεν εἰς τὸν τάφον, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ ἐστόμωσαν διὰ κηροῦ τοὺς ῥώθωνας καὶ κατεκλίθη ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ τάφος ἐκλείσθη ἐρμητικῶς παρουσία τοῦ Ἀγγλου στρατηγοῦ, καὶ ἐκαλύφθη κατόπιν μὲ παχὺ στρώμα χύματος, ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐσπάρη σῖτος. Πέριξ ἐτοιοθεήθησαν σκοποί, οἵτινες ἐφρουροῦν τὸν τάφον, ἡμέραν καὶ νύκτα.

Πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ἣτις εἶχεν ὀρισθῇ, ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς διέταξε δις τὸ ἀνοῖγμα τοῦ τάφου. Καὶ κατὰ τὰς δύο φορές ὁ Φακίρης εὐρέθη εἰς τὴν ἀρχικὴν του θέσιν. Τέλος μετὰ πάροδον δέκα μηνῶν ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὸ μνημεῖον ἠνοιχθῇ ὀριστικῶς. Τὸ σῶμα τοῦ Φακίρου ἦτο σχεδὸν τελείως ψυχρὸν, ἐκτὸς τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς. Ἡ καρδιά του καὶ οἱ σφυγμοὶ του εἶχον παύσει νὰ πᾶλλουν. Μετὰ δύο ὥρων ἐντριβὰς καὶ λουτρὰ ἐκ χλιαροῦ ὕδατος, ὁ Φακίρης ἐπανεκτίθη τὰς αἰσθήσεις, ἠγέρθη, καὶ ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ τάφου του, ἀπῆλθε πρὸς συνέχισιν τῆς ἀτελειώτου περιπλανήσεώς του, ἀνὰ τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις τῶν Ἰνδιῶν, ἐνῶ ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς ἔμεινε κατὰπληκτος πρὸ τῆς ἀλη-

θινῆς ἐκείνης νεκραναστάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ταγματάρχης Βασόν διεβεβαίωτο ὅτι τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος Φακίρην, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Νουρεδδ'ν, τὸν ἐκράτησαν εἰς ἄλλο πείραμα ἐνταφιασμένον ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ 4 συνεχεῖς μῆνας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἐξύρισε τὴν γενειάδα του, κατὰ δὲ τὴν ἐκταφὴν εὐρέθη ἄνευ τριχῶν, ὥς ἥτο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πρὸ 4 μηνῶν ἐνταφιασμοῦ του. Τοῦτο ἦτο μία ἐτι ἀπόδειξις τῆς μέσης μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου καταστάσεως τοῦ Φακίρου.

Λέγεται ὅτι οἱ Φακίραι οὗτοι τέμνουσι τὴν κάτωθι τῆς γλώσσης αὐτῶν συγκρατοῦσαν αὐτὴν μεθράνην, τὸ ὑπεργλωττίδιον, τῆς γλώσσης ἐλευθέρως, εἴτα δὲ μὲ προστριβὰς διὰ βουτύρου, ἀναμειγμένον μετὰ τινῶν ριζῶν καὶ διὰ συνεχοῦς τραδήγματος τῆς γλώσσης τὴν μηκύνουσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν τὴν περιτυλίσσουν περὶ τὸν φάρυγγα καὶ ἀποφράττουσι τὰ μετὰ τῆς ρινὸς συγκοινωνοῦντα καὶ ἐνυπάρχοντα ἐν αὐτῇ κενά, περικλείοντες οὕτω ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἐν τῇ κεφαλῇ των. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπονάρκωστος οἱ πειραματισταὶ οὗτοι τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου κλείνουσι διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ῥώθωνας καὶ τὰ ὦτα, διότι ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς των ἀὴρ διαστελλεται ἐκτῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης φυσικῆς θερμότητος καὶ ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τοσούτης δυνάμεως, ὥστε τὰ μέρη τὰ μὴ δυνάμενα εὐκόλως νὰ διασταλῶσι διαρρήγνυνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ δὴ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ἀκουστικὸν τύμπανον. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω μεθόδου ἀνάγκη πρῶτον νὰ δύναται τις νὰ κρατῇ ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀναπνοὴν του, δεῦτερον νὰ καθα-

ΦΑΚΙΡΗΣ ΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΚΑΡΦΙΩΝ

ρίξῃ τὸν στόμαχόν του διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν αὐτῷ λιγῆς ταινίας, καὶ νὰ εἰσάγῃ διὰ κλύματος ἀρκετὴν ποσότητα ὕδατος πρὸς καθαρσίον τῶν ἐντέρων. Τὸ τελευταῖον γίνεται διὰ μικροῦ σωληναρίου, καθ' ὃν χρόνον οἱ πειραματισταὶ εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι τῆς μεσημέρας. Τὸ ὕδωρ εἰσάγεται ἐντὸς αὐτῶν κατὰ θέν ἀλλ' ἀφίεται εἴτα ἀμέσως νὰ ἐξέλθῃ.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Φακίρης πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ εἶχε καθάρσει καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατόπιν ἐτρέφετο μόνον μὲ γάλα, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἀντὶ τροφῆς κατέπιεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταινίαν ἐκ λινοῦ τριῶν δακτύλων πλάτους καὶ 23 μέτρων μήκους,

τὴν ὁποίαν εἴτα παρευθὺς ἐξέβαλε, τοῦτο δὲ ἐπράξεν ἵνα καθαρῇ τὸν στόμαχόν του. Διὰ τῆς ἀλλῆς δὲ περιγραφείσης μεθόδου ἐξέπλυνε τὰ ἐντόθια του. Ἀπολούθως ἐμφράσσει ἅπασας τὰς ἐν τῷ σώματι ἀπὰς δι' ἀρωματικοῦ κηροῦ, στρέφει τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν περιτυλίσσει ἐν τῷ φάρυγγι. Σταυρώνει εἴτα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἐπὶ παρουσία πλείων θεατῶν ἀπονάρκουται κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του.

Κατὰ τὴν ἐκταφὴν τὸ πρῶτον καὶ κύριον ὅπερ ἐπιχειροῦσι πρὸς ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν, εἶνε νὰ ἐκβάλωσι τῇ βοήθειᾳ τοῦ δακτύλου τὴν ἐν τῷ φάρυγγι περιτετυλιγμένην γλῶσσαν του· εἴτα ἀποθέτουσι θερμὴν ἀρωματώδη ζύμην ἐξ ἀλεύρου, ὅσπρ-

ΦΑΚΙΡΗΣ
ΕΧΩΝ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ων και αρωματικών όπωρων επί της κεφαλής του, έμφυσώντας ένταύτη είς τούς πνεύμους και διά τών ότων άτμοσφαιρικών άέρα, άφού άφαιρέσωσι τά έξ αρωματικού κηρού πώματα έκ τών ότων, έκτινασσομένων μετά πατάγου τών κηρίων πομάτων της ρινός. Αυτό δέ (ό πάταγος δηλαδή) είνε τό πρώτον σημείον επανόδου είς τήν ζωήν, μεθ' ό άρχεται όλίγον κατ' όλίγον νά αναπνέη. Ανοίγει είτα τούς όφθαλμούς και επανέρχεται κανονικώς είς τās αίσθήσεις του. Ολα όμως ταύτα παρακολουθούνται μέ άδιαλείπτους και συνεχείς προστριβάς αυτού.

Λοιπόν πού δυναμέθα ν' άποδόσωμεν, τήν ψυχικήν δύναμιν και άντοχήν τών ανθρώπων αυτών; Οχι βέβαια είς ένόσεις κοκαίνης, και άν-

δρεαλίνης τās όποίας έκτελούν πρό τών πειραμάτων των, ώς είπεν ό κ. Μαϊγός.

Μήπως ό ένταγ ιασιός της κεφαλής είνε όλιγώτερον αξιοθαύμαστον πείραμα; Καί τούτο γίνεται κατά τον άπλούστερον τρόπον.

Σκάπτουν ένα λάκκον είς τήν γήν, άρκετόν νά περιβάλη τήν κεφαλήν των μέχρι τών ώμων, καλύπτουν τό πρόσωπόν των μέ έντεμάχιον ύφάσματος, και τοποθετούν τήν κεφαλήν των μέχρι του λαιμού έντός του λάκκου, τόν όποιον οί θεαταί φροντίζουν νά πληρώσουν καλά χώματος, είς τρόπον ώστε ή αναπνοή νά καθίσταται άδύνατος. Οίσοδήποτε άλλος είς μίαν παρομοίαν θέσιν, μετά παρέλευσιν πέντε ή δέκα λεπτών, θά απέθνησκεν έξ άσφυξίας. Τιοιούτον τι όμως δέν συμβαίνει μέ τούς Φακίρας.

Ο κατά τούτον τρόπον ένταφιαζόμενος παραμένει εκεί άκίνητος, όλοκλήρους έβδομάδας, έως ότου, ήμέραν τινά, οί θεαταί βλέπουν μίαν τών χειρών του νά κινήται, νά εκσάπτη μεαυτήν ό Φακίρης τό έδαφος και νά άπαλλάσση έκ του λάκκου τήν κεφαλήν του. Ο Φακίρης έγείρεται δροσερός και ήρεμος, ως νά επρόκειτο περί άφυπνίσεως άκ του γλυκυτάτου ύπνου.

Όσον άφορά τά πειράματα του Ταρχή-Μπέη, δέν είνε δυνατόν νά κινήσουν σοβαρώς τήν προσοχήν μας, διότι άτυχώς, ό Φακίρης ούτος μόνος έδημιούργησε περίξ αυτού άτμόσφαιραν, άμφιόλου πίστewς και σοβαρότητας.

Οί άληθείς άλλως τε Ινδοί Φακίραι ούδέποτε εκπατρίζονται και συνεπώς δέν ύπάρχει πιθανότης ευκαιρίας νά τούς θαυμάσωμεν.

ΝΑ·Τ·Σ

Η "ΝΤΑΛΜΑΝΟΠΟΥΛΑ" ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Του τακτικού μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

δαίνει, παραδείγματος χάριν, όταν ένα βιβλίο, ένα θεατρικό έργο, μία καλλιτεχνική έκθεσις κλπ. γίνεται «τό ζήνημα της ημέρας» κι' όλος ό κόσμος ένδιαφέρεται και όμιλεί γι' αυτό.

Όπως τώρα μέ τή «Νταλμανοπούλα», τό δράμα του κ. Π. Χόρν πού παίζεται στής Κυβέλης. Είχε μία τεραστία θεατρική έπιτυχία. Κάθε βράδυ τό θέατρο γεμίζει άσφυκτικά, κάθε μέρα οί έφημερίδες γράφουν γιά τό έργο και γιά τό συγ-

αμμά φορά, — κι' έ-δωστήν Ελ λάδα σπανιώτερο παρά άλλου — ή Τέχνη μπαίνει βλως διόλου μέσα στη ζωή. Ο χρόνος γράφει τότε πού πραγματεύεται ένα θέμα Τέχνης, είναι σά νά πραγματευέται ένα θέμα Ζωής. Αυτό συμβαίνει, παραδείγματος χάριν, όταν ένα βιβλίο, ένα θεατρικό έργο, μία καλλιτεχνική έκθεσις κλπ. γίνεται «τό ζήνημα της ημέρας» κι' όλος ό κόσμος ένδιαφέρεται και όμιλεί γι' αυτό.

Από τις άμέτρητες κριτικές πού δημοσιεύθηκαν ως σήμερα, — γιατί θά δημοσιευθούν κι' άλλες, κι' άλλες, — έγώ διάβασα δύο, πού στέκονται στα δύο αντίθετα άκρα.

Του κ. Βίλελμ Μάστερ στήν «Πατρίδα» και του κ. Φ. Π. στήν «Πολιτεία». Ο δεύτερος γαυτακτώνει άμελίκτα τό έργο, ό πρώτος τό ανεβάζει στον ουρανό. Όπως συμβαίνει όμως τις περισσότερες φορές, ή άλήθεια βρίσκεται επάνω-κάτω στη μέση. Κι' αυτή τή φορά, μου φαίνεται πώς πλησιάζει μάλλον τό καλό άκρο παρά τό κακό...

Τί της λείπει άρα γε της «Νταλμανοπούλας» γιά νά είναι ακριβώς όπως την παρουσιάζει ό κ. Βίλελμ Μάστερ; Πολλά πράγματα σπουδαία. Και πρώτα-πρώτα ή έκθεση. Μήν κυττάτε πού ό κ. Βίλελμ Μάστερ, σά άξιος κριτικός, τή συμπληρώνει, τή αναπλάττει, τή τελειοποιεί. Ο θεατής όμως κοπιάζει

πολύ να μπή στο νόημα, να κρατήσει μια γραμμή. Στο τέλος δεν ξέρει καλά-καλά τί είδε; καλό έργο; κακό; ώμορφο; άσχημο; Η «Νταλμανοπούλα» άπομένει γι' αυτόν κάτι άόριστο, αινιγματικό, άμφιβολο. Και πρέπει να βγίη την επομένη ή «Εστία», να του πη πως είδε έν άριστούργημα για να πιστέψη. Αν δηλαδή ο κ. Π. Χόρν ήταν ένας «άντιπαθητικός στους κύκλους» και την άλλη μέρα έγραφαν αί έφημερίδες πως τó έργο του είνε ένα εξάμβλωμα, ό θεατής της πρώτης θά τó έπίστευε τó ίδιο. Γιατί, καθώς είπαμε ή «Νταλμανοπούλα», τόν άφίνει σέ άμφιβολία. Και αίτία είναι ή έλκτωματική, ή άτακτη, ή γεμάτη χάσματα έκθεσή της. Στα κυριώτερα μάλιστα σημεία, — όπως π. χ. στο κυριώτερο, στη λύπη —, μόνο ένας καλοδιάθετος κριτικός θά μπορούσε να μαντέψη τί σημάσια έχει και τί άποτέλεσμα φέρνει ή ματιά εκείνη του γέρου Νταλμάνη. Ο θεατής, για να καταλάβαινε, θάθελε κι' εκεί λίγα λόγια, θάθελε άκόμα λίγα λόγια άλλου, πού θά προετοίμαζαν αυτή τη ματιά κι' αυτή τη λύση.

ή νομίζετε όμως πως είναι και μικρό πράγμα για ένα έργο, ν' αφήση τόν θεατή σέ άμφιβολία. Συλλογισθήτε μόνο πόσο πρέπει ν' απέχη από έν άλλο, πού θά του έδινε τη θεασιότητα πως είναι κακό κι' άσχημο! Ω, έχει πολλά και μεγάλα προτερήματα αυτή ή «Νταλμανοπούλα», πού ό κ. Φ. Π. δεν μπορούσε ή δεν θέλησε να τά ιδίη! Εγώ τουλάχιστο δεν θά παραδεχθώ ποτέ πως ό κ. Π. Χόρν δεν είχε μια πραγματική και δυνατή έντύπωση από τη ζωή, πού του έδωσε άφορμή να πλάσση τη Μπήλω του.

Βρίσκω πως ή ήρωίδα του, από μια γνήσια έμπνευση, δέχκε άρκετά ζωντανή, ώστε να τη ζωντανεύη τέλεια μια μεγάλη πρωταγωνίστρια, κι' άρκετά πιθανή ή ιστορία της, ώστε να γεμίξη μια θεατρική βραδιά χωρίς κανένα δυνατό σοκάρισμα φευτιάς ή άνακολουθίας. Κι' όλ' αυτά με ζηλεύτη γοργότητα και με πολλή δύναμη θαμμένα στη σκηνή. Ένα μόνο θά μπορούσε κανείς να πη' Ο,τι είναι ζωντανό, πιθανό, γοργό, δυνατό, είναι στήν Τέχνη και ώραιο; Μεγάλο πρόδλημα, πού άρκετά όμως τó διαφωτίζει ή «Νταλμανοπούλα». Γιατί μ' όλα της αυτά προτερήματα, δεν μου φαίνεται έργο καθαυτό ώραιο. Ούτε όμως και καθαυτό άσχημο. Αυτό πού παρουσιάζει, αισθητικώς, καλλιτεχνικώς, είνε μάλλον άδιάφορο. Τους λείπει ή κτυπητή σφραγίδα κάποιας ιδιαίτερης χάρης, άπκραιντήτης σέ κάθε έργο Τέχνης, είτε έλαφρό, είτε σοβαρό. Δεν ξέρω ποτέ νά γελιέμαι κρίνοντας με τó δικό μου μέτρο, με τó έρτανησιακό μου γούστο, τóσο άλλουίωτικα από τó ρωμέικο. Αλλά κείνο πού πηρατήρησα πάντα στη νότια Λογοτεχνία, είναι ότι τά δυνάμει έργα άρθονούν περισσότερο από τά εύνομα. Γι' αυτό θαυμάζω τόν κ. Ζ. Πικπιώάννου πού ό,τι έγραψε στη ζωή του είνε τόσο δυνατό ότο κι' εύμορφο. Και γι' αυτό τóσα έργα θαυμάζομένων έδω συγγραφέων, διηγήματα ή δράματα, μου κάνουν την έντύπωση κάρρου με πέτρες πού ξεφορτώνει. Ένα τέτοιο κρότοτón βρίσκω πολύ δυνατό μα καθόλου εύμορφο! Ο άνθρωπος πού θά τόν έκανε μ' ένα έργο του, θάταν ίσως πολύ δυνατός, μα διόλου καλλιτέχνης. Πάντα κατά τó γούστο μου.

Αυτό δεν τó λέγω για τη «Νταλμανοπούλα» πού: τó επαναλαμβάνω, χωρίς να είναι καθαυτό ώραιο, δεν είναι κι' άσχημη. Αν θέλετε μάλιστα, σε μερικά σημεία, βγαίνει άπ' αυτή την αισθητική ούδετερότητα. Παραδείγματος χάριν, ή πρώτη εικόνα τού δευτέρου μέρους, έτσι τέλεια μάλιστα πού παίζεται, δίνει και μια έντύπωση εύμορφίας. Αλλά με την ίδια ειλκρινεία πρέπει να όμολογήσω, ότι κάπου-κάπου περνά στα όρια της άσχημίας. Εκεί π. χ. πού μας παρουσιάζει τόν Δοσιδοροδόπουλο — και τόνονα άκόμη άσχημο — και τη μητέρα του. Η μόνη σωστή παρατήρηση πού κάνει ό κ. Φ. Π. είναι αυτή: Τά δύο αυτά πρόσωπα είναι «τύποι για Επιθεώρηση πού» — δεν τους λείπει παρά τó τραγούδι. Τόση «γελοιογραφία» δεν ταιριάζει αισθητικώς σ' ένα σοβαρό έργο, παρά τó πολύ-πολύ όταν πρόκειται για δλωσιόλου δευτερεύοντα πρόσωπα. Ούτ' έχρειάζόταν να είνε τέτοιοι οι Δοσιδοροδόπουλοι. Για τó πείσμα, την περηφάνεια, τη θυσία και τó Γολγοθά κατόπι της Μπήλιως, έφτανε ένας λιγάκι πρόστυχος νεόπλουτος, έφτασε άκόμη κι' ένας άγαθός χοντράνθρωπος πού να μη την έννοη και να μη τόν αγαπά. Ένας τέτοιος τύπος θάκανε την ιστορία και πιθανότερη, και συμπαθητικώτερη κι' ώραιότερη. Κι' άς περνούσε με λιγώτερα γέλια ή δεύτερη

εικόνα τού πρώτου μέρους.

Όσο για θεατρική έπιτυχία τó είπαμε, ή «Νταλμανοπούλα» έστημείωσε πρωτοφανή. Πατείς με-πατώ σε τρέχει ό κόσμος να ιδί ένα έλληνικό έργο, πού οι έφημερίδες τó είπαν άριστούργημα και — τó σπουδαιότερο, — πού τó έγραψε ό συγγραφέας τού «Φιντανικιού». Συγχαίρω τόν αγαπητό μου συνάδελφο και τού εύχομαι άκόμη μεγαλύτερη έπιτυχία, — την άληθινή μεγάλη, εκείνη πού δεν είδε άκόμη κανείς μας και πού θά ήταν ή έξής. Να δώση κάποτε ένα ώραιο έργο, πού την επομένη της πρώτης να γράφουν όλες οι έφημερίδες όμόφωνα πως ήταν μωρό, γελοίο, εξάμβλωμα, τέρας· κι' όμως οι άνθρωποι πού τó είδαν, να στέλνουν κι' άλλους να τó ιδούν. Και τó ώραιο έργο να κάνει έτσι παραστάσεις· κι' ό κόσμος, έστω και λιγώτερος να πηγαίη να τó βλέπη, να τó άρέση, να ένθουσιάζεται και ν' άπορή. «Τι γράφουν λοιπόν αυτές οι ψευτοφυλλάδες;» — Ποιος από μας είχε ποτέ αυτή την έπιτυχία; Ποιος κατώρθωσε να έλευθερώση τó Κοινό από την έπίδραση τών ψευτοκριτικών, να τó κάμη νά μήν πιστεύη τίς υπερβολές των, είτε σάν τού Βίλελμ Μάιττερ, είτε σάν τού Φ. Π. Ο κ. Χόρν είναι δυνατός άνθρωπος και δυνατό τάλάντο. Μπορεί να τó κωτορθώση.

ΓΡ. ΕΕΝΟΠΟΙΛΑΟΣ

Από τού παρόντος τεύχους ό «Θησαυρός» θά πωλήται προς ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ έκαστον τεύχος εις τά περίπτερα και τας έπαρχίας, άνεξαίρετως.

Πάσαν άπόπειραν υπερωμήσεως παρ' οίονδήποτε παρακαλούνται οι άναγνώσται μας να καταγγέλλωσιν ήμιν, να λαμβάνωμεν τά κατάλληλα μέτρα.

ΟΙ 20οι

ΠΑΝΙΩΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΤΕΛΟΥΝΤΑΙ

•ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

Σήμερον Τρίτην ἡμέραν τῶν ἀγῶνων καὶ τὴν 7 Οκτωβρίου

Εἶναι οἱ μεγαλῆτεροι, οἱ σπουδαιότεροι καὶ οἱ ἐπισημότεροι
Ελληνικοὶ ἀγῶνες τοῦ ἔτους τούτου.

Μετέχουν ὅλα τὰ Γερμανικὰ Σωματεία Ἀθηνῶν — Πειραιῶς
καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ὧν 20.

Θὰ παραταχθῶσι εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων
πρωταθλητῶν ἐν ὧν 300.

Δὲν θὰ μείνῃ φιλάθλος συμπολίτης ποῦ δὲν θὰ παρακολου-
θήσῃ μὲ θέρμὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Πανιωνίου ἀγῶνας.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΑΤΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

λέπω τὸν καλὸν μου φίλον Β. κατατρομαγμένον. Εἶνε τὸσον μαγθὸς ὥστε ποτέ του δὲν ἔχει πειράξει ἄνθρωπον, δὲν ἔχει κάμῃ κακὸν οὔτε εἰς ζῴφιον, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐνοχλητικόν.

Δὲν ἔμπορῶσε νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν ταραχή.

— Τί σοῦ συνέβη; Εἶσαι κατακίτρινος.

— Μὰ δὲν εἶδες;

— Οχι. Νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀμαρτίαν μου, κυττούσα ἢ μᾶλλον κατεδρόχθισα μίαν χαριτωμένη κυρία ποῦ περνοῦσε.

— Εὐὼ διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὁ καλλίτερός σου φίλος.

— Μὰ πές μου λοιπὸν, τί συνέβη;

— Παρὰ τρίχα τὴ στιγμή αὐτὴ νὰ ἦμουν νεκρὸς.

— Κανὲν αὐτοκίνητο...

— Ἀμ τι ἄλλο; Μήπως περνᾷ καὶ ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ διαμαρτυρῶν καὶ νὰ διαβάτῃ; Περνοῦσα ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο. Ἐνα αὐτοκίνητο ἐξώρμησεν ἀντιθέτως ἀπὸ τὰ πλάγια ἐνὸς τράμ καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ δύο

— Πυρῶν;

— Κάτι χειρότερο. Δύο λαιμη-

τόμων. Εἶχα τὴν θείαν ἔμπνευσιν νὰ σταματήσω ἀποτόμως, ἓνα βήμα καὶ οἱ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινήτου θὰ μὲ εἶχαν σαλατοποιήσῃ.

— Εἶδες λοιπὸν τὸν χάρο μὲ τὰ μάτια σου.

— Εἶδα τὸν σωφῆρ, ὃ ὅποιος ἀπαθέστατος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Δρόμον παρὰ τὴν κεκανονισμένην ταχύτητα.

— Φυσικὰ, καὶ δὲν κατεδέχθῃ νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τί ἔγειναι. Ἰσως καὶ νὰ γέλασε διὰ τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν ποῦ δρέθηκα. διὰ τὸν φόβον μου, διὰ τὰ ἀκροβατικὰ πηδημάτα ποῦ ἔκαμα διὰ νὰ προσφυλαχθῶ ἀπὸ τὸ τράμ.

— Ἀπρόσεκτοι, τέλος πάντων, εἶναι αὗτοι οἱ ἄνθρωποι.

— Δὲ λές ἀουεῖοι, κακοῦργοι.

— Ἀδιόρθωτοι μᾶλλον.

— Καθόλου εἰς τὴν ἀνθρωποκτονίαν ποῦ διαπράττειν αὐτοκίνητικὸς μὲ μίαν ταχύτητα ἀστραπιαίαν, ὅ-πάρχει ἡ δαλὶα προαίρεσις. Διότι ὅταν τρέχουν κανὲν ἐνδεχόμενον δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, τροχαλὰ κινήσεις, ἀστυνομία τῶν πόλεων διὰ τὸν σωφῆρ αὐτὰ εἶναι καλοκείμενα. Ὁ Ρωμηὸς εἶναι πάντα Ρωμηὸς. Εἴτε σωφῆρ εἶναι, εἴτε ἀστυφύλαξ. Ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σήμερον. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ Δικαστήριον.

Ακουσες νά καταδικασθῇ κανέναν σωφὲρ ἐπὶ φόνῳ ἐξ ἀμελείας; Οὔτε τὴν ἄδειαν τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγ γέλματός των δὲν τοὺς ἀφαιροῦν. Κἀποιος σωφὲρ συνελήφθη πρό τινος, ἔχει ἔως τώρα κῦψη ἀνθρώπους δυὸ φορές, θὰ εἰπῇ ὅτι τὴν πρῶρην φορὰν ἔμεινεν ἀτιμώρητος.

— Μὰ τί νὰ γίνῃ;

— Πρέπει, φίλε μου, νὰ σταματᾷ ὅλη ἡ τροχαία κίνησις ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα διὰ νὰ περνοῦν οἱ πεζοί, ἐνὸς ὧν δὲν γίνεται αὐτὸ, τὸ αἷμα θὰ ραντίζῃ τοὺς δρόμους. Ἐκτὸς ἂν ὀρίσθῃ ὅτι τὰ αὐτοκίνητα ἐντὸς τῶν πόλεων πρέπει νὰ τρέχουν ὅσον καὶ τὰ ἀμάξια.

— Τὸ παράκαμες καυμένε καὶ σύ, . . .

— Καθόλου. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν. Διότι ὅταν πηγαίνουν σιγά, θὰ ἔχῃς τὸν καιρὸν νὰ προφυλαχθῇς.

— Ἀλλὰ τότε τί γίνεται ἡ πρόοδος τῆς συγκοινωνίας, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἔγκειται εἰς τὸν παλλαπλασιασμόν τῆς ταχύτητος;

— Ταχύτης ἔξω τῆς πόλεως μάλιστα, Ἀλλ' ἐντὸς τῶν δρόμων μὲ αὐτὴν τὴν πολυκοσμίαν, εἶναι κἀτι τὸ ἐπικίνδυνον. Ἀλλως τε ἡ στατιστικὴ τῶν δυστυχημάτων τὸ ἀποδεικνύει.

— Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκην. Ἀν πηγαίνουν τὰ αὐτοκίνητα σὰν τὰ ἀμάξια ἦτο περιττὸν νὰ ἐφευρεθοῦν. Αὐτὸ ποῦ λὲς εἶνε μιά ὑπισθοδρόμησις.

— Ωραία πρόοδος, νὰ σκοτώνουν τὸν κόσμον.

— Ἡ ἀξία τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι ἡ ταχύτης. Ἀλλέως, δὲν θὰ διέφερε ἀπὸ μίαν νεκροφόρα. Ἐπειτα μάτια ἔχεις, κύριε, αὐτὰ ἔχεις, πρόσχε.

— Καὶ ἂν ζαλιστῇς ἔξαφνα στῇ

μέσῃ τοῦ δρόμου, ἂν τὰ σατίσῃς, ἂν δὲν ἀκοῦς ἢ δὲν βλέπεις καλὰ, πρέπει νὰ καταδικάζεσαι εἰς τὸν δι' ἀκρωτηριασμοῦ θάνατον; Κι' αὐτὸ γιατί. Διὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἐπιβαίνων πλουτοκράτης τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ἱλίου τοῦ ταχύτητος. Ἀλλως τε παρετήρησα ὅτι οἱ 90 ἐπὶ τοῖς 100 πηγαίνουν μὲ τὸ αὐτοκίνητον διὰ διασκέδασιν. Διὰ μερικὸς ἐκατομμυριούχους ἢ ἀξιωματούχους ποῦ θέλουν νὰ ἐπιδεικνύονται, νὰ κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ τοῦ κοσμάκη; Σήμερον οἱ τροχοὶ ἐνὸς αὐτοκινήτου ἔχουν περισσοτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ πόδια ἐνὸς ταπεινοῦ ἀστού.

— Αὐτὰ ἔχει, φίλε μου, ὁ κόσμος. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀεροπλάνον; Πόσα θύματα ἀφ' ὅτου ἐφευρέθη. Κάθε πρόοδος ἔχει ἀκόλουθον τὸν ὀλεθρον.

— Ωραία διαιολογία. Εγὼ δὲν τὸ θεωρῶ ἀπαραίτητον ἐπακολούθημα.

— Μοιραῖον.

— Οὔτε. Εἶναι μία παραχάραξις τῆς προόδου, εἰς βάρος τῆς ὁποίας διαπράττονται τόσα κακουργήματα, ὅπως ἄλλοτε ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας διεπράττοντο ἀπεχθεῖς τυραννίαι.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἓνα γιὰ τρικὸ διὰ τὸν πυρετὸν αὐτὸν τῆς ταχύτητος.

— Ποιό;

— Ἡ προφύλαξις μὴ βιάζεσαι, πρόσχε, καὶ δὲν θὰ πάθῃς τίποτα.

— Εγὼ λοιπὸν εἶναι δὲ ποῦ προσέχω. Καὶ ὅμως ἐσώθηκα ὡς ἐκ θαύματος.

— Ε, μὰ φίλε μου, δὲν λογαριάζεις καὶ τὸ Κισμέτ, τὸ πεπρωμένον;

— Μπορεῖς νὰ γλυστρήσῃς ἀπὸ

τῇ σκάλα καὶ νὰ τσακισθῇς. Νὰ ξεκαρφωθῇ μία ἐπιγραφή καὶ νὰ τὴν δεχθῇς κατακέφαλα. Νὰ περάσῃ μιά ἀδέσποτη σφαῖρα καὶ νὰ σὲ ἀφήσῃ στὸν τόπο. Νὰ κάνῃς λουτρὸ καὶ νὰ πνιγῇς. Νὰ ἐκτροχιασθῇ ὁ σιδηρόδρομος καὶ νὰ σκοτωθῇς. τυχαῖα δυστυχήματα δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ; Ὅταν εἶναι γραφτὸ σου, μούν

τῶσ' τα.

Ἐκίνησε θλιβερὰ τὸ κέφάλι του ὁ φίλος μου σὰν νὰ συμφωνοῦσε. Τὸν πῆρα ἀπὸ τὸν θραχίονα καὶ τοῦ ε' πα:

— Καὶ τώρα δόξασε τὸ Θεὸ καὶ πᾶμε νὰ πιούμε μιά μπύρα γιὰ νὰ συνέλθῃς.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες παρηκολούθησαν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὴν δίκην τῆς Φαχμὴ βέη.

Καὶ αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν προσεπάθουν νὰ τῆς ἐλαφρύνουν τὴν θέσιν, προφανῶς διότι εἶνε Γαλλίς.

Ἡ Φαχμὴ βέη, φαίνεται ὅτι ἠθωώθη διότι ὁ σύζυγός τῆς ἀπεδείχθη ἀληθὴς τυραννὸς.

Μεταξὺ τῶν ἐνόρκων ἦσαν καὶ δύο γυναῖκες αἱ ὁποῖαι αὐτῇ ὀλίγον συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐκδοθῇ ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις.

Ἡ Φαχμὴ, ἂν ἠθωώθη διὰ τὸ ἔγκλημα, δὲν ἐξήλθεν ἄτρωτος ἐκ τῆς διαδικασίας.

Ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ταπεινὴς κατὰ γωνίαν καὶ ὅτι διήγε διὰ πολὺν περίπλοκον.

Ἡτο κόρη ἐνὸς ἀμαξηλάτου καὶ προτοῦ συζευχθῇ τὸν πρῶτον σύζυγόν τῆς Ἀωρὰν εἶχεν ἀποκτήσει τέκνον ἐξ ἐλευθέρου ἔρωτος.

Ἡ Φαχμὴ εἶναι ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐκείνας αἱ ὁποῖαι θεωροῦν περὶ τὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ τὴν δίκην τῆς τηρεῖ ἐφεκτικότητα, ἀλλ' ὅταν παρέλθῃ ἡ πρώτη

ἐντύπωσις θὰ ἐπανεέλθῃ ἴσως εἰς τὴν πολυτάραχον ζωὴν τῆς.

Οἱ διευθύνται τῶν κινήματογράφων ἐτελείρουν τὴν πολιορκίαν.

Θέλουν νὰ τὴν ἀναβιδάσουν ἐπὶ τῆς ὀθόνης ὡς νέον ἀστέρα.

Ἀσφαλῶς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ κατωρθώσῃ ταῦτα θὰ κάμῃ χρυσὴ δουλειὰ.

Ο εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάζας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St. Louis, Necker, Lariboisiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.- ΑΘΗΝΑΙ
Πάρδος οδοῦ Πειραιῶς (παράπλευρος ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὁραιοὶ ἐπισκέψεις
9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

MAURICE LABLANC

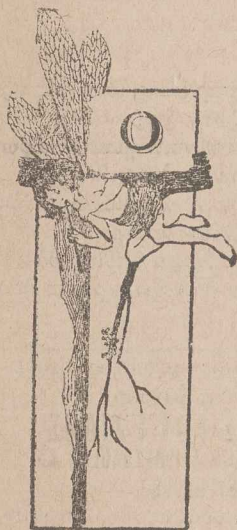

ΤΟ ΜΙΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τραγική νύχτα.

ΤΑΝ ἡ δευτέρα φορά πού ἡ Ραϋμόνδη εἶχεν ἀκούσει τόν ἱδιοθύροδο στήν ἡσυχία τῆς νυκτός καί αὐτή τή φορά ἄρκετά εὐκρινῆ, ὥστε νά μή χωρῇ πλέον ἀμφιβολία ὅτι καί ποιος ξένος εὐρισκετομέσα εἰς τόν πύργον.

Εσχηώθηκε τότε τρομαγμένη καί ἀνοιξε σιγά-σιγά τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ δωματίου τῆς. Ο ἰδιοθύροδος ἐφαίνετο νά ἔρχεται ἀπό τὸ σαλόνι πού εὐρίσκετο ἀκριβῶς πρὸς τὸ δυτικόν μέρος τοῦ πύργου.

Ἡ Ραϋμόνδη ἦτο γενηαία καί δέν τὰ ἔχανεν εὐκόλῃ ἐντοῦτοις ἕνας ἀλλόκοτος φόβος τήν κατέλαβε. Εφόρσε βιαστικά μίαν ρόμπαν καί ἀναψά ἕνα σπέρτο.

— Ραϋμόνδη! Ραϋμόνδη! ἤκουσθ τό- τε μία ἀσθενὴς φωνὴ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δω-

μάτιον καί συγχρόνως μία λευκὴ σιλουέ- τα ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Ραϋμόνδη, ἄκουσες; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, δέν ἐκοιμώσουν λοιπόν κι' ἐσύ;

— Εκοιμώμουν καί μ' ἐξύπνησε τὸ σκυλί... Τώρα ὅμως δέν γαννίζει πιά. Ραϋμόνδη, φοδᾶμαι...

— Δέν ὑπάρχει κίνδυνος ὁ πατέρας σου εἶναι κάτω, Σουζάννα. Κοιμάται εἰς τὸ πλαϊνὸ δωματίον τοῦ σαλονιοῦ.

— Μά ὑπάρχει κίνδυνος γι' αὐτόν, παρετήρησεν ἡ Σουζάννα καί ἐπλησίωσε τὸ παράθυρον ὅπου εὐρίσκετο ἡ ἐξαδέλφη τῆς.

— Μὴ ξεχνᾷς πῶς εἶναι καί ὁ κ. Ντε- δάλ...

— Αὐτὸς κοιμάται τόσο μακριά! πῶς θέλεις ν' ἀκούσῃ.

Εἰσαφνὰ ἡ Σουζάννα πού ἐκύτταζε ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο παράθυρο ἐπινε μίαν κραυγὴν τρόμου.

— Κύτταξε! εἶπεν εἰς τὴν ἐξαδέλφη τῆς. Κοντὰ εἰς τὴν δεξαμενὴ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος.

Ἡ Ραϋμόνδη ἐκύτταξε καί πράγματι εἶδεν ἕναν ἄνθρωπον ν' ἀπομακρύνεται τρέχων ἐνῶ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια του ἕνα μεγάλο δέμα. Τὸν εἶδε νά περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ παρεκκλήσιον πού εὐρίσκε-

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

17

το εἰς τὸν πάρκον καί νά χάνεται ὑστερα ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἦρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἐπιθύρυσεν ἡ Σουζάννα πελιδνῇ ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς.

— Οχι, γιὰτὶ ἡ σκάλα καί ἡ εἴσοδος εἶναι πολὺ πρὸς ἀριστερά. Ἐκτὸς ἄν...

Ἡ ἰδία ἰδέα ἔκαμε καί τὰς δύο νά ὑποπτευθοῦν, ἔσκυψαν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον καί εἶδαν μίαν σκάλαν πού ἦτο στηριγμένη εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ Πύργου καί ἐφθανε ἕως τὸ πρῶτον πάτωμα. Ακριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν ἕνας ἄλλος διεσκέλιζε τὸν μαρμάρινον ἐξώστην καί ἡ Σουζάννα ἔπεσε γονατιστὴ ψιθυρίζουσα:

— Ἀς φωνάξωμε βοήθεια!

— Ποιὸς θέλεις νά ἐλθῃ; ὁ πατέρας σου; Μά ἂν εἶναι καί ἄλλοι μέσα εἰς τοὺς διαδρόμους καί τοὺς ἐπιτεθοῦν;

— Τότε κτύπησε τὸ κορδόνι νά ἐλθουν οἱ ὑπηρεταί.

— Καλὰ λές. Φθάνει νά ἐλθουν ἀκριβῶς.

Ἡ Ραϋμόνδη ἐσήμαγε καί ἕνας μακρὺν ἤχος ἤκουσθ... Ἐπερίμεναν. Ἡ στιγμή τούδε ἐφαίνετο αἰώνας καί ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνία ἡ ὁποία ἠῤῥανεν ὁλοέν.

— Φοδοῦμαι, φοδοῦμαι, ἐπανελάμβανεν ἡ Σουζάννα. Καί ἔξαφνὰ ἀκούσαν καθαρά θόρυβον ἐπιπλυν πού ἤρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι, φωνὴς καί ἔπειτα κάποιον ὑπόκωφο ρόγχο θανάτου.

Ἡ Ραϋμόνδη ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἡ Σουζάννα ἐκρεμάσθη εἰς τὸν ἰαίμόν τῆς καί τὴν ἡμπόδιζε.

— Μὴ μ' ἀφίνης! τῆς ἐφώνησε φοδοῦμαι.

Χωρὶς νά λάβῃ ὅπ' ὅψιν τὰς ἐκείνης τῆς ἐξαδέλφης τῆς ἡ Ραϋμόνδη ἔσπευσε πρὸς τὸν διάδρομον καί ἡ Σουζάννα ἠναγκάσθη νά τὴν ἀκολουθήσῃ τρέμουσα καί κλονιζομένη. Εφθασαν καί αἱ δύο ἕως τὴν θύρα

μιάς μεγάλης αἰθούσης ὅπου ἐστάθηναν κατὰπληκτοί. Ἐνας ἄγνωστος ἐστέκετο ἐμπρὸς τοὺς μὲ ἕνα κλεφτοφάναρον εἰς τὰ χέρια, τὸ ὁποῖον ἐστρεψεν ἀμέσως ἐπάνω τους. Παρ' ὅλην τὴν ἐκθαμβωτικὴν λάμψιν τὰ δύο κορίτσια τὸν εἶδαν νά πέρνῃ τὸ κασκέτο του πού ἦταν πεσμένο κατὰ γῆς, ὑστερα τὸν εἶδαν νά τρέχῃ πρὸς τὸν ἐξώστην, νά χαιρετᾷ ἐθαφιαίως καί νά γίνεταί ἀφαντος.

Πρῶτὴ ἡ Σουζάννα ἔτρεξε πρὸς τὸ δωματίον τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλὰ δέν εἶχε κάμει παρά ὀλίγα βήματα ὅταν ἕνα φρικτὸ θέαμα τὴν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέαν τῆς. Ὡπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης πού ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο διέκρινε κατὰ γῆς δύο πτώματα τὸ ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου.

— Πατέρα! πατέρα! ἐφώνησεν ἐξαλλος καί ἔπεσαν ἐπάνω του.

Ὁ κόμης Ζεβρές ὅμως δέν ἦτο νεκρὸς καί ἤρχισε νά δεικνύῃ σημεῖα ζωῆς.

— Μὴ φοδᾷσαι, εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη. Δέν εἶμαι πληγωμένος... Ὁ Ντεδάλ ζῇ... Τὸ μαχαίρι... τὸ μαχαίρι.

Ἐκείνη τὴν στιγμήν δύο ὑπηρεταί κατέφθανον μὲ φῶτα. Ἡ Ραϋμόνδη ἐγονάτισε ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄλλο πτώμα. Ἦτο τοῦ Ντεδάλ τοῦ γραμματέως τοῦ κόμητος καί τὸ πρόσωπόν του εἶχε τὴν σιρότητα τοῦ θανάτου.

Ἡ Ραϋμόνδη ἐσηκώθη τότε ἀπότομα ὤρμησεν εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν ὀπλων, πού ἦτο ἐκεῖ πλησίον καί ἐξεκρέμασε ἀπὸ τὴν πανοπλίαν ἕνα ὄπλον πού ἤξευρε ὅτι ἦτο γερμάτων. Δέν εἶχαν περάσει παρά ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐπομένως ὁ ἄγνωστος δέν ἦτο δυνατόν νά εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολὺ. Πράγματι τὸν εἶδε ἀπὸ τὸν ἐξώστην νά διασχίζει τὸν πάρκον, ἐσπέρηζε τότε τὸ ὄπλον εἰς τὸν δεξιὸν ὄμιον τῆς, ἐσκό-

περσε και επιυροδδλσησεν.

Ητο δεινή σκοπεύτρια και ο άγνωστος έπεσε.

— Μπράβο! άνέκραξεν ένας από τους επηρέτας. Τόν κρατούμε καλά αυτόν!...

— Οχι, Βίκτωρ ξανασηκώνεται... Κατέδα και τρέξε στην μικρή πορτίτσα. Απ' εκεί μόνον μπορεί να φύγη.

Ο Βίκτωρ έσπευσε να εκτελέση τας διαταγάς που είχε λάβει, αλλά εν τω μεταξύ ο άγνωστος είχε ξαναπέσει. Η Ραϋμόνδη έφώναξε τότε τόν άλλον υπηρέτην.

— Αλδέρτο! τόν βλέπεις εκεί κάτω, κοντά στη μεγάλη στοά;...

— Ναί σέρνεται κατά γής. Αυτός δεν την γλυτώνει...

— Πρόσεχε τον συ απ' εδώ, επρόσθεσεν η Ραϋμόνδη και με το όπλον ανά χειρας διηυθύνθη προς την θύραν.

— Τι θα κάμπετε, Δεσποινίς; Δεν σκοπεύεται βέβαια να πάτε μόνη σας εκεί κάτω.

— Αφησε να κάμω αυτό που ξεύρω, απήντησεν η γενναία κόρη και δεικνύουσα το όπλον της εξηκολούθησε: Εχει ακόμη μια σφαίρα...

Έφυγε τρέχουσα και σε λίγο ο Αλδέρτος την είδε να διασχίζει το πάρκον και να διευθύνεται σε κάτι έρείπια που εδρικοτο κοντά εις το αρχαιο παρεκκλήσιον.

— Προσέχετε, δεσποινίς, της έφώνα-

ξεν ο υπηρέτης. Δεν τόν βλέπω πια. Εσύρθηκε στη στοά.

Η Ραϋμόνδη έκαμε τόν γύρον τών έρειπίων για να έμποδίση κάθε υποχώρησιν και για αρκετή ώρα έγινε άφαντη.

Ο Αλδέρτος ανησύχησε πολύ και παρά τας διαταγάς που είχε λάβει έτρεξε προς συνάντησιν του Βικτωρος, τόν όποιον έρώτησε δια την Ραϋμόνδην. Αυτός την στιγμήν εκείνην ανριθώς επέστρεψε από την μικρή πόρτα και δεν ήξευρε τίποτε. Εφάξαν μαζί τα πέριξ του πάρκου και τέλος είδαν την Ραϋμόνδην, η οποία ηρχετο προς το μέρος τους με ένα κασκέτο εις τα χέρια.

Ηταν το μόνον που είχε κατορθώσει να εύρη. Εν τω μεταξύ είχαν ξυπνήσει και οι άνθρωποι του κτήματος και έσπευσαν και αυτοί αλλά εις μάτην ήρευνησαν έως το πρωί, δεν κατώρθωσαν να εύρουں τίποτε άλλο παρά μερικά ίχνη αίματος κοντά εις την στοάν.

(Ακολουθεί)

D.ZIRUS & Cie

5 Rue de l'Archeveque 5
Alexandrie (Egyte)

Τραπεζιτικά εργασία

Κλάδοι αντιπροσωπειών
Εισαγωγής και Εξαγωγής

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υφηγ. της Συφιλιδολογίας Πειραιώς 9 Τηλ. 888,

ΟΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

τελευταία φοβερά εν 'Ιαπωνία καταστροφή ανέπτυξε και πάλιν το γενικόν ενδιαφέρον περί της μεγάλης ταύτης Αυτοκρατορίας. Διά τουτο επικαίρως δεν θεωρούμεν άσχετον να παραθέσωμεν ολίγας περιόδους της ιστορικάς σημειώσεις άγνωστους εις τους πολλούς.

Η Αυτοκρατορία του 'Ανατόλιοντος 'Ηλίου, η οποία τασούτην άπέκτησεν αίγλην επί των ήμερών μας και εις την φιλοδοξίαν της όποιος ο παρών πόλεμος, χάσας εις την άπασχόλησιν και την εξάντλησιν των ισχυρών, διανοίγει ευρύτατον στάδιον πλουτισμού και επικρατήσεως, εμφανίζεται δια πρώτην φοράν εν τη ιστορία κατά τον 7ον π. Χ. αιώνα. Οι 'Ιάπωνες χρονογράφοι θεωρούσι το έτος 660 π. Χ. ως την επίσημον χρονολογίαν της συστάσεως της 'Ιαπωνίας, πολλοί δε 'Ιάπωνες και μέχρι σήμεραν το έτος τουτο εκ λαμβάνουσιν ως άφετηρίαν της ιστορίας των. Τοιουτοτρόπως εις την άπό της γεννήσεως του Χριστού περί οδον προσθέτουσι τόν αριθμόν 660. Κατά τους 'Ιάπωνας, το έτος το όποιον διατρέχουμεν τώρα είναι το 2578ον.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Σώζονται δύο χρονικά γραφέντα μεταξύ των έτών 712—720 μ. Χ. τα όποια περιγράφουσι τα γενόμενα κατά τόν 'Θεϊόν αιώνα. Διαγούνται τα της κοσμογονίας, αι δε άφηγήσεις αυται έχουνσι μεγάλην άναλογίαν με τας Κινεζικάς παραδόσεις. Εν άρχη της κτίσεως, ύπηρχε, λέγουں, μία πρωτόγονος τριάς εις τας εκτάσεις του ύψηλου ούρανοϋ. Αι 'Ιαπωνικά θεότητες δεν είναι άθάνατοι ως αι των άλλων μυθολογιών. Η γη κενάσει και επιτολάζει ως έλατον κινδυνουμένη επί της επιφανείας των υδάτων.

Ο Σουανόο είναι ο υίος της βίας όστις επικρατήσας των έχθρών του ιδρύει το βασίλειόν του επί του άρχιπελάγους. Τούτου οι απόγονοι έβαλίσαν διαδοχικώς εν 'Ιαπωνία και τω 660 π. Χ. άηήλθεν εις τόν θρόνον ο πρώτος εκ των καταγόμενος άνθρωπος διάματι Καμου—Γιαμάτο — Ιβάρε—Μάικο ή Τζίμνου (υίος του ούρανοϋ.) Έκτοτε αρχεται, ως ειπομεν, η ιστορία της 'Ιαπωνίας.

Το μεταξύ των έτών 660 π. Χ. και 500 μ. Χ. διάστημα δύναται να θεωρηθ ή ως η προϊστορική περίοδος της 'Ιαπωνίας. Τα χρονικά λέγουں ότι έβασίλευσαν τότε 24 ήγεμόνες εκ των όποιων οι 17 έζησαν πλέον των 100 έτών. Φαίνεται ότι κατά την εποχήν εκείνην Μογγολική επιδρομή έλαβε χώραν κατά της 'Ιαπωνίας. Οι

ἐπιδρομαίς διεπεραιώθησαν ἐκ τῆς χερσονήσου Κορέας, ἴσως δὲ καὶ Μαλάιοι ἄποικοι διέδραμον τὰς νήσους προερχόμενοι ἐκ νότου. Ὁ βασιλεὺς Τζήμινου συνήψε δεινούς ἐπταετείς ἀγῶνας πρὸς αὐτούς. Ἐν τέλει οἱ ἐπιδρομαίς ἠναιγάσθησαν νὰ ὑποκύψουν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δεκάτου αὐτοκράτορος Σουγίν (98—30 π. Χ.) φοβερά νόσος ἐνέσκηψεν εἰς τὸ βασίλειον καὶ ὁ λαὸς ἐπανεστάτησε. Διὰ πρῶτην φορὰν γίνεται λόγος περὶ ἀποστολῆς στρατοῦ πρὸς καταστολὴν στάσεως τῶν ἰθαγενῶν Αἰνίου. Τέσσαρες στρατηγοὶ ἐστάλησαν κατ' αὐτὸν πρὸς διαφόρους διευθύνσεις. Τέσσαρα ἄλλα σπουδαῖα γεγονότα ἔλαβον χώραν διαρκούσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Πρῶτον, ἔγεινε γενική καταγραφή τῶν κατοίκων, δεῦτερον ἐπεβλήθη φόρος ἐπὶ τῶν δερμάτων τῶν ζώων καὶ τῶν γυναικείων ὑφασμάτων, τρίτον, κατασκευάσθησαν πλοῖα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀντοπλοῖας καὶ τέταρτον, διωρυγες χάριν τῶν γεωργικῶν ἀναγκῶν.

Οἱ αὐτοκράτορες ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Τζήμινου ἐδήγηον αὐτοπροσώπως τὸν στρατὸν αὐτῶν εἰς μάχην. Εἰς τοὺς διακρινόμενους ἐπ' ἀνδρείᾳ ἐδίδετο γῆ, οὕτω δὲ ἐτέθησαν αἱ βάσεις τοῦ Ἰαπωνικοῦ φεουδαλισμοῦ ὅστις ἔσχε τοιαύτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἱστορίας τοῦ νησιωτικοῦ βασιλείου.

Οἱ ἀρχαῖοι αὐτοκράτορες τῆς Ἰαπωνίας διεκρίθησαν ἐπὶ πολυτελείᾳ. Ὁ αὐτοκράτωρ Κέικο (71—130 μ. Χ.) εἶχεν 80 τέκνα.

Εἰς τὰ 200 μ. Χ. ἔλαβε χώραν ἡ πρώτη Ἰαπωνικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Κορέας ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορεὶαν Τίγκο. Ἐνώπιον τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς ὁ βασιλεὺς τῆς Κορέας ὑποτάσσεται ἀμαχῆται καὶ κηρύσσει δημοσί

α ὅτι θὰ παραμείνῃ πιστὸς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἄχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ ἐκ δυσμῶν, τὰ ρεύματα ἐπιστραφεῖν πρὸς τὰς πηγὰς τῶν, καὶ οἱ λίθοι ἤθελον ὑψωθῇ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ γίνουιν ἄστρες. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι οὔτε τὰ Κορεακὰ χρονικά δὲν κἀνουν λόγον περὶ τῆς πρώτης ταύτης Ἰαπωνικῆς ἐπιδρομῆς, ἐνῶ μνημονεύονται εἰκοσιπέντε νεότεραι τοιαῦται ἀπὸ τοῦ Ε' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν.

Τὰ Κινεζικά χρονικά τῶν πρώτων πρῶτων μ. Χ. αἰῶνων, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ ἐκτενέστερα καὶ αὐθεντικώτερα τῶν Ἰαπωνικῶν ὁμιλοῦσι περὶ τῆς Ἰαπωνίας ὡς χώρας τῶν νάνων (wa). Περιγράφουσιν αὐτὴν ὡς τόπον εὐτυχῆ ὅπου καρποὶ καὶ λαχανικά δύνανται νὰ καλλιεργηθῶσι δις τοῦ ἔτους. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ τίγρεις καὶ λοπαρδάεις. Οἱ κάτοικοι εἶναι συνήθως μακρόβιοι. Ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ ἔχῃ ἕως πέντε συζύγους. Αἱ γυναῖκες εἶναι πισταὶ καὶ ἐλάχιστα ζηλότυποι.

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Κορέα ἦσαν περισσότερο πεπολιτισμένα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ διάφοροι τέχναι, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ χαλουργικὴ ἡ σιδηροτομία καὶ ἡ ὑφαντουργία εἰς ἡγήθησαν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

Ἡ ἱστορικὴ περίοδος τῆς Ἰαπωνίας ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ Ε' μ. Χ. αἰῶνος. Τότε περίπου εἰσῆλθῃ καὶ ὁ Βουδισμὸς ἐκ Κορέας. Ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εὗρον οὕτω τὴν ευκαιρίαν νὰ διαπεραιωθῶν εἰς Ἰαπωνίαν καὶ νὰ μὴσιν τοὺς ἰθαγενεῖς εἰς τὰ τοῦ Σινικοῦ πολιτισμοῦ. Ἦρχοντο νὰ ἀναμύθουν αἱ διαφοραὶ τέχναι καὶ ἰδίᾳ ἡ πλαστικὴ, ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ διακοσμητικὴ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἀπαράμιλλοι με

χερὶ σήμερον.

Ἡ ἀρχαιότερα πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας ἦτο ἡ Γκιμάτο καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Νάρα. Τῷ 794 μ. Χ. ἡ πρωτεύουσα μετεφέρθη ἐκ Νάρας εἰς Κιότο διαταγῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Κουάμμου, ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἡγεμόνων τῆς Ἰαπωνίας. Ἀλλὰ ἡ δύναμις καὶ ὁ πλοῦτος περιήλθον βαθμικῶς εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἐνῶ ὁ λαὸς ἐβυθίζετο εἰς τὴν πενίαν, μερικῶς ελθὼν εἰς ἀληθὴ δουλείαν.

Ἐπὶ πέντε κατόπιν αἰῶνας ἡ Ἰαπωνία ἐσπαράσσετο ὑπὸ συνεχῶν ἐμφυλίων πολέμων μετὰ αὐτοκρατόρων, μικρῶν, σαίγκουν καὶ σαμουράι. Οἱ τελευταῖοι ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν, τὴν τάξιν τῶν μιλιταριστῶν. Ἰσως ἦσαν οἱ καλλίτεροι ἐξ ἐπαγγέλματος στρατιῶται τοῦ κόσμου. Περιεφρόνουν τὰ χρήματα καὶ τὸ κέρδος. Τὸ προνόμιον τοῦ νὰ φέρωσι ξίφος ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τιμὴ δι' αὐτούς. Εἰς πάσαν σύγκλησιν ἦσαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσιν τὴν ζωὴν πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος. Ἦσαν γενναῖοι καὶ στοχαῖοι. Οὐδέποτε ἔσθοντο ξίφος διὰ παραμικρὰς αἰτίας ἀλλ' ἄπαξ σφόντες αὐτὸ οὐδέποτε ἐπανέθετον εἰς τὴν θήκην ποῖν νὰ ἐκτελέσωσιν τὸ καθήκον των. Ἐξέτιμουν τὴν στρατιωτικὴν ἀγωγὴν, ἀλλ' ἐξ ἴσου μεγάλην σημασίαν ἀπέδιδον εἰς τὴν παιδείαν καὶ τὰ γράμματα. Ἐτοίμοι μεγάλῃ ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς των καὶ ἀπερὸ οὐδὲν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτας ἀδικήτορας τοῦ πλοῦτος των. Διὰ τὸν σάμουράι ὁ θάνατος ἦτο ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς ἡττῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀτιμώσεως διὰ τοῦτο δὲν ἐζήτει ἄλως ὑπὲρ ἑαυτοῦ οὔτε παρεχώρει αὐτὸ εἰς τὸν ἐχθρόν του. Ἡ αὐτοκτονία (χαράκιρι) ἦτο κοινοτάτη καὶ βέβαιον ἐπακολούθημα μιᾶς ἡ-

τῆς ἡ λίσσις ἀμνηστίας. Δὲν ἐγένετο δὲ διὰ σφαίρας, φαρμάκου, πνιγμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς σχετικῶς ἀνωδύνου μέσου πρὸς τερατισμὸν τοῦ βίου. Ὁ σαμουράι ἤνοιγε διὰ τοῦ ξίφους τὴν κοιλίαν του καὶ κατόπιν, ἐὰν τοῦ ἔμενε δύναμις, διεπέρα δι' αὐτοῦ τὸν λαιμόν του. Τὸ χαράκιρι εἶναι καὶ σήμερον ἔτι κοινότατον ἐν Ἰαπωνίᾳ. γίνεται δὲ προσφυγὴ εἰς αὐτὸ εἰς ἐνδειξιν πένθους καὶ δι' ἄλλους λόγους.

Τὴν Ἰαπωνίαν ἀνεκάλυψεν κατὰ τὴν οἱ Πορτογάλοι κατὰ τὸ 1542. Ἐν Πορτογαλικῶν πλοίων ταξιδεῦον ἐκ Σιάμι εἰς Μακάο ἐξώκειλεν εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν ἐπαρχίαν τῆς Σατσούμας. Οἱ Ἰάπωνες ἐφάνησαν λίαν φιλόξενοι πρὸς τοὺς ναυαγούς. Ὁ πλοίαρχος ἐδωρεσε δύο πυροβόλα ὅπλα εἰς τὸν διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας ὅστις διέταξεν ἀμέσως τὸν ὀπλοποιόν του νὰ τὰ μιμηθῇ καὶ κατασκευάσῃ ἕτερα. Ἦρχοντο ἀμέσως αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις μετὰ τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τῶν Πορτογαλικῶν ἀποικίων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὀλεθρίαν συνεπίαι. Ὁ διάσημος Ἰησουΐτης Φραγκίσκος Ξαβιέρ ἀπεβίβασθη εἰς Καγούμα τῷ 1549 καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν πρωτεύουσαν Κιότο ἥτις ἦτο τότε πόλις με 96.000 οἰκίας, ἦτοι μεγαλειτέρα τῆς Λισαβώνας.

Ἀλλ', ὁ Χριστιανισμὸς ὡς θρησκεία οὐδέποτε ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἐν ἔτει 1638 συνέβη ἡ σφαγὴ τῆς Σιμαμπάρας καὶ τὰ τὴν ὁποῖαν χιλιάδες Χριστιανῶν ἀποκτελέσθησαν. Διὰ ταῦτα ὑπεύθυνος κυρίως ἦτο ὁ φανατισμὸς καὶ αἱ ἐπεσεύσεις τῶν Χριστιανῶν ἱεραποστόλων οἵτινες ἐξεφράζοντο μετὰ περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἐντόπιον Βουδιστικὴν λατρείαν. Οἱ Ἰάπωνες πάντοτε ἔδειξαν προτίμησιν πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των τὴν ὁ-

ποιών, ὡς εἰκός, θεωροῦσιν ἀνωτέραν καὶ λογικωτέραν τῆς Χριστιανικῆς.

Τῷ 1582 ἡ πρώτη Ἰαπωνικὴ ἀποστολὴ μετέβη εἰς Εὐρώπην ἐπισκεφθεῖσα τὴν Λισσαβών, Μαδρίτην καὶ Ρώμην γενομένη πανταχοῦ δεκτὴ μετὰ μεγάλης πομπῆς.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος ἤρμαζε τὸ μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορίον. Ἰσπανία, Ἀγγλικά καὶ Ὀλλανδικὰ πλοῖα ἐπεσεύκτοντο συχνὰ τὰς Ἰαπωνικὰς ἀγοράς. Ἡ πρώτη Εὐρωπαϊκὴ ἀποικία συνεστήθη ἐν Ἰεδῶ. Οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας, μολονότι ἀμείλιχοι διώκται τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀνεδέχθησαν ἔνθερμοι συνήγοροι τοῦ μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορίου. Ἐξεδόθη μετὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διάταγμα ἐπιτρέπον τὸ μετὰ τῶν ξένων ἐμπόριον καὶ τὴν διακονίαν τῶν ξένων εἰς οἰονδήποτε μέρος τῆς Ἰαπωνίας, ἀλλ' ἀπαγορεύον ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν διάδοσιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Οἱ Ἰσπανοὶ δώσαντες εὐλόγους ἀφορμὰς ἐξεβλήθησαν ἐξ Ἰαπωνίας τῷ 1624 καὶ οἱ Πορτογάλοι τῷ 1638. Συγχρόνως ἀπγορεύθη εἰς τοὺς Ἰάπωνας ἡ ἐκ τῆς χώρας τῶν ἔξοδος. Τότε εὗρον τὴν εὐκαιρίαν οἱ Ὀλλανδοὶ πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἐμπορίου μετὰ τῶν Ἰαπωνικῶν νήσων καὶ τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἐχάρησαν πολλὰ ἐπὶ τὰ παρῶν ἐκείνη εἰς αὐτοὺς προνόμια. Ἦρχισαν νὰ γίνωνται ὕπατοι εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἐν τέλει ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπεκλεισθησαν ἐκ τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ παρακούμενοι τὰς διαταγὰς υπέκειντο εἰς θανατικὴν ποινὴν.

Ἡ Ἰαπωνία ἔμενεν οὕτω ἀπορρεμένη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας. Ἀλλ' εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου

αἰῶνος Ρωσικὰ πλοῖα ἤρχισαν νὰ ἐμφανίζονται εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἰαπωνίας. Συγχρόνως νέα δυνάμεις ἤρχισαν νὰ κάμνῃ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὰ ἀπομακρυσμένα ἔκκενα ὕδατα, ἡ γεωγραφικὴ δημοκρατία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανοὶ φαλαυνοὶ οὐκ ἐτρέφον τὰς θαλάσσας ἐκείνας πρὸς ἀλλείαν φαλαυνῶν. Ἀλλ' οἱ Ἰάπωνες ἐξηκολοῦθον νὰ κρατοῦν κλειστάς τὰς θύρας τῶν εἰς τοὺς ξένους ἀπαγορεύοντες τὴν διακονίαν καὶ τὴν ἐμπορίαν εἰς αὐτοὺς.

Τῷ 1853 ὁ Κυβερνήτης Perry τοῦ Ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ εἰσήλθεν εἰς τὸν ὅρμον τῆς Οὐράγας μετὰ 4 πλοίων καὶ πληρώματος ἐκ 560 ἀνδρῶν. Οὐδέποτε προηγουμένως εἰδὼν ἐν Ἰαπωνίᾳ τόσον φοβερὰν δύναμιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μογγολικῆς ἀρμάδας. Πανικῶς κατέλαβε τὸν λαόν, τὸν ἴδιον λαὸν ὅστις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν μεγάλων ἀρχηγῶν τοῦ Χιδεγίσι καὶ Ἰεγιάσιου θὰ καταφύγειν εἰς τὰ ὄπλα πρὸς ἔξωσιν τῶν ἐπιδρομῶν. Ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ τοῦ Κιότο ἥτις οὐδέποτε ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐκ μὴ εἰς σπῆνωτάτας ἐθνικὰς κρίσεις διέταξε νὰ γίνωνται δεήσεις εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ξένων. Ἐν τούτοις ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου ἔγενεν ἄπορον ἢ ὅπως ἀρνηθῇ ἡ τρυφερὰ ἐθνικὴ φιλοτιμία τοῦ ἰσχυροῦ τοῦτου λαοῦ. Ὁ Perry ἐν τούτοις δὲν εἶχε διαταγὰς ὅπως ἐπιβάλῃ τὰς ἀξιώσεις του διὰ τῆς βίας. Ἡ κυβερνήσις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἔστη οἷστα κυρίως εἰς τὴν ἐντύπωσιν ἣν θὰ παρήγεν ἡ ἐπίδειξις αὐτῆς τῆς δυναμείας. Εἶχε μετ' ὅλινον ποικίλην συλλογὴν εἰσθητικῶν προδόντων, ἀποσκευασμένων μέχρι μικροσκοπι-

κῶν σιδηροδρόμων. Δὲν ἐπέμεινε διὰ τὴν ὑπογραφὴν συνθήκης, ἀλλ' ἀφοῦ παρέμεινε εἰς τὸν λιμένα ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ ἐνεχείρισεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ἰαπωνίας ἀπέπευσε δηλῶσας ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἀκόλουθον ἔαρ. Καὶ πράγματι ἐπανήλθεν ἔχων τὴν φορὰν ταύτην δέκα ἀτμοκίνητα σκάφη καὶ πλήρωμα 2.000 ἀνδρῶν. Ἀποβιβασθεῖς διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν συνθήκην συνωδευέτο ὑπὸ τιμητικῆς φρουρᾶς ἐκ 500 ἀνδρῶν ἐντὸς 27 λέμβων. Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ἐπετρέπετο ἡ ἀγορὰ τροφῶν καὶ προμηθειῶν διὰ τὰ Εὐρωπαϊκὰ πλοῖα συγχρόνως ἐδόθη ἡ ἄδεια εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ πλοῖα νὰ κάμνουν χρῆσιν δύο Ἰαπωνικῶν λιμένων. Τὸ ἔτος 1859 ἠνοίχθη ὁ λιμὴν τῆς Ὑοκοχάμας καὶ ἐπετρέθη ἡ ἐλευθέρως ἐξάσκησις τοῦ μετὰ τῶν Ἰαπωνίας καὶ Ἀμερικῆς ἐμπορίου.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη περίοδος τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἰαπωνίας ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 1868 ὅτε οἱ καίσιμοι (κύριοι) ἐξηγήθησαν κατὰ τοῦ τῶς πανισχύρου Σαγκουόστς τοῦ λοιποῦ ὤφειλε νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὸν Μικαδόν. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰσῆλθον τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα καὶ ἡ χώρα ἤρχισε νὰ κάμνῃ γιγαντιαία βήματα πρὸς τὴν πρόοδον. Ἡ Ἰαπωνία ὑπέστη ἀληθὴ μεταμόρφωσιν. Ὁ λαὸς ἔδειξε καταπληκτικὴν ἰκανότητα εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐδημιούργησαν ἰσχυρότατον στρατὸν καὶ στόλον δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν ὁριστὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Τῷ 1894 διεξήγαγον νικηφόρον πόλεμον πρὸς τὴν Κίνα καὶ προσήρτησαν τὴν νήσον Φορμόζαν. Τῷ 1904—1905 συνεκρούσθησαν πρὸς τοὺς Ρώσους τῶν ὁποίων ἡ κἀδοδος πρὸς τὴν Μαντσου

ρίαν καὶ τὸ Πόρτ Ἀρθούρ, προσίμῳ οὐδὲν τῆς καταπατήσεως τῆς Κίνας, ἔδωκεν εἰς κίνδυνον τὴν ἐθνικὴν των ὑπόστασιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἐπέδειξαν λαμπρὰς στρατιωτικὰς καὶ ναυτικὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας ἐθαύμασεν ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ἡ Ρωσσία ἔχασεν ἰσχυρὸν στόλον, δυσπόρητα φρούρια καὶ μεγάλους στρατοὺς. Ἡ δὲ Ἰαπωνία ἀπέκτησε τὴν Κορέαν, καὶ τὸ ἡμῖς τῆς νήσου Σακαλίνης. Ὁ κόσμος ἔμεινε κατὰπληκτος.

Ἀλλὰ συγχρόνως ἤρχισε καὶ νὰ γεννᾶται ὁ «κίτρινος κίνδυνος». Οὐχὶ ἄνευ λόγου ἤρχισαν νὰ φοβῶνται ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἡ ὁποία εἰς ὀλίγα ἔτη ἀνῆλθεν εἰς περιοικὴν μεγάλῃς δυνάμει, θὰ ἐξέτεινε συντόμως τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Κίνας καὶ ἄλλων Ἀσιατικῶν φυλῶν αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἤδη ν' ἀφυπνίζονται. Οὐσα στερὰ καὶ ἀποκεκλεισμένη θὰ εὐρίσκειτο προσεχῶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ ἐπαυκίους ἐκτάσεις διὰ τὸν ὑπερπληθύνοντα πληθυσμὸν τῆς, αὐτὴ δὲ θὰ ἐξετίθετο εἰς κίνδυνον τὸ ἀπικεικλῶν κράτος τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Οἱ φόβοι οὗτοι εἶνε βάσιμοι ἐν τινὶ μέτρῳ. Μὴ ἡγομινώμεν ὅτι οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἰσχυρὰ φυλὴ μετὰ λαμπρὸν παρελθόν καὶ μετὰ μεγάλην ζωτικότητα ὁργάνων πρὸς δόξαν καὶ βεβαίως βαρέως φέρουν τὴν ἀπὸ τῶν μέσων χρόνων καταπάτησιν τῶν ἐλευθεριῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ξένων. Προαχθέντες εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς βιομηχανίας ἐννοοῦν ὅτι ἡ παρουσία τῶν ξένων οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει πλην τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ φυσικῶς τὴν θέσιν ἐκείνων φιλοδοξοῦσι νὰ καταλάβωσιν οὗτοι. Πρὸ ἐτῶν ἤρχισαν ἤδη οἱ Ἰάπωνες νὰ παΐζωσιν τὸν ρόλον τοῦτον εἰς βάρος τῆς Κίνας καὶ τῆς Κορέας. Τὸ

ρα η Μαντζουρία και η Σιθηρία διανοίγονται εις τας φιλοδοξίας των. Σύμμαχοι ὄντες τῆς Ἀγγλίας μετ' εὐχον τοῦ πολέμου μόνον ὅπου και ἐφ' ὅσον τοῖς συνέφερε σπεύσαντες νὰ καταλάβουν εις ὀλίγας ἡμέρας τὴν σπουδαίαν Γερμανικὴν βάσιν τοῦ Κιάο—Τσάου ἐν Κίνα. Οἱ Αὐστραλοὶ τοὺς ὑποβλέπουν προσισθὰ νόμιμοι κίνδυνον ἐκ τῆς ὑπερανδρῆσεως των. Τὸ ἴδιον ἀληθεύει καὶ ὁσον ἀφορᾷ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας παρὰ τὰς κατ' ἐπίφασιν φιλικὰς σχέσεις. Πολλὰκις ἐγένετο ὑπανιγμὸς περὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων. Οἱ Ἰάπωνες ἀφ' ἑτέρου βαρέως ἔφερον τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Ἰαπώνων μεταναστῶν ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐλπίζεται ὅτι ὁ κοινὸς ἀγὼν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν διαφορῶν τούτων καὶ παρεξηγήσεων καὶ ὅτι, αἰρουμένης τῆς Γερμανικῆς ἀπειλῆς, θὰ εὐρεθῇ τρόπος τῆς διακωνίσεως τῶν λεπτῶν τούτων καὶ ἄλλων ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἐψύχραναν ἄλλοτε τοὺς νῦν φίλους.

**

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ὅσον ἰδιόρρυθμος εἶναι ἡ φύσις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν χώραν τῶν κεραιῶν καὶ τῶν χρυσανθέμων, ἅλλο τόσον ἰδιότροπα καὶ περίεργα εἶ

ναι τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἰάπων Κεῖσεν Μιραμότο, γράφων εἰς Ἀμερικανικὸν περιοδικόν, λέγει ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῶν Ἰαπώνων συνίσταται κυρίως εἰς τὴν κατάπνιξιν τῶν ἀτομικῶν αἰσθημάτων των. Διδάσκονται ν' ἀντιμετωπίζουσιν μετὰ θάρρους τὸν ἐχθρὸν ὅσον γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἶναι οὗτος.

* *

Ἐν Ἀμερικῇ, λέγει, ὅταν κάμνη τις δῶρον εἰς ἕνα ἄλλον ὁ προσφέρων δύναται νὰ ἐπαινέσῃ τὸ δίδόμενον ἐνῶ τὸ τοιοῦτον ἐν Ἰαπωνίᾳ προσδίδει ἑλλειψιν καλῆς ἀγωγῆς. Ἀπ' ἐναντίας ἐκεῖ συνηθίζουσιν νὰ ὑποτιμοῦν τὴν ἀξίαν τοῦ προσφερομένου δώρου, οὐδέποτε δὲ ἀνοίγουν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δωρησαντος.

Τὰ παιδιὰ διδάσκονται νὰ διμλοῦν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὁ κόσμος βαδίζει πρὸς τ' ἀριστέρα τοῦ πεζοδρομίου ἀντιθέτως πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν συνηθειαν.

Τὰ διαζύγια δὲν εἶναι τόσον κοινὰ εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἠλίου, μολονότι αἱ ἀπαιτούμεναι πρὸς τοῦτο διατυπώσεις εἶναι ἀπλούσταται. Γενικῶς ἡ Ἰαπωνὶς εἶναι πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος καὶ πρότυπον οἰκοκυράς.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὅταν θέλουν νὰ καλέσουν τινὰ κινεῖν ὅλους τοὺς δακτύλους.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Πολλὰ καὶ ποικίλαι εἶναι αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ ἄνθρωπος, προσπαθῶν νὰ διατηρήσῃ τὸ τροφίμα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς, τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας, ἵνα τὰ χρησιμοποίησιν κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἣτις εἶναι περίοδος ἐλλείψεων. Παρ' ὅλα ὅσα ἔχουν γραφῆ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό, τοῦτο ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ζήτημα ἀμειώτου ἐνδιαφέροντος. Ἐκατὸν ἔτη ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Παστέρ, τοῦ Γαλλοῦ χημικοῦ, εἰς οὗ τὰς περιλήψεις ἐρεῖνας ὀφείλονται τόσον πολλά. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἔτι καθάλλονται διαρκῶς προσπαθεῖται πρὸς βελτίωσιν. Ὁ Παστέρ μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις ὁργανικῶν οὐσιῶν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν δράσιν διαφόρων μικροβίων καὶ ζυμώσεων. Ἀπόλυτος ὅθεν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ σήψιν εἶναι θεοδύως ἡ ἰδεώδης μέθοδος πρὸς διατήρησιν τροφίμων, ἀλλ' αὕτη γενικῶς εἶναι ἀνεφάρμοστος εἰς μεγάλην κλίμακα. Διὰ τοῦτο ἐγένετο προσφυγὴ εἰς ἀντισηπτικά, εἰς πολλὰς περιπτώσεις. Περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν Επιθεώρησιν περὶληψὶς ἀρθροῦ γραφέντος ὑπὸ τοῦ κ. Βόριδος, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ γράφας ἀναλῶναι τὰ μειονεκτήματα τῆς χρησιμοποίησεως ἀντισηπτικῶν ὑπὸ δύο ἀπόψεως, τὴν πρακτικὴν καὶ τὴν ἡθικὴν. Καὶ γράφει:

* *

«Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπικρατεῖ τάσις πρὸς χρησιμοποίησιν τοῦ ἀντισηπτικοῦ, ὅπερ εἶναι δραστηκώτατον καὶ οὐ πολὺ μικρὰ ποσότης εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ βιομήχανος παραβλέπει τὸ γεγονός, ὅτι τοιοῦτον ἀποτέλεσμα δὲν ἐπιτυγχάνεται χωρὶς σοβαρὸν διὰ τὸν καταναλωτὴν κίνδυνον. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν καὶ ἂν ἔτι ὑποτεθῇ, ὅτι γίνεται χρῆσις ἀντισηπτικοῦ, δυναμένου νὰ διατηρήσῃ τὰ τροφίμα, ὁ κίνδυνος ἔγκειται τὸ εἰς γεγονός, ὅτι τὸ ἀντισηπτικὸν πιθανὸν νὰ ἐπιτρέψῃ ὀλιγορίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχικὴν καλὴν κατάστασιν τῶν τροφίμων. Οὕτω παρουσιάζονται περιπτώσεις δηλητηριάσεως, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σοβαρᾶς, ἣτις ἀποδίδεται εἰς διατηρημένα τροφίμα.

* *

Ὅλα τὰ συνέδρια τῆς υγιεινῆς, ἱατρικῆς, γαλακτοκομίας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐψήφισαν διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς χρησιμοποίησεως ἀντισηπτικῶν εἰς τὰ τροφίμα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδισεν, ὅπως διάφοροι κυβερνήσεις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμπορικῆς ἐλευθερίας, ἐπιτρέψουν τὴν χρησιμοποίησιν διαφόρων ἀντισηπτικῶν, ἀπλῶς ὑπὸ τὸν ὅρον ἡ συσκευασία νὰ κάμνη μνείαν τῆς φύσεως καὶ τῆς ποσότητος τοῦ διατηρημένου τροφίμου. Ἐπικρατεῖ ὁμως ἡ ἐλπίς, ὅτι αἱ μεθο-

ΝΕΑ ΝΕΑ
ΨΛΘΑΚΙΑ
ΚΟΥΡΑ ΣΤΕΡΕΑ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

α
δοι ὕται ἀντιπροσωπεύουν τὰς τελευταίας προσπάθειάς πρὸς διατήρ-
σιν ἀντισηπτικῶν εἰς τρόφιμα.

Ο ἀρθροδράφος τονίζει, ὅτι χρει-
άζονται ἐγγυήσεις δι' ὅλα τὰ εἶδη
τῶν κονσερβῶν, τόσο ἀπὸ τῆς ἀπό-
ψεως τῆς δημοσίας υγείας, ὅσον καὶ
ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐμπορικῆς τι-
μιότητος. Καὶ ἐξακολουθεῖ γράφων:
«Τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα διετηρήθησαν
εἴτε μεσφ' ἀποστειρώσεως διὰ θερμό-
τητος ἢ ψύξεως, πιθανὸν νὰ ἔχουν
κατασκευασθῇ πρὸ μακροῦ χρόνου,
χωρὶς τοῦτο νὰ εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν
ἀγοραστὴν ἢ τὸν καταναλωτὴν. Εἶ-
ναι θθεν σημερινόν, ὅπως ἡ ἡμερο-
μηνία τῆς κατασκευῆς ἀναγράφεται
εὐαναγνώστως εἰς τὴν συσκευασίαν.
Ἀσχετῶς τῆς μεθόδου, ἣτις ἐχρη-
σιμοποιήθη διὰ τὴν διατήρησιν, κα-
θὼς γίνεται ἤδη διὰ μερικὰ ψαρικά.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

ΠΘΡΑΡΤΗΜΑ (ΚΑΤΟΘΕΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΕΙΟΥ)

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Ἱατροῦ κ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Νοσήματα ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ, ΚΑΡΔΙΑΣ, ΠΛΑ-
ΤΟΣ, ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ κτλ. Τὰ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἐν γένει.

Τὸ Ἱατρικὸν τοῦτο τμήμα ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν θεραπείαν χρονίων
Δερματικῶν παθήσεως (Ἐκζεμάτων Ἀκμῶν κτλ.), ἰδίως εἰς ἄτομα τῶν
ἐργατικῶν τάξεων, τὰ ὁποῖα μέλλουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ Βιδλιαρίων Ἱ-
γείας.

ΑΜΟΙΒΗ ΠΡΟΣΙΤΗ ΜΙΣ ΤΑ ΒΑΛΑΝΤΙΑ ΔΑΪ-ΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ἦραι ἐπισκέψεων 3—6 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξεις.

Ἐκτὸς τῶν Κοριτσῶν καὶ ἐπισήμων Ἑορτῶν.

«Εἰς εὐὴν περίπτωσιν προϊόντων
περιλαμβανομένων εἰς περικαλύμμα-
τα ἐκ λευκοσιδήρου, τὸ πρόβλημα
δὲν παρουσιάζει δυσκολίαν, ἀλλ' ἡ
αὐτὴ πληροφορία δέον νὰ παρέχη-
ται εἰς τὸν ἀγοραστὴν κατεψυγμέ-
νων προϊόντων, ὅσον κρέατας, βο-
ύρου κλπ., ἅτινα πρέπει νὰ φέρουν
εἰς τὰ περικαλύμματα ἰδιαίτερα ση-
μεῖα, δεικνύοντα τὴν μερομηνίαν τῆς
προελεύσεώς των καὶ τὰς διαφόρους
ἀποθήκας ψυγείων, εἰς τὰς ὁποίας
εἶχον ἐναποθηκευθῇ».

Ἡ θεομηνία δὲν ἔληξεν ἀκόμη εἰς
τὴν Ἰαπωνίαν.

Τρομερὸς τυφὼν ἐνέσκηψε πρὸ ἡ-
μερῶν ἔξωθεν τῆς Οσάκας.

Τὰ εἰς τὴν θάλασσαν εὐρισκόμενα
πλοῖα ἐσπευσαν πρὸς τοὺς λιμένας.

Ο τυφὼν ἐξέσπασεν οὐχὶ εἰς τὴν
θάλασσαν ἀλλ' εἰς τὴν ξηράν.

Ἡ πόλις Τοβόρι ὑπέστη σοβαρωτά-
τας ζημίας ἐκ τῶν πλημμυρῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΟΝ ΖΩΗΝ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Δὲν πρόκειται δι-
όλου περὶ τοῦ θεα-
τρικοῦ ἔργου τοῦ
παρουστάσε με τό-
ση ἐπιτυχίαν ἢ ὁ-
περέττα Παπαϊω-
άννου, καὶ τὸ ὅτι
ὅν ἐν τούτοις δὲν
ἀπομακρύνεται τοῦ
θεματός μας, ἀλλ' ἔ-
στιν χαρακτηριστικὸν
τῶν ἰδιοτροπιῶν
τῆς θεοτόλλης καὶ
ὅτι ὅλων λατρευο-
μένης θεᾶς.

Φαίνεται ἀλή-
θεια νὰ χορεύη
ἡ θελκτικὴ αὐτὴ
μάγισσα χοροὺς ἐξωτικούς, καὶ κα-
τορθῶναι νὰ μᾶς κρατῇ δεσμίους
θαυμασᾶς, ἀγῶν ὄντας σὴν πὶν
μικρὴ τῆς κίνησι.

Καὶ εἶναι πράγματι ἀπέραντη ἡ
δύναμι καὶ ἡ ἐπιρροή τῆς ἐπὶ τῆς
ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας μας. Αὐτὴ
νανουρίζει κάθε γλυκὸ μας ὄνειρο
καὶ θωπεύει κάθε χυρσὴ μας ἐλ-
πίδα.

— «Αχ! ἂν ἤθελε ἡ τύχη!»
Εἶναι ἡ συνειδησμένη εὐχὴ στὲς
πρὸ δύσκολες στιγμὲς, στὴς κακὲς ὥ-
ρας.

Γιατὶ ὅταν ἐκείνη θέλῃ εἶναι βέ-
βαιον πῶς ὅλα διορθώνονται καὶ ἐ-
κεῖ ποὺ νομίζομε ὅτι ὁ κόσμος γκρε-
μίζεται καὶ μᾶς κυριεύει ἀπελπισία
ἐσθνικὰ ὅλα διορθώνονται, καὶ τὴν
εὐλογοῦμε γιὰ τὴν σωτηρίαν ἐπέμβασί
της.

Πόσες γλυκὲς συγκινήσεις δὲν τῆς
οφείλομε, πόσες μέχρι τρέλλας εὐ-
τυχίες, ποὺ συγκλοοῦν καὶ μεθύ-
σιν ὅλα ἀνάκουφιστικά ἀναστενάγ-
ματα, πόσα χαμόγελα ὑπερτάτης εὐ-
χαριστήσεως.

Ἀλλὰ καὶ πόσα δάκρυα πικρίας
καὶ ἀπογοητεύσεως!

Νά! ἡ κακὴ μου τύχη δὲν ἡ-
θέλησε! λέμε.

Καὶ τῆς ἀποδίδομε κάθε θλιβερὸ
καὶ δυσάρεστο γεγονός, κάθε ἀνα-
ποδιά.

Εἴμεθα βέβαιοι πάντοτε ὅτι ἀπ'
αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ ἐκπλήρωσις ἐ-
νὸς πόθου ἢ ἡ πραγματοποίησις
μῆς ἐλπίδος. Ἡ δυστυχία ἢ εὐτυχία

μας. Και είναι βέβαιον ότι ή περιεργη αυτή Βασίλισσα παίζει συχνά άσχημα παιγνίδια, εις βάρος των πτωχών ύπηκόων της. Και τότε σχηματίζουμε τή πεποίθησι ότι είνε κακή και μοχθηρή διότι άφ' ου πρώτον έβανκάλισε με ψεύτικες έλπίδες όνειρα γλυκά, ύστερα, ά τό άνεξηγήτη δυστροπία, τά συνέτριψε, και μäs κατέστησε δυστυχείς.

Άλλοτε πάλιν όταν αποφασίσει, νά ευνοήση κανένα πτωχό διάβολο, μηχανορραφί, κάτι περιέργους και πρωτοτύπους συνδυασμούς που μένει κανείς για πολύ σκεπτικός.

Ήτανε τυχερό! λέμε πάντα για κάθε άπρόοπτη εύτυχία για κάθε άπόλαυσι που δ ν τή περιμέναμε.

Ήτανε τυχερό! έπαναλαμβάνομε, για ένα αίφνηδιο δυστύχημα για μία μεγάλη άπώλεια. Οχι σπανίως πάλιν, παρασύρει, στη δίνη του τρελλού χορού της, ήμερους καλούς πτωχούς ανθρώπους που ως τή στιγμή εκείνη ζούσαν, σε μία ήρεμη άπλή ζωή χωρίς όνειρα μεγάλα, χωρίς πόθους σοβαρούς.

Ένας άπ' αυτούς, πτωχός εργατικός μάγειρος τó έπάγγελμα είνε και ό ήρωας μας. Η τύχη του τόν άφησε νά γλεντά τόσα χρόνια άνάμεσα στις κατσαρόλες του, προετοιμάζων τά νόστιμα γαργαλιστικά φαγητά, προνομιούγων τής ζωής.

Επίσημη στολή του ήτανε πάντα ή άσπρη μπλούζα και τó πλατύ λινό κασέκο του.

Ο ήχος των φαγητών που έβραζαν, τó τσιτσιρίσμα του τηγανιού τόν νανούριζαν. Ητο εύχαριστημένος άπό τή ζωή του, δεν είχε άλλα όνειρα.

Η τρελλή θεά όμως είχε όρεξι για γέλοια, πάντοτε εύθυμη και παιχνιδιάρη, τίς οίδε πώς, αντίκρισε τίς

κατσαρόλες του όλιγαρχούς ύπηκόου της και έσκέφθη νά ποικίλη λιγάκι τή μονότονη ζωή του, νά τόν βγάλη άπό τή νάρκη μιάς έννευριστικής και άνιαρής εργασίας.

Και άρχισε τόν τρελλό χορό της, με τó άραχνούφαντο φουστανάκι της, παρέσυρε τόν μάγειρο άπό τήν κουζίνα του, τόν έβαλε νά μαλώση με τά μπακίρια του, και τόν πέταξε στο δρόμο άεργο και λυπημένο.

Πλήξis, δυσθυμία, και στενοχώρια. διεδέχθησαν τήν άμεριμνησία και τήν ήρεμίαν του καλού μαγείρου.

Χωρίς δουλιά! δεν ήτανε μικρό πράγμα, σε στιγμές που ή ζωή είνε τόσο δύσκολη και τόσο πολυδάπανη.

Γύριζε έδω και εκεί άσκόπως, σκεπτόμενος χίλια δύο πράγματα δυσάρεστα, που θά δημιουργούσε άσφαλώς άν διήρκει πολύ, ή ξαφνική αύτη περιπέτεια τής άεργίας. Παρ' όλην όμως τήν κακοκεφία και άδεκαρία του δεν εκώφευσε ένα πρωί στη φωνή ενός λουστράκου, όστις διελάλει τά τυχερά λαχεία του στόλου, σ' ένα δρομάκο κοντά στην άγορά. Εστάθη, και πρós στιγμήν έδίστασε, άλλ' άμέσως ως νά τόν έξώθησε αίφνηδιά σκέψis άπεφάσισε νά θίξη τó πενιχρόν του βαλάντιον, έπλησίασε τόν πωλητήν των λαχείων, του ένεχείρισε μιά δραχμή άπλώσας συγχρόνως τó δεξι χέρι στο στύλο που έμοιαζε άνθισμένος, με τά γαλανόλευκα τυχερά χαρτάκια που ήταν με προσοχή επάνω στερεωμένα.

Απέσπασε τó έν τέταρτον άπό τó πρώτο λαχείο που έτυχε νά έγγίση τó χέρι του, τó έβαλε στην τσέπη του και έξηκολούθησε σκεπτικός τόν

δρόμον του, ίσως ίσως μετανοών, ότι άδικα ελάττωσε έστω και κατá μίαν δραχμήν τó μικρόν ποσόν που του άπέμεινε πρós συντήρησιν μέχρι έξευρέσεως νέας εργασίας.

Αί ήμέραι περνούσαν ή μία πó στενόχωρη άπό τήν άλλην. Δεν είνε εύκολον νά βρής κανείς άμέσως εργασία όπως ήν θέλει. Επρεπε νά περιμένη τήν επέμβασιν τής άοράτου δυνάμεως, τής θεάς τύχης, ήτις θά τόν έβοήθει νά έξοικονομηθή και πάλιν, επανευρίσκων τήν ήσυχίαν του και νά κερδίξη τó ψωμί του. Διέτρεχε τās όδους άσκόπως, και τά μικροκαφενεία, όπου κανένας φίλος τόν κερνούσε και τόν ένεθάρυνε, στις δυσάρεστες αυτές στιγμές.

Τά βήματά του μοιραίως μιά μέρα τόν έφεραν πάλιν πρós τήν άγοράν, ακριβώς εκεί όπου, ώθούμενος υπό άκατανικήτου δυνάμεως είχεν άγοράσει τó μονόδραχμο λαχείον του. Ο ίδιος λουστράκος ήτανε πάντα στη θέση του διαλαλών τó εμπόρευσμά του.

Η παράξενη βασίλισσα που κάπου εκεί παραμόνευε, τίς οίδε, για ποιόν ετοιμάζουσα κανένα παιγνίδακι, είδε τόν έννοούμενό της και άρχισε πάλι τά νάξια της και τόν τρελλό χορό της.

Μεθυσμένος ό πτωχός πανσάνίας άπό τά τέληγητά της στάθηκε χαλίσμένος και όλίγου δειν έπιπτε επί του μικρού πωλητού των λαχείων.

Ασυναίσθήτως βάζει τó χέρι στη τσέπη και άποσύρει τήν τελευταίαν δραχμούλα που του άπέμενε, τήν δίδει βιαστικά στον λουστράκο, άποσπá πάλιν άπό τόν άνθισμένο στήλη, έν άλλο τέταρτον λαχείον,

χωρίς νά παρατηρήση, όπως και εις τó πρώτο, τόν αριθμόν, τó θέτει εις τó θυλάκιόν του, και άπομακρύνεται βιαστικός, έν ώ ή παμπόνηρη προστατίς του γελούσε τó πιό τσακίνικο γέλοιο της.

Κατά τó μεσολαβήσαν μέχρι τής κληρώσεως διάστημα, ουδέ για μιά στιγμή όπτωχός μάγειρος, έσκέφθη τά δύο μονόδραχμά του.

Άλλοίμονο, δε, άν ήλπιζε νά σωθής, περιμένοντας νά τού πέση τó λαχείο!

Σίγουρα θά πέθαινε άπό τήν πείνα, όπως τόσοι και τόσοι που έστήριξαν επίσης όνειρα και έλπίδες και στο τέλος βρεθήκαν ζημιωμένοι και άπογοητευμένοι.

Ας κυττάξουμε καλλίτερα για καμιά δουλιά έσκέπτετο, ό ήρωας μας, τά φιλά σόθηκαν και βερεσέ τώρα κανείς δεν κάνει. Εξηκολούθησε λοιπόν τās άναζητήσεις του, έπισκεπτόμενος τά καταστήματα, τά όποια όμως δεν είχον άτυχώς τήν ανάγκην του. Εν τώ μεταξύ περνούσε ό καιρός και ή ήμέρα της κληρώσεως έφθασε.

Τού τó θυμήσαν ή φωνές των έφημεριδοπωλών. «Οί έρδισμένοι αριθμοί του λαχείου!» φώναζαν δεξιά και άριστερά.

Θέλει ν' άγοράση μίαν έφημερίδα, όχι γιατί ήλπιζε, ότι θά είχε κερδίση, άλλ' έτσι άπό περιέργεια. Αλλά τά θυλάκια όλα εύρέθησαν κενά, ουτε λεπτόν! Τώρα σπενδει τó βήμα φθάνει σ' ένα άπό τά καφενεία που έσύγγαζε, αρπάζει μιά έφημερίδα, κάθεται σ' ένα τραπέζακι τήν άπλώνει άπάνω στο μάγαρο, βγάζει τά δύο κυανόλευκα τυχερά

χαράκια από την τσέπη του, παρατηρεί τον αριθμόν του ενός δια πρώ την φοράν και κατόπιν ρίπτει τὸ βλέμμα εἰς τὴν πρώτην στήλην τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν τοῦ λαχείου μὲ κάποια ἀμφίβολη δειλὴ ἐλπίδα. Αἴφνης γουrolώνει τὰ μάτια κύπτει περισσότερο ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος, παραβάλλει τοὺς δύο ἀριθμούς, τοῦ μονοδράχμου του καὶ τοῦ πρώτ u τῆς ἐφημερίδος καὶ δὲν πιστεύει ὅτι βλέπει καλὰ.

— Καλὲ Θεέ μου ! εἶνε ὁ ἴδιος ἀριθμός, ναί, ναί, ἀπαράλαχτος, βγάξει μερικά ἐπιφωνήματα, ἀλλάζει ὄψιν, γελᾷ, τὸ αἷμά του κυκλοφορεῖ μὲ βία στὰς φλέβας του, ἡ καρδιά του κτυπᾷ δυνατὰ, τί συγκίνησις ! Γίνεται εὐθὺς ἄλλος ἄνθρωπος. Τρέχουν, οἱ ἀραιοὶ θαμῶνες τοῦ καφενείου καὶ στὸ ἀμφίβολο ἀκόμη ἐρωτηματικὸ βλέμμα του ἀπαντοῦν ὅτι εἶναι ἀλήθεια. κερδίζει τὸ τέταρτον τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τοῦ στόλου, δηλαδὴ **εἴκοσι χιλιάδες**.

Τὰ συγχαρητήρια πέφτουν βροχὴ εἰλικρινῇ ἢ μὴ ἀδιάφορον, αὐτὸς εἶναι ἑλισσόμενος ἀπὸ τῆς χαρᾶς του, καὶ ἐν τῇ παραξάλῃ αὐτοῦ λησιμονεῖ τὸ δεύτερον μονόδραχμο ποῦ ἐκράτει ἀκόμη στὸ χέρι.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς συγκεντρωθέντας τὸ παρατήρησε καὶ

— Αὐτὸ τί εἶναι ; τὸν ἐρωτᾷ.

— Α ! ναὶ ἔχεις δίκην, ἄς δοῦμε μήπως...

Ποὺς ξέρει, ἴσως νὰ μὴ προωρίζετο κι' αὐτὸ διὰ τὸν κάλινον τῶν ἀρχῶν, μὰ μιά ποῦ ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τοῦ γλυκογελάσῃ.

Δέκα μαζὺ κεφάλια κύττουν νὰ παρατηρήσουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ

δευτέρου μονοδράχμου, τὸν βλέπουν καλὰ, ξαναβλέπουν, καὶ τὸν τῆς ἐφημερίδος, καὶ μένουν βωβοὶ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, στρέφουν πρὸς τὸν εὐτυχῇ εὐνοούμενον καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν φιλοῦν φρενητιωδῶς.

— Γιά σου τυχερό !

— Γιά σου τυχερό !

Αὐτὸς μένει ὡς ἀπολιθωμένος δὲν πιστεύει στ' αὐτιά του. Καὶ οἱ δύο ἀριθμοὶ τῶν μονοδράχμων τοῦ εἶναι ὅμοιοι ; πῶς εἶναι δυνατόν ; Αὐτὸ εἶναι θαῦμα σωστό, κι' αὐτὸς ποῦ ἠγόρασε τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ μέρες ἀφοῦ εἶχ' ἀγοράσει τὸ ἄλλο. καὶ ποῦ δὲν ἤξευρε κἀν τί ἀριθμοὺς φέρουν, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ; Μὰ εἶμαι λοιπὸν ἀλήθεια τόσο τυχερός ; μπορεῖ πρὶν νὰ ἐλπίσῃ θετικὰ γιὰ ἕνα καλλίτερο μέλλον ; Μήπως εἶναι ὄνειρο ; Καὶ ἔπρεπε ἐξηγημένους ἀπὸ τὴν ταραχὴ.

☆☆

Τὸ παιδί τοῦ καφενείου τρέχει νὰ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό, τὸ ὁποῖον πίνει ἀπνευστεῖ ὁ ἥρωας μας. Χαιρετᾷ βιαστικὰ καὶ εὐχαριστῶν διὰ τὰ θυελλώδη μπράβο, καὶ γειάσου τῶν περισταμένων φθονούντων ἀσφαλῶς τὴν εὐτυχίαν του, καὶ τρικλίζων ἐξέρχεται τοῦ μικροῦ συνοικιακοῦ καφενείου.

— Σαραντα χιλιάδες δραχμές ! ἐσκέπτετο ὁ τέως φουκαρᾶς. Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι εἶμαι πλούσιος. Εἶνε δυνατόν ; Τὴν ἀνέλπιστο εἰσρογήμα ! Μήπως εἶμαι παιγνίδιον ὀνείρου ; Χίλια συνισθήματα τὸν ἐπνίγαν.

Καὶ ἐθώπευσε μὲ λαχάρα τὸν θησαυρό του, τὰ μικρὰ μπλε γαρτάκια ποῦ κρατοῖσε ἀκόμα στὸ χέρι δυνάμει τῶν ὁποίων θὰ εἰσέπραττε τὸ πλούσιο δῶρον τῆς τύχης ποῦ πε-

ρίμνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ξενίδ τῆς δυστυχίας, διὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ τὴν εὐνοιά της. Καὶ τὰ ἐσφιγγε μὲ τρυφερότητα, καὶ ἔτρεμεν μήπως χάσῃ κανένα.

☆☆

Ἀσφαλῶς αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ εὐτυχῆς εὐνοούμενος, θὰ εἶναι διευθυντῆς μαγειρείου καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὴν κλή τιν τύχη. θὰ καλημερίξῃ τοὺς φίλους του, μὲ κάποια ὑπεροψίαν.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξωφρενικούς συνδυασμοὺς ποῦ κάνει συχνά, ἡ ἐκκ ντροπὴ βασίλισσα.

Δὲν ἦταν διόλου συνειδησμένη σύμπτωσης, τὸ ν' ἀγοράσῃ κανεὶς, ἕνα τέταρτον τοῦ λαχείου, καὶ ὕστερ ἀπὸ μέρες ὅλως τυχαίως, ἀπὸ τὸν αὐτὸν πωλητὴν νὰ ξαναγοράσῃ, καὶ ἄλλο τέταρτον τοῦ ἴδιου λαχείου τὸ ὁποῖον ἐπέπρωτο νὰ κερδίσῃ τὸν πρώτον ἀριθμὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εἶνε πωλημένος. Καὶ ἀναρίθμητα ἄλλα καὶ παραδοξότερα συμβάντα γυρίζουν στὸ καφάρι καὶ σκέπτεται κανεὶς πῶς γιὰ ὥρες, γι στιγμὲς δημιουργεῖται μιὰ ἀνέλπιστη μεγάλη εὐτυχία θανμασίως καταπληθίσουσα ἢ ἀνοίγει

μία ἄβυσσος ποῦ συντρίβεται, καὶ θάπτεται μία ὑπαρξις.

☆☆

Καὶ ὁ μῦθος γυρίζει ρυθμικὰ μὲ νότονα, ἡ ζωὴ περνᾷ, καὶ ὁ πτωχὸς ὁ ἄνθρωπος πάντα ἔχει ὄνειρα ἀνεκπλήρωτα καὶ πόθους ἀνικανοποιήτους, ποῦ περιμένει κάθε στιγμή ἀπὸ τὴν τύχη, τὴν καλὴν μὰ ἄστα, τὴν αὐτὴν θεὰ νὰ θεραπεύσῃ.

ΝΑ·Ι·Σ

Εγγράφη εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ Ἰαπωνία συνεπεῖα τῆς σεισμικῆς καταστροφῆς θὰ ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς ἐξωτερικὰ δάνεια.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβὲς διότι ἡ Ἰαπωνία εἶνε ἡ μόνη χώρα ἡ ὁποία ἐπλούτισε περισσότερον πάσης ἄλλης κατὰ τὸν πόλεμον.

Επλούτισαν καὶ αἱ ἠνωμένοι Πολιτεῖαι, ἀλλ' ἀνεμύχθησαν εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἔσχον ζημίαις.

Ἡ Ἰαπωνία ὅμως οὐδόλως ἐστενοχωρήθη ἐκ τοῦ πολέμου.

Καὶ ἡ ναυτιλία τῆς πρὸ παντὸς ἐκέρδιζεν ἀμύθητα πλεῖτη.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καταργηθέντων τῶν ταχυδρομικῶν Τομέων καὶ κατόπιν τῆς μεταστάθμεύσεως τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ οἱ ὁποῖοι ποτε λαμβάνοντες μέχρι τοῦδε τὸ τεῦχος ὑπὸ διεύθυνσιν ταχυδρομικοῦ τομέως γνωστοποιήσωσι τὴν νέαν των διεύθυνσιν διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ τεύχους πρὸς αὐτοὺς.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὸ ἐν Ν. Γόρκη γραφεῖον τῆς Κοινωνικῆς Υγείας τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ροκφέλλερ τοῦ νεωτέρου, ἔκαμε τελευταίως παρράματα, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον οἱ σύζυγοι εἶναι εὐτυχεῖς. Ἀπηύθυνε, λοιπόν, ἐρωτηματολόγια εἰς χιλιάς εὐπαιδευτοὺς γυναῖκας, ἀποφοίτους κολλεγίων, δι' ὧν ηρωτῶντο κατὰ πόσον ἐθεώρουν ἐαυτάς εὐτυχεῖς, ἐκ τῆς συζυγικῆς διαβιώσεως. Ἐκ τῶν χιλίων γυναικῶν αἱ 872 ἀπήντησαν, ὅτι ἦσαν εὐτυχεῖς.

Τὰς ἀπαντήσεις τῶν γυναικῶν τούτων τὸ ἀνωτέρω γραφεῖον θεωρεῖ ὡς πολυτίμους, καὶ πρόκειται νὰ τὰς χρησιμοποίησῃ ὡς βάσιν διὰ μελλούσας κοινωνιολογικὰς μελέτας, πρὸς ἐξυγιάνειν τῆς κοινωνίας.

Εἰς τὸ αὐτὸ ἐρωτηματολόγιον ἐτέθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῆς τεκνοποιίας. Ἐβδομήκοντα τέσσαρες ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν παρεδέχθησαν ὅτι ἐνήσκουν περιορισμόν. Ὡς λόγοι τοῦ τοιοῦτου περιορισμοῦ ἐδόθησαν ἡ υγεία καὶ ἡ οἰκονομία.

Τὸ ἐρωτηματολόγιον δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὸ ζαχάρωμα. 208 γυναῖκες ἐξαχάρωσαν πρὸ τοῦ γάμου των μόνον μετὰ τὴν ἀρραδωνιστικὴν των, ἐνῶ 389 ἀνέφερον, ὅτι δὲν ἐξαχάρωσαν καθόλου πρὸ τοῦ γάμου των! Ἀν ἀφαιρέσωμεν 28, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπήντησαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ζαχαρώματος, ἀπομένουν αἱ ἡμίσειαι σχεδόν, ποὺ ἐξαχάρωναν πρὸ τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀρραδῶνων των πρᾶγμα ἀσυγχώρητον.

Ἐνδεκα ἐκ τῶν 375, δὲν ἐνθυμοῦντο μέχρι τίνος σημείου ἐπροχώρει τὸ ζαχάρωμα. Πενήντα ἀναφέρουν ὅτι ἐφιλήθησαν καὶ ἐφίλησαν. Αἱ 104 ἀπήντησαν ὅτι

ἐφιλήθησαν ἀγκαλιαστά, ἐνῶ αἱ ἐπίλοιποι ἀπήντησαν μετὰ τὸν στίχον τοῦ Σκιάρα· «Ὅχι μονάχα μετὰ φίλιν». Αὗται ἐφιλοῦντο ἀγκαλιάζοντο καὶ ἐσφίγγοντο.

Διὰ πρώτην ἰσως φοράν ἐμφανίζονται αἱ ποιότητες τοῦ κόρτε. Κόρτε μετὰ φίλημα, κόρτε μετὰ φίλημα καὶ ἀγκαλιασμα, καὶ κόρτε μετὰ φίλημα, ἀγκαλιασμα καὶ σφίξιμο.

Παρὰ τὸ ἀστεῖον τὸ ὁποῖον περιέχει ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἐξ αὐτῆς δύναμεθα ν' ἀποκομίσωμεν σπουδαία ὠφελήματα.

Ὅτι ἡ υγεία εἶναι ἕνας παράγων, ὃ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ παραβλέπεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς παιδοποιίας. Αὕτη δὲν εἶναι τόσο ἐνδοκίμος ὅσον ἡ παπαδοποιία, ἡ ὁποία ἀπλοποιήθηκε τόσο καταπληκτικῶς τελευταίως. Τὸ παιδί πρέπει νὰ γεννηθῇ ἄρτιον καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Ἐπίσης μόνον προσόντα τῆς οἰκογενειακῆς εὐημερίας δὲν εἶναι ἡ υγιὴς καταστάσις τῶν γονέων. Δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια εἶναι ἄρα ἀπαράβατος. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὰ παιδιά ἀλλὰ δὲν τὰ τρέφει.

Καὶ τὸ τρίτον τὸ καὶ σπουδαιότερον ζήτημα, ὅτι τὸ ζαχάρωμα ἔχει ποιότητας καὶ ιδιότητες. Μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τώρα τῆς ζάχαρης, τὸ ζαχάρωμα ἴσως εἶναι τὸ ὠραιότερον μέσον ὅπως γλυκανθοῦν τὰ χεῖλη, ὅπως λέγει τὸ τραγοῦδι· «Κεῖ ἂν ὑψωθῇ ἡ ζάχαρι ἀγαπητῇ μου φίλη, ἐγὼ δὲν δίνω ἕνα παρὰ, ἔχω τὰ δύο σου χεῖλη».

ΠΑΙΔΩΝ ΒΟΥΛΑΣ

ΠΡΟΘΕΣΙΑ

Τὸ ἀρτισύστατον καὶ παραθαλάσσιον τοῦτο Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων τὸ καὶ «Ἀσκληπιεῖον» ἐπονομαζόμενον εἶναι ἔργον τῆς Κομνησῆς Φραντζίλλ, πρώην

πρεσβείρας τῆς Ἀγγλίας εἰς Ἀθήνας. Ἰδρυθὲν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1920 ἐπὶ γηπέδου ἐκτάσεως πολλῶν στρεμμάτων δωρηθέντος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη. Τὸ ἱατρεῖον τοῦτο κεῖται πέραν τοῦ Π. Φαλήρου παρὰ τὴν Γλυφάδα, ἐγγὺς τῶν προπύλων τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ δάσους μεγαλοπρεποῦς, θαλάσσης ἀστραποῦσης, οὐρανοῦ δὲ περλάμποντος καὶ γαλήνης βαθυτάτης, δεχόμενον ἐν ταύτῃ καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως ἀφθόνως.

Τὸ θεραπευτήριον τοῦτο εἶναι ὁργάνωσις ἀντιφυματικὴ τοῦ Μεγάλου Πανελληνίου Συνδέσμου κατὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φυματώσεως.

Τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο ἔχει δύο μεγάλους θαλάμους μετὰ ὑπόστεγα

πρὸς μεσημβρίαν διὰ τὴν ἀεροθεραπείαν καὶ ἡλιοθεραπείαν τῶν μικρῶν ἀρρώστων μας. ἔχει ἕτερον θάλαμον μετὰ δωμάτια πρὸς χρῆσιν τοῦ προσωπικοῦ, Φαρμακεῖον καὶ Χειρουργεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν ἀκτίνες Ραίντγκεν μήπω χρησιμοποιηθεῖσαι ἐλλείψει ἐπαρκούς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, Μαγειρεῖον, Γκαράζ, Μηχανοστάσιον, Αποθήκην, ὕδωρ ἑξαχον, φωτισμὸν δι' ἡλεκτρισμοῦ καὶ μικρὸν αὐτοκίνητον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Νοσοκομείου.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Πρόεδρος μὲν τῆς Εφορείας τοῦ Νοσοκομείου τούτου καὶ ψυχὴ αὐτοῦ διετέλεσεν ἐπὶ τριετίαν ἡ ἐρίτιμος κ. Αἰματ. Πασπάκη διαδεξαμένη τὴν Κόμησσαν Γκρανδὶλλ. Ἡ πολυσέβαστος, ἡ ἀκάματος, ἡ μεγαλόψυχος αὕτη Κυρία προσφέρει τὴν πολύτιμον διακονίαν τῆς πρὸς πᾶσαν Φιλανθρωπικὴν κίνησιν, μετ' αὐταπαρνήσεως ἀξιοθαυμάστου.

Πρώτον δὲ διευθυντὴν τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο ἀπέκτησε τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐξ ἑλβετίας κληθέντα κ. J. Graebz, ἱατρὸν πολὺ κατάλληλον καὶ πολὺ ζκονόν. Τούτου δὲ ἀπελθόν-

τος ἡ μὲν Ἀνωτέρω Διεύθυνσις ἀνετέθη εἰς κ. Δ. Κόκκορην, ἱατρὸν χειρουργόν, ἡ δὲ ἑσωτερικὴ ἐπιμελητεία εἰς τὸν ἀξιότιμον κ. Σάββαν Ἀθανασίου, ἱατρὸν παθολόγον, ὑπερητήσαντα πρότερον ὑπὲρ τὰ 20 ἔτη εἰς τὸ ἐν Ἀμπελοκήποις Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων «ἡ Ἀγία Σοφία». Τοῦτον δὲ ἄρτι ἀποχωρήσαντα τῆς ὑπηρεσίας διεδέξατο ὁ κ. Εὐαγ. Παπαδόπουλος, ἱατρὸς παθολόγος, μετακληθεὶς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γαλλικοῦ Νοσοκομείου.

Ἀπὸ εἴκοσι δὲ μηνῶν τώρα ἡ ἀνωτέρα Διεύθυνσις καὶ Χειρουργικὴ ὑπηρεσία ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τὸν κ. Ἀριστοτέλην Λιούγκαν. Ο νέος οὗτος Διευθυντής, διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρίσιων, εἰδικῶς περὶ τὰ ὀρθοπαιδικὰ καὶ Χειρουργικὰ τῶν Παίδων σπουδάσας, εἶνε εἰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἐπιστημόνων ἱατρῶν τῆς Πατρίδος μας. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ διαμείνας ἐν Παρίσιος διετελέσε τῶς βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Broca εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων καὶ διηύθυνε καὶ ἰδιαίτερον τμήμα ὀστέϊκων παθήσεων καὶ ἰδίως ρυματικῶν, ἐν στρατιωτικῷ Νοσοκομείῳ. Τὰ ἔξοχα δὲ ταῦτα προσόντα αὐτοῦ, ὁ ἐνθουσιασμός του, ἡ φωτεινὴ καὶ λελογισμένη τόλμη του, ἡ πρὸς τοιαύτην ὑψηλὴν ἀποστολὴν βαθυτάτη συναίσθησις του ἐγγυῶνται πολλὰ περὶ τῶν ἀγαθῶν αποτελεσμάτων καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει τὸ ἀναφερόμενον Νοσοκομεῖον. Παρὰ τὸ πλευρὸν δὲ τῶν ἀναφερομένων ἱατρῶν τοῦ Νοσημείου μας συνεισφέρει τὴν πολύτιμον ἀρωγὴν του καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον ἅπαντες ἡμεῖς

οἱ νοσηλευόμενοι εἴμεθα κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι.

ΝΟΣΗΛΕΥΟ ΕΝΟΙ.— Τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἱδρυμα περιβάλλει νῦν σχεδὸν 70 παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐξ ὧν τὰ πλείστα εἶναι παιδιὰ ἄπορα, παιδιὰ ὄρφανὰ θυμάτων πολέμου καὶ παιδιὰ ἀτυχῶν προσφύγων τῆς τελευταίας ἐθνικῆς μας περιπετείας. Τὰ τρυφερά, τὰ ἁθῶα καὶ συμπαθῆ πλὴν ἀτυχῆ καὶ ταλαίπωρα ταῦτα παιδάκια, ἡλικίας ἄνω τῶν 5 ἐτῶν καὶ δὴ εἰς τὴν ὠραιότεραν ἀνθίσιν τῆς ζωῆς αὐτῶν πάσχουν, ὑπὸ παθήσεων ὀστέϊκων, (σπονδυλίτις, ραχίτις, ἰσχυοκάκη, γονίτις, ἀδενίτις), ὧν ἡ θεραπεία ἀπαιτεῖ δυστυχῶς χρόνον μακρότατον, ἀκίνησίαν καὶ ὑπομονὴν ἰώθειον. Μολονότι ὅμως εἶναι ἀκίνητα εἰς τὸ κρεβάτι τόσον καιρὸν, τὰ βλέπετε πάντοτε χαρούμενα καὶ γελαστά καὶ δυσκόλως θὰ πιστέψετε ὅτι εἶναι ἀσθενῆ. Οταν καλεῖς μάλιστα τύχῃ νὰ διέλθῃ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἔξωθεν τοῦ Νοσοκομείου θὰ ἀκούσῃ τὰ διάφορα τραγούδια τοὺς διὰ τῶν ὁποίων μόνον δύνανται νὰ γλυκάνουν τὸν πόνον τοὺς. Τοῦτο δὲ ἐπικυρῶνει καὶ τὸ ἀκόλουθον τετραστιχὸν τὸ ὅποιον καθημερινῶς σχεδὸν τραγουδοῦν

«ὅποιος μ' ἀκοῦει νὰ τραγουδῶ

«λέγει δὲν ἔχω πόνο

«μὰ γὼ μὲ τὸ τραγούδι μου

«τὸν πόνο ξαλαφρώνω»

Ἐν τέλει δὲ τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο ἐλειτουργεῖ μέχρι τινὸς ἐν πλήρει τάξει καὶ ἐν ἀγαστῇ ἁρμονίᾳ καὶ πειθαρχίᾳ ὅλων τῶν μελῶν. Ἐλλείψει ὅμως ἐπαρκῶν πόρων πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἔμελλε νὰ διακόψῃ τὸν

ὑφελιμώτατον δρόμον τοῦ ὁπότε δὲ πάντοτε ἀγρυπνῶν διὰ τὰ τοιαῦτα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα Εὐρυθρὸς Σταυρὸς ἐσπευσεν ἀτόπαρράλβῃ ὑπὸ τὴν διοίκησιν του καὶ νὰ τὸ προστατεύσῃ, ἀναγνωρίσας τὸν ἐθνωφελῆ πρρορισμὸν αὐτοῦ. Ἐκτοτε δὲ ἡ λει-

τουργία αὐτοῦ ἐπανελήφθη ὑπὸ τοῦ Εὐρυθρ. Σταυροῦ πλέον, τελειότερον. Δι' ὃ δικαίως ἀναγνωρίζεται παρὰ πάντων ἡ κοινὴ δρᾶσις αὐτοῦ πρὸς τὸν πολιτισμὸν.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΛΑΤΕΡΤΕΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ μὴ καθαρὰ γλῶσσα συντελεῖ εἰς τὴν κακὴν πέψιν τῶν τροφῶν καὶ εἰς τὴν διατάραξιν τοῦ ἥπατος. Ἐνῶς ἁμερικανὸς ἱατρὸς ἐφεύρε μίαν εἰδικὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ καὶ συμβουλεύει ἐν περιπτώσει ἀσθενείας νὰ διατηρεῖται ἡ γλῶσσα πάντοτε καθαρά. Θεωρεῖ τὸ τακτικὸν καθάρισμα τῆς γλώσσης ἐπίσης ἀναγκαῖον ὅπως τὸ πλύσιμον τοῦ προσώπου, καὶ συνιστᾷ ὅπως ἐκτελεῖται ἐν τῷ ἑσωτερικῷ τῆς γλώσσης διὰ τῆς ψήκτρας τῶν ὁδόντων.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Εἰς τὸ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Αἱ κυρίαι φοροῦσιν ὑποδήματα μὲ δέρμα λεπτὸν οἱ δὲ πόδες τῶν εἶναι περιβεβλημένοι διὰ περικνημίδων ἐκ λεπτοτάτου μεταξωτοῦ. Κατὰ συνέπειαν τὸ δέρμα τοῦ ποδὸς ὀρεγεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ δεσμίματος τῶν ὑποδημάτων—τὸ τοιοῦτον περιλαμβάνη κίνδυνον, πα-

ρετηρήθησαν δὲ πολλὰ συμπτώματα δηλητηριάσεως. Ἡ ἀνιλίννη ἥτις χορηγεῖται πρὸς χρωματισμὸν τῶν διαφόρων δερμάτων καὶ ἥτις ἀπορροφᾶται παρὰ τοῦ δέρματος τῶν ποδῶν προκαλεῖ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ὁργανισμοῦ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΕΙΣΜΑ

Ἀγάπη μου, τὰ πείσματα ν' ἀφήσῃς κατὰ μέρος. Πάει χαμένος ὁ καιρὸς μὲ τὸ πολὺ σου πείσμα. Στὸ τέλος πέφτει ἄρρωστος ἀπ' τὸν θυμὸν του ὁ Ἔρως. Κι' ἀπὸ τὸν θυμὸν του κρεμᾷ ἀντὶ φαρέτρας... κλύσμα!

ΧΑΛ.

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΑΓΓΗΣ

Μαιευτὴρ

Γυναικολόγος

24 Προαστείου 3-5 μ.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ*

Με γλυκὲς γλυκὲς κουβέντες
ἐννυχιώθηκα μιὰ μέρα
ὅς ἐνα σπῆτι φιλικό,
καὶ νὰ φύγω δὲν μποροῦσα,
τί χαλάζι τί ἀέρας!
τί κακὸ ἔξαφνικό!

Μοῦδωσαν ἕνα κρεββάτι
ποῦ ἵνρεπούμουν νὰ πλαγιάσω,
τί κρεββάτι εὐγενικό!
τί ὠραία κουνουπιέρα!
τί σεντόνια! τί μεγάλο!
τί ζεστό! τί μαλακό!

Πλάγιασα τὸ κάτω κάτω,
κ' ἐλογάριασα ὁ καὶ μένος
πὼς θὰ κοιμηθῶ καλά,
Ὅταν ἔξαφνα μὲ πιάνει
μιὰ φαγοῦρα ποῦ πετιοῦμαι
πέντε πιθαμὲς ὕψηλά.

Σὰν νὰ μοῦπιναν τὸ αἶνα
χίλιοι ψύλλοι, χίλιες σάνιπες,
καὶ κουνουπία καὶ κορί, ἰ,
τί νὰ κάμω, τί νὰ γίνω
ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω,
τί κατάρρα τί ὀργή!

Τί τοὺς ἔκαμα, τί θέλουν—
συλλογίστηκα' μοῦ φάνη
ἡ αἰτία φυσική:
Τοῦτοι ἔλοι οἱ διαόλοι
ποῦ μὲ πολεμοῦνε τόσο
ἴσως θ' ἄνε ἀρσενικοί.

Κι' ἐπειδ' εἶναι μαθημένοι
κάθε βράδυ νὰ θανατοῦν
κοριτσιότικο κορμί.
ἐθνυμώθησαν οἱ φίλοι,
καὶ τὰ γένεια μου θὰ εἶνε
τοῦ θυμῶ τῶν ἀφορμῶν.

Πάλι κύτταξα τὸ στῶμα
καὶ δὲν εὗρισκα κανένα...
δὲν ἤξεύρω ἰ νὰ πῶ...
Εἶδα πὼς κανεῖς δὲν φταίει,
τὴν φαγοῦρα πὼς τὴν ἔχει
τὸ κρεββάτι μοναχό...

Φίλοι μου σὰς ἐξορκίζω,
ἂν καὶ τύχη ὅσῃ ζωὴ σας
νὰ πλαγιάσετε ἄλλου,
ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ
νὰ μὴ κοιμηθῆτε, ὄχι—
σὲ κρεββάτι κοριτσιοῦ.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

* ΣΗΜ. Τὸ πλῆρες χάριτος καὶ πρωτυτυπίας ποιημάτων τοῦ διαπρεποῦς ἱστορικοῦ καὶ λογογράφου κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, ἀγνωστον βέβαια εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ἀνήκει εἰς τὴν συλλογὴν «Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου», ἣν νέος ἔτι ἐν ἡλικίᾳ μὴ πω ἐκκοσασθεὶς ἔγραψεν ὁ φίλος ποιητής, καὶ ἥτις ἐβραβεύθη ἐν τῇ ποιητικῇ διαγωνισμῷ τοῦ 1873.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

ταν ἐγύρισα
στὸ σπῆτι ἕνα
βράδυ τὸ ἡῦρα
ἔρημο. Ἡ γυναῖ
κα μου εἶχε φύ
γει καὶ ἄφησε
μιὰ σημείωσι
μόνο ἐπάνω στὸ
τραπέζι. «Φεύ
γω. Συγχώρη
σέ με. Λησμο
νησέ με».

Με τὰ λῆγα
αὐτάλογα μιὰ
γυναῖκα νομίζει πάντοτε πὼς τὰ λέ
γει ὅλα... Φαίνεται σὰν νὰ μετενόη
σε κατόπιν, γιατί μ' ἄφησε... Ἀν
τὴν συναντοῦσα ἀργότερα — ποῖος
ἔρει :

«Ἀλλὰ πάγει πειά! Εὐτελεῖσέ! Τὰ
ποῖο ὁμορφα ρωμάντσα μόνο μιὰ
φορὰ γίνονται... Δυὸ ὁλόκληρα χρό
νιο ἐπροσπαθοῦσα νὰ τὴν εὗρω, μὰ
πάλι δὲν ἤθελα νὰ τὴν συναντήσω.
Εμάλωσα μὲ μερικὸν φίλον, μου
ποῦ μ' ἐσυγχώρησαν γιατί ἔμεινα πὰ
λι ἐλεύθερος, καὶ ἐμάλωσα ἐπίσης μὲ
ἄλλους ποῦ μ' ἐσυμβούλευσαν νὰ
τὴν συγχωρήσω.

«Ἀπὸ τότε ποῦ ἐκηρύχθη ὁ πό
λεμος μοῦ ἔγραψε δυὸ φορές. Δὲν
ἀπήντησα ὅμως. Ἀπὸ κάποιον γνῶριμό
μου ποῦ ἔτυχε νὰ συναντήσω στὴν
παρέα ἔμαθα πὼς ἡ γυναῖκα μου ἐ
θύμωσε πολὺ γιατί δὲν ἀπήντησα
στὰ γράμματά της.

«Εἶπα στὸν γνῶριμόν μου αὐ
τόν. Ἀν τὴν ἴδῃς, πές της νὰ μ' ἀ
φήσῃ ἡσυχον. Εἶμαι καλὰ τώρα. Ε
θεραπεύτηκα ἐντελῶς. Ὁ πόλεμος
σκοτώνει κάθε πόνο τῆς καρδιᾶς.

«Αὐτὰ ποῦ τῆς παρήγγειλα τὴν ἔ
καμαν νὰ κλάσῃ, φαίνεται. Ἐκλαψα
κι' ἐγὼ ὅταν ἔμαθα πὼς τὴν ἐλύπη
σα τόσο. Ὁ ἐκνευρισμὸς ὅμως ἐκεῖ
νος κάθε ἡμέρα, ὁ κίνδυνος ποῦ εἶ
ναι μπροστά μας κάθε στιγμή, ἡ
κούραση ποῦ σκοτώνει— ὅλα αὐτὰ
δὲν μ' ἄφησαν νὰ κάμω τὴν τρέλ
λα νὰ τῆς γράψω. Ἀπὸ τότε δὲν ἔ
μαθα πειὰ τίποτε γι' αὐτήν. Αὐτὸς
εἶναι ὁ λόγος ποῦ μὲ κάνει νὰ συγ
κινουῦμαι τόσο πολὺ ὅταν ἀκούω νὰ
μοῦ μιλάς γιὰ τὸ σπιτάκι σου—γιὰ
τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ ποῦ περνοῦσες
μὲ τὴν γυναικουλά σου.

Ο Γκερνιὲς ἐσταμάτησε. Ἐχὼν τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους εἰς τὴν
ὀροφὴν τοῦ μεγάλου θαλάμου, πα
ρηκολοῦσεν τὰς διαφόρους σκιάς,
αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ὑπὸ τὸ τρεμοσβύ
νον φῶς τῆς λάμπας.

«Ἀυστυχιμένε!»

Ἡ συνομιλία τῶν ἔπαυσε. Ἀκίνητοι
φασκισμένοι ἀπὸ παγεῖς ἐπιδέσμονες
καὶ κουρασμένοι ἐπειδὴ συνωμῖλουν
ἐπ' ἀρχετόν ἐπερίμεναν τώρα καὶ
οἱ δύο νὰ τοὺς καταλάβῃ ὁ ὕπνος.
Κεντρικὴ σιγὴ τοῦ νοσοκομείου τοὺς
περιέβαλλεν ἡ σιγὴ ἐκείνη ἡ ὁποία

«Δυστυχῆ Γκερνιέ! Δὲν πρόφθα-
σε νὰ τελεώσῃ τὸ γράμμα του. Θὰ
βροῦμε τὴ διεύθυνσι χωρὶς ἄλλο
γραμμένη στὰ αριὰ του. Εἰδοποι-
ήσατε στὸ γραφεῖο».

Καὶ ἔτσι ἓνα πρωὶ ἡ ἄπιστος

σύζυγος τοῦ τὸν ἐγκατέλειψε, ἐδι-
άβασε εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα τὴν συγ-
χώρησίν της, ἐνῶ ἡ πιστὴ γυναι-
κούλα τοῦ ἄλλου δὲν ἔλαβε ποτὲ
τίποτε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ε. Ο. Δ. Ο.

Ο βασιλεὺς τῆς σόδας, περίφημος
Αγγλος νημικὸς Μπούσπραχ, ἀπέθα-
νεν.

Διετῆρει μεγάλα ἐργοστάσια ἀλ-
καλίων εἰς τὸ Λίβερπουλ καὶ ἦτο ἡ
λικίας 90 ἐτῶν.

☆☆

Η ἔθνοσυνέλευσις τῆς Αγκύρας
ἀποτελεῖται ἀπὸ 214 βουλευτάς.

Κατὰ ἐπαγγέλματα ἡ Τουρκικὴ
ἔθνοσυνέλευσις περιλαμβάνει 46 γε-
ωργοὺς καὶ ἐμπόρους, 16 θρησκευ-
τικούς, 42 ὑπαλλήλους, 41 ἀξιωμα-
τικούς, 28 νομικούς, 8 καθηγητάς,
8 λογίους, 3 μηχανικούς, 3 διπλω-
μάτας καὶ 2 οἰκονομολόγους. Ὡς
γνωστὸν ὅλοι ἐξελέγησαν κατὰ πα-
ραγγελίαν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ.

☆☆

Οἱ ἄεργοι εὗρον δουλειὰ κατὰ τὴν
δίκην τῆς κ. Φαχμὴ εἰς τὸ Λονδίνον.

Εσχημάτιζαν οὐρὲς ἔξω ἀπὸ τὸ
μέγαρον τοῦ δικαστηρίου καὶ μερι-
κοὶ ἐπώλουν τὰς θέσεις των ἀντὶ
400 καὶ 350 φρ.

☆☆

Η Γιοκοχάμα, ἡ ὁποία κατεστρά-
φη ἐκ τῶν σεισμῶν, εἶνε διὰ τὸ Τό-

κιο, ὅτι ὁ Πειραιεὺς διὰ τὰς Αθήνας.
Αἱ δύο πόλεις τῆς Ιαπωνίας συν-
δέονται δι' ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου,
ὅστις διανύει τὸ διάστημα ἐντὸς 40
λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ο σιδηροδρόμος οὗτος ἦτο ὑπόγει-
ος καὶ κατεστράφη ἐκ τῶν σεισμῶν.

☆☆

Ιταλὸς κομμουνιστὴς ἐφόνευσεν
ἐν Παρισίοις ἓνα φασίσταν.

Κατόπιν τούτου ἡ Γαλλικὴ ἀ-
στυνομία προέβη εἰς πολλὰς συλλή-
Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων εἶναι
καὶ ὁ φονεὺς.

Ο εὐφύμως γνωστὸς ὁμογε-
νὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισί-
οις τὰ Αφροδίσια εἰς τὰ Νοσο-
κομεῖα St Louis, Necker, La-
riboasiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευ-
ταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς
ἐπιστήμης.

Λέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλι-
νικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.— ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (Παρα-
πλευρὸς ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΙΣ ΗΤΟ

Ο ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ

Ἰς ἐκ τῶν μεγαλει-
λειτέρων διανοουμέ-
νων τοῦ εἰκοστοῦ
αἰῶνος ὁ Μὰξ Νορ-
δάου ἐπιστήμων, συγ-
γραφεὺς, φιλόσοφος
καὶ κοινωνιολόγος ἀ-
πέθανε τὴν 22αν Ι-
ανουαρίου ἐν Παρι-
σίοις εἰς ἡλικίαν 74
ἐτῶν.

Γεννηθεὶς ἐν Βουδαπέστη τῇ 1849
ἐκ γονέων Εβραίων, ἔμαθε τὰ πρῶ-
τα γράμματα ἐν τῇ πατρίδι του καὶ
εἰδικῶς ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ Εβραϊ-
κά, Ἑλληνικά καὶ Λατινικά ὑπὸ τοῦ
ραβδίνου πατρὸς του. Μετὰ τὴν ἀ-
ποπεράτωσιν τῶν ἑθνικῶν του σπου-
δῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βου-
δαπέστης ἐνησχίσε τὸ ἐπαγγελλιάτου
ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει μέχρι τοῦ 1880, ὅ-
τε μετέβη εἰς Παρίσιους.

Η φήμη του διεσέθη, ὅτε τῇ
1895 ἐξέδιδε τὸ περίφημον ἔργον του
«Ἐκφυλισμός» ἐν τῷ ὅποιῳ ὁ σοφὸς
συγγραφεὺς ἐθέτετο τὸν ἐκφυλισμὸν
τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ προέλε-
γε τὴν κατὰπτωσιν τῆς ἀνθρωπίνης
φυλῆς, ἕνεκα τῶν καταχρήσεων τοῦ
ἀνθρώπου.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἔδωκε φήμην
φιλοσόφου καὶ σατυρικοῦ εἰς τὸν
Μὰξ Νορδάου. Ἐπειτα ἐξέδωκε τὸ
περισπούδαστον ἔργον τοῦ «Η ἐννοι-

α τῆς ἱστορίας» ἐν τῷ ὅποιῳ φαίνε-
ται ὡς εἰς διανοούμενος πρώτου με-
γέθους.

Ακολουθῶς ἐξέδωκε καὶ ἄλλα βι-
βλία, ἐν οἷς καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν
Παρισίων καὶ τὰ «Κατὰ Συνθήκην
Ψεύδη», βιβλίον, ὅπερ κατέστη γνω-
στὸν εἰς ὅλον τὸν πολιτικὸν κό-
σμον, μεταφρασθὲν εἰς ὅλας τὰς Εὐ-
ρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ο Μὰξ Νορδάου ἔλαβε μέρος ἐ-
νεργῶν εἰς τὸν Σιωνισμόν ὃν ἱδρυσε
τῇ 1897 ὁ δόκτωρ Χέρζλ. Διὰ τῶν
ἐνεργειῶν καὶ διὰ τῆς διευθύνσεως
τοῦ Νορδάου, ὁ Σιωνισμὸς ἐπετέλεσε
μεγάλας προόδους, καταλήξας εἰς
τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Παλαιστίνης
καίτοι κατὰ τὰ τελευτάτα ἔτη ὁ
Νορδάου δὲν διηύθυνε πλέον τὰς τύ-
χας τοῦ Σιωνισμοῦ ἕνεκα ἀντιθέτων
γνωμῶν πρὸς τὰς ἄλλας κορυφὰς
τῆς φυλῆς του.

Κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον, ἡ Γαλ-
λικὴ Κυβέρνησις ἔθεσε τὸν Γερμα-
νὸν φιλόσοφον εὐρισκόμενον ἐν Πα-
ρισίοις, ὑπὸ κράτησιν λόγῳ τῆς Γερ-
μανικῆς του καταγωγῆς, ἀφῆκε δὲ
ἔπειτα αὐτὸν ἐλεύθερον ἐπὶ τῇ λόγῳ
τῆς τιμῆς του, ὅπως μεταβῇ εἰς Μα-
δρίτην ἐνθα ἔγραφε τὰς ἐντυπώσεις
του περὶ τοῦ πολέμου, ἐκδίδων ἐ-
τησίαν ἐπιθεώρησιν. Μετὰ τὸν πόλε-
μον ἐπανήλθεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς
του Παρισίους καὶ ἔζη ὡς λέγεται

ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἦν ἐξηκολούθει νὰ δημοσιεύῃ καὶ ἐκ τῶν ἀνταποκρίσεων, ἃς ἔγραφεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνος» τοῦ Μπουένος Αἴρες, ἥς ὁ διαχειριστὴς ἐξηκολούθει νὰ στέλλῃ τὸ ἐπίδομα καὶ ὅταν ὁ μέγας φιλόσοφος ἔπαυσε νὰ γράφῃ, λόγῳ ἀσθενείας, ἀπὸ ἐνὸς καὶ πλέον ἔτους.

Ὁ ἀποθανὼν φιλόσοφος διεκρίνετο διὰ τὴν σαφήνειαν τοῦ ὅρους καὶ τὴν καθαρὰν ἀντίληψιν τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων, εἶχε δὲ προεῖπει τὴν κατὰστροφὴν τῆς Εὐρώπης ἐνεκα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, δηλώσας, ὅτι ὁ ὅλος τῶν ἡττημένων θὰ ἦτο ἀφόρητος, οἱ δὲ νικηταὶ ταχέως θὰ κατανόησουν ὅτι ὅλαι αἱ δάφναι καὶ τὸ χυθὲν αἷμα ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Ὁ Μάξ Νορδάου ἦτο εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων συγγραφέων, τοῦ

ὁποίου ἡ φωνὴ ἐγένετο αἰσθητὴ ὁσάκις ἔγραφεν εἰς τὸν τύπον. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων διεφώτιζε τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ κόσμου διὰ τῶν σοφῶν καὶ φλογερῶν του ἄρθρων κατὰ τῆς Τουρκικῆς θαρραλότητος καὶ ὀπισθοδρομικότητος, ὡς διὰ μαγικῆς δὲ ράβδου ἠλέκτριζε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ παγκοσμίου τύπου ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν δικαίων καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν. Ἀν ὑπῆρξαν φιλέλληνες, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς γραφίδος κατὰ ἐπετέλεσαν διὰ τὴν μητέρα τοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ὁ Μάξ Νορδάου ἦτο εἰς ἐκ πεποιθήσεως καὶ καθαρᾶς ἀντιλήψεως φιλέλλην ὅπως ἦτο καὶ φιланθρωπιστὴς συγγραφεὺς καὶ μέγας κριτικός.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΚΟΛΥΜΒΑΤΕ

Ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἀντοχὴν τοῦ ὕδατος. Ἡ κεφαλὴ ἐξαιρεῖται διότι λόγῳ τοῦ βάρους τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου ἐντὸς μικροῦ χρόνου βυθίζεται εὐκόλως τὸν κολυμβητὴν ἐν τῷ ὕδατι ἐὰν οὗτος δὲν κάμνῃ καμμίαν κίνησιν.

Εκεῖνος ὅστις μένει ἐν τῇ θαλάσῃ ὑπτιος μεταχειρίζεται τὸν μηχανισμόν τῆς ἀναπνοῆς διὰ ν' αὐξήσῃ τὸ βάρος τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὅλην ἀντοχὴν τοῦ σώματος. Επομένως ἀρκοῦσι μερικαὶ ἀσημαντοὶ κινήσεις διὰ νὰ βοηθῇται ὁ κολυμβητὴς καὶ μένῃ ἐν τῷ ὕδατι.

Μία τολμηρὰ κολυμβήτρια ἡ Ἀν-

να Σούκη ἐφευρε χειρόκτια ἐξ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος διὰ τῶν ὁποίων κρατῇ ἀνοιχτοὺς τοὺς δακτύλους καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κολυμβητὴν νὰ ἐκτοπίζῃ περισσότερο ὕδωρ καὶ μετὰ μεγαλειότηρας ταχύτητος. Εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ ἡ χρήσις τῶν ποδῶν τῆς νήσεως διὰ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν χωρὶς νὰ ἐνοχλῇται διόλου ὁ κολυμβητὴς, τὸ σύστημα τοῦτο βοηθεῖ τὸν ἀρχαρίον εἰς τὴν ταχύτεραν ἐκμάθησιν διότι δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ κρατῇ συγκεκολλημένους τοὺς δακτύλους διὰ νὰ κρατῇται ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἐξ ἄλλου ἐνεργεῖ μετὰ μεγαλειότηρας δυνάμεως.

Σ ΠΑΡΤΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΗ

(Ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς ζωῆς)

— ὅσο καιρὸ τῶρα μᾶρμπα-Γιάννη μᾶς ἔταξες νὰ μᾶς πῆς τὴν ἱστορίαν τῆς καταφρονεμένης, μὲ ὅλες τῆς λεπτομέρειας, μ' ἀνόμα δὲ μᾶς τὴν εἶπες. Σήμερα παῖδ' νὰ μᾶς τὴν πῆς ὥρισμένα. . .

νᾶττην περνᾶν ἡ καταφρονεμένη κατὰ φωνή. . . καὶ οὗλοι τῆς παρῆς ζήτησαν νὰ τοὺς πῇ τὴν ἱστορίαν τῆς.

Κι' ἄρχισε ὁ μᾶρμπα-Γιάννης νὰ λέγῃ:

— Τούτῃ δὴ ποῦ οὗλοι τότε τὴν περιφρονᾶν, τὴν ἀπογορίζουν δὲν τὴν χαρῆσαν, ποὺ φαίνεται τώρα γεραμένη, καὶ καμπουρισμένη καμπόσο, ἦτανε μιὰ φορὰ ἀρχοντοπούλα, ἦτανε πεντάμορφη. Ὁ πατέρας τῆς ἦτανε ὁ καπετάνιος τοῦ τόπου καὶ ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους ὁ γενναιότερος, ὁ ἀρχοντότερος. Τὸ τόπο μᾶς κείνος τὸν ὠρεῖ, καὶ ὅ,τι ἔλεγε τῷ λεγε οὐλο τὸ χωριό, ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Κι' εἶχε καὶ ἀδελφία λεβέντες, σωστὰ τέλφινια. Καὶ τούτῃ ποῦ τὴν βλέπετε τώρα καμπουρισμένη χαλασμένη, ἦτανε τὸ στεγνοπαῖδι τους καὶ τῷχανε μὲ τοῦ ποταμοῦ τὴ γάλα καὶ σὰ ποῦπουλα ἀναστημένο, μὰ ἦτανε κι' ἀπὸ τὴ φύσιν πεντάμορφο. Ἀμὰ μεγάλωσε ἦτανε ἡ ὀμορφότερη τοῦ χωριοῦ. Ἦτανε φηλιά-φηλιά, εἶχε μὴ μέση δαχτυλιδένια, μάγουλα ἀσπροκόκκινα καὶ

μάτια ἄστρα σωστὰ. . . μ' ἓνα λόγο ἦταν ἡ πεντάμορφη τοῦ παρὰμοιοῦ. Κανε-νὰς ὅμως δὲ τὸλμαγε νὰ τῆς ρίξῃ θανετὰ οὔτε μιὰ ματιὰ, γιὰν ἦτανε κόρη τοῦ Καπετάνιου κι' ἀδερφή τῶν λεβεντιῶν τοῦ Καπετάν-Κωνσταντῆ.

Μὰ κείνη τὴν ἐποχὴ τῆς ἡλικίας τῆς ποῦ τὸ κάθε κορίτσι τὸ τσιγγάει ὁ πόθος π' ἀνάβουν εὐκόλα τὰ αἵματα στὴν κάθε νέα καὶ νέο, ἦρθε στὸ τόπο μᾶς ἓνας νέος καθὼς λέγανε ἀρχοντόπουλο, καὶ ξεπέζεψε στὸν Καπετάν-Κωνσταντῆ. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸ τόπο μᾶς, γιὰ τῆς ὀμορφίαν του, γιὰ τὰ βουνά του, γιὰ τὰ νερά του, ἔλεγε, κι' ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ γὰ τὸν χορτάσῃ. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὴ φύσιν μᾶς ν' ἀκούσῃ τῆς κουδέντες μᾶς, νὰ μάθῃ τῆς ἱστορίας μᾶς. Αὐτὰ μάθαμε χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦμε. Ἀμὰ ἐφόρτε ἀκούσα πῶς εἶναι ἀρχοντόπουλο στὸ τόπο μᾶς φαντάστικα ἓνα παλληκάρι, φηλό-φηλό, ὀμορφο μὲ τὸ μουστάκι του τὸ μαύρο, καὶ μὲ μιὰ φουστανέλλα κάτασπρη μὲ κινούδες (1) πολλές-πολλές καὶ καλοσιδερωμένες μὲ τὸ σκαταλέτο (2) μὲ τὰ ὠρεῖα του τοῦ ζουλούκια ποῦ μέσῃ θὰ κρυβότανε ἓνα πόδι ἀντρικὸ γερό, μὲ τὸ μὲνάντι του καὶ χρυσοκατημένες φερμελές του, μὲ τὰ μεταξωτὰ τους κουμπιά, μὲ τὸ κόκκινο φέσι του καὶ τὸ μπλε φοῦντα του, καὶ μ' ἓνα

1) πτυχές.

2) ὄργανον σιδερόματος ἐργαλεῖο.

μεγάλο κατακαίνουργιο σιλάχι, π' από μέσα του θά ξεφτυρώνανε, χρυσές κι' ασήμενες λαβές τιποταπαλαϊκῶν μαχαριῶν και κουμπουριῶν... τὸν φαντάστηκα καλλίτερον κι' ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Καπετάν-Κωνσταντῆ.

Σταμάτησε λίγο ὁ Μπάρμπα-Γιάννης κι' οἱ γέροι ποῦσαν στὴν παρέα κι' ἄκουγαν προσεχτικώτατα τὰ λόγια του, κυττάζοντας τὰς φουστανέλλες των συνηθῶν. Εἶχανε πλάσει κι' αὐτοὶ σὰν τὸ Μπάρμπα-Γιάννη φουστανέλλες καινούργιες φερμελές χρυσές κι' ἀργυρές λαβές... μὰ ἐνῶ ὁ Μπάρμπα-Γιάννης τᾶς πλάσει γιὰ τ' ἀρχοντόπουλο, κείνοι τᾶχαν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των... παιδιάτικα ὄνειρα.

— Βγῆκε καμμιά φορά ὅξω στὸ παζάρι στὸ καφενέ, ξανάειπε ὁ μπάρμπα-Γιάννης μὰ ἦτανε μπῆτι δ, τιάντιθετα ἀπ' τὸν φανταζόμενον. Δὲ φόραγε ροῦχα Ἑλληνικὰ παρά, ὅπως τᾶλεγε, Εὐρωπαϊκὰ, σὰν κείνα ποῦ φοράει ὁ δάσκαλος. Τὸ μoustάνι του ἦταν φαλιδισμένο φαγωμένο, καὶ ἦτανε ξέρτε μιά ἀσχημιὰ νὰ βλέπῃς τὸ καπετάν-Κωνσταντῆ, τοὺς λεβέντες γυιοῦς του, μὲ τὴν κάτασπρη φουστανέλα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ροῦχα, μὲ τὸ μoustάνι καλοστριμμένο, καὶ κείνον μὲ τὰ φράγκικα μὲ φαγωμένο τὸ μoustάνι... οὔτε σύγκρισ' δὲν εἶχε μὲ τοὺς λεβέντες τοῦ καπετάν-Κωνσταντῆ. Τόνε λέγανε γιὰ καλόνε, μήλαγε ἀράδα σ' ὅλους μικροὺς μεγάλους, ἀφεντικούς τσοπάνηδες, μὰ μένα δὲ μάρεγε. Νὰ μὴ φοράει φουστανέλλα μοῦ φαινότανε σὰν ἄνθρωπος ποῦ δὲν ξέρει τί τὸν γίνεται, ποῖο εἶνε τὸ λεβέντικο.

Ξεπέζεψε λοιπὸν στοῦ καπετάν-Κωνσταντῆ. Οὔτε δὲ μπορούσε δὲ τοῦκανε ὁ καπετάν-Κωνσταντῆς. Οὔτε ζήτησε τοῦ τὸ πῆγαινε, οὔλο τὸ χωριὸ ἔτρεχε γιὰ χατῆρι τοῦ καπετάν-Κωνσταντῆ, ποῦθελε νὰ

φχαριστήσῃ τ' ἀρχοντόπουλο. Σταμάτησε πάλι ὁ μπάρμπα-Γιάννης κι' ἀφοῦ ἦπια μιὰ μαστίχα ποῦ βρέθηκε μπροστὰ του εἶπε: προσέχτε τώρα ἀρχίζει ἡ ἱστορία τῆς Καταφρονεμένης.

— Τότε λοιπὸν ποῦρθε τ' ἀρχοντόπουλο ἦτανε τούτη ἡ καταφρονεμένη τώρα, καὶ καλλίτερα ἐπειδὴ τότε δὲν ἦτανε καταφρονεμένη παρά πολυτιμημένη νὰ τὴ λέμε ὅπως τὴν λέγαν τότε Ελένη. Ἡ Λενιώ λοιπὸν ἦτανε ἀπανου στὸ καιρὸ της, ὅπως σὰς εἶπα, αἶμα ἔσταζε ἀπὸ τὰ Μάγουλά της. Τὸ σῶμα της ἦτανε σῶμα νεράιδας... κι' ἦτανε μιὰ καλόκαρδη... οὐλὴ ἡ χώρα καὶ τὰ γύρω χωριά εἶχανε νὰ κάνουνε μὲ τὴν καλωσύνη της· φτωχὸ δὲν ἄφηνε χρονιαρά μέρα χωρὶς κἄτι νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἡ Ελένη λοιπὸν πέρα δῶδε νὰ σιγίρῃε τὸ Ποτάκη τ' ἀρχοντόπουλο. Α! ξέχασα νὰ σὰς πῶ καὶ τοῦτο· τ' ἀρχοντόπουλο δὲν εἶχε ὄνομα παλληκαρίσιο, παρά ἓνα ἀλλοιώτικο Ποτάκης, Τάκης μάλιστα τ' ἄρεγε καλλίτερα. Πέρα δῶδε λοιπὸν ἡ Λενιώ νὰ σιγίρῃε τ' ἀρχοντόπουλο καὶ τὸ παραμικρὸ τὸ ἦθελε ἀπ' τὸ χέρι τῆς Λενιώς... τὴ κράταγε ὥρες καὶ κουδέντιζε μαζύ της... τῆς ἔλεγε μεγάλες ἱστορίες ποῦξερ ἀπ' τῆς πολιτείες, καὶ ποῦ τῆς ἀνάδανε τὰ αἵματα. Τὴ καλοκύνταζε ὅταν κείνη εἶχε δειλὰ χαμηλώσει τὰ μάτια της. Κύνταζε τὸ μπόι της, τὴν ὀμορφιά της, τῆς χάρες της, τὰ καλοδεσμάτα της... Φάνηκε δηλαδὴ πῶς τοῦ ἄρεσε ἡ καπετανοπούλα ἡ Λενιώ, καὶ σὰ καλὸς μάστορας γιὰ τέτοιες δουλειές, ἄρχισε μὲ τῆς ἱστορίες του μὲ τοὺς τρόπους του νὰ τῆς ξυπνάει τὸν πόθο νὰ τῆς ἀνάδει τὰ αἵματα. Σὰς εἶπα πῶς ἦρθε τὸ ἀρχοντόπουλο ὅταν ἡ Λενιώ ἦταν στὴν καλλίτερή της ἡλικία, ἡλικία 18—20 χρονῶν τότε ποῦ τοῦ πόθου ἡ δύναμι εἶναι μεγάλη· μὰ ἦρθε καὶ

σὲ μιὰ ἐποχὴ ποῦ πολὺ βοηθαίε σ' αὐτὲς τῆς δουλειές, ἦρθε τὴν ἄνοιξι. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογαῶ ἐπειδὴ ἡ Λενιώ ἦτανε σὲ ἡλικία τέτοια, ἐπειδὴ ἦτανε τέτοιος ὁ καιρὸς καὶ πολὺ περισσότερο ἐπειδὴ τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς ἔλεγε ἱστορίες διαφορῆς μὰ τέτοιες ὥστε σιγά-σιγά νὰ τὴ φέρει πᾶι ποῦ ἤθελε, ἡ Λενιώ ἀγάπησε τ' ἀρχοντόπουλο καὶ παθύμησε νὰ κάμουν κι' αὐτοὶ κείνα ποῦ καθὼς τῆς διηγότανε κάνουν στής πολιτείες... Μὰ ἡ Λενιώ κι' ἀκόμα βάσταγε τὸ καπετανέικο. Ἀμχ δμως γίνεῖ ἡ ἀρχὴ πᾶι πειά. μὴ περιμένεις προκοπὴ. Ἀρχίσε τῆς ὑποσχέσεις τ' ἀρχοντόπουλο, τὰ φανταστικά λόγια γιὰ τὴν ὑστερνὴ τους ζωὴ, τῆς ἔλεγε πῶς ἦτανε ἔτσι ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ σμιέουνε, ἐκείνη καπετανοπούλα καὶ κείνος ἀρχοντόπουλο αἰώνια... ὅπου τὴν κατᾶφερε μπῆτι γιὰ μπῆτι.

— Καὶ μιὰ μέρα ποῦ λῆτε κἄτι χωριανοὶ ποῦ δουλεύανε κοντὰ στοῦ καπετάν Κωνσταντῆ εἶδανε τὴν Λενιώ νὰ βγαίνει μοναχὴ καὶ νὰ πηγαίνει κατὰ πέρα. Δὲ κακοδάλαι, ἀπόρησανε μόνο. Πῆγαινε κυττάζοντας γύρω τῆς καὶ τρέμοντας. Περιμένανε οἱ χωριανοὶ νὰ γυρίσῃ νομίζοντας πῶς καὶ κοντὰ θάχε πᾶι γιὰ κἄτι μιὰ μικροδουλειά, μὰ εἶπότε, ἄργησε κι' ὅταν πᾶι φάνηκε οἱ χωριανοὶ τὴν κυττάξανε προσεχτικὰ, ἀπορῶντας γιὰ τὸ τόσο ἄργημα. Κι' ἦτανε ἀρχὴ, τὸ κοκινάδι εἶχε χαθεῖ, τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ μάτια της δὲν κύτταζαν σὰν καὶ πρῶτα, καὶ κείνη ἐρχότανε δειλὰ-δειλὰ... κι' ἀπὸ μακριὰ κύτταζε προσεχτικὰ τὸ σπιτι της, νόμιζε φαίνεται πῶς θά βρῇ κλειστὲς τῆς πόρτες... Κύνταζε τοὺς χωριανούς ἀποχαυνομένη, χαμένη καὶ τοῦς εἶπε ἓνα χαιρετισμὸ μὲ φωνὴ τρεμουλιέρα... Μὰ ὅπως τᾶφισ σὰν ἐφυγε, ἔτσι τὰ βρῇ-

κε καὶ σὰν πῆγε στὸ σπίτι της, καὶ σιγά-σιγά συνῆλθε πήρε τὰ προτῆτερα ἐξωτερικά της χαρίσματα... μὰ ἀπὸ μέσα εἶχε πολὺ ἀλλάξει.

Οἱ χωριανοὶ κἄτι φιθυρίσανε στὸ χωριὸ γιὰ κείνα ποῦ εἶδανε, μὰ μὲ τὸ ξύλο μόνο ποῦ δὲν τοὺς πήρανε, στὸ χωριὸ τοὺς τέτοιο πρᾶμμα καὶ μάλιστα πᾶι τοῦ καπετάν Κωνσταντῆ ἡ κόρη ἡ Λενιώ... Α! μπᾶ! ἀδύνατο αὐτό... Μὰ ξέρете κουδέντα ποῦ λέγεται δὲν λέγεται στὰ κουτουράτα, κἄποια αἰτία θάχῃ νὰ εἰποῦ καὶ στ' ἀλήθεια. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ἐφυγε τ' ἀρχοντόπουλο. Ἡ Λενιώ ἔμεινε μόνῃ λυπημένη, χαθήκανε τὰ χαρίσματά της, τὰ ἀσπροκόκκινα μάγουλά της κιντρίσανε, τὰ σὰν ἄστρα μάτια της σβύσανε, τὸ φηλὸ της σῶμα ἄρχισε νὰ πέφτῃ, καὶ σ' ὅλες τῆς τῆς ὀμορφιές ἄρχισε νὰ χαλάει. Ἡ καπετανοπούλα τὴν εἶχε πάθει καὶ κι' αὐτὸ λυπότανε κατὰκαρδὰ κόντευε νὰ σκάσῃ γιὰ τὸ ἀνεπανόρθωτο κακό... Πείστηκε στὰ λόγια κείνου τ' ἀρχοντοπούλου, στοὺς πλαστοῦς μύθους του, στής ψεύτικες ὑποσχέσεις του, καὶ ξέχασε πῶς ἦτανε καπετανοπούλα, ξέχασε τὸ τόπο ποῦ ζοῦσε καὶ τοῦ παραδόθηκε... Καὶ σὰν κόντευε νὰ φύγῃ τ' ἀρχοντόπουλο τοῦπε γιὰ τῆς ὑποσχέσεις ποῦ τῆς ἔταξε ὅτε τῆς μίλησε καθόλου παρά χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά προσοχὴ ἐφυγε... Κι' ἄφησε τὴν Λενιώ πίσω του καταστραμμένη... (ἀτιμασμένη).

Τὸ χάλασμα τοῦ προσώπου της, τὸ χάλασμα τῶν ὀμορφιῶν της κάνανε τοῦς χωριανούς νὰ πιστέφουν 'κείνα ποῦ εἶπανε 'κείνοι οἱ χωριανοὶ ποῦ τὴν εἶδανε νὰ βγαί- νει καὶ νὰ γυρίξῃ μοναχὴ ἀνήσυχη... Καὶ

σάν βρέθηκε κ' ένας τσοπάνος νά πῇ πῶς εἶδε 'κεῖνο ποῦ οὔλοι πειά ὑποπτευότανε τότε δὲν ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία στοὺς ὠριανούς πῶς ἡ Δενιὼ τὴν ἔπαθε ἀπὸ τ' ἀρχοντόπουλο.

— Καὶ ξέρετε σεῖς; ἀμα γίνει μιὰ γρουσουζιά στὸ σπίτι καταστρέφεται πειά μπί-
ται γιὰ μπίτι κ' ὅταν μάλιστα εἶναι τόσο μεγάλη σάν ἐκείνη ποῦ ἔπαθε τὸ καπετὰν Κωνσταντῆκο. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, μὰ πολὺ λίγο καιρὸ οἱ γέροι καπετανέοι πεθάνανε ἔτσι κακομοιριασμένοι. Τὰ καπετανόπουλα δὲ μπόρεσαν νὰ ζήσουν στὸ χωριό, μαζὺ μὲ τὴν ἀτιμασμένη ἀδερφή τους, τοὺς εἶχε καταντροπιάσει, ἡ μεγάλη κείνη περιουσία χάθηκε σχεδόν, πουλήσανε ὅσα μπόρεσαν, καὶ τὰ δώσανε κοντὰ χάρι, καὶ φύγανε μακριὰ... κ' ἔμεινε τούτη μὲ λίγα χρήματα, ἔτσι ἀτιμαμένη. Καταφρονεμένη ἀπὸ ὅλους...

Κι' ἀφοῦ ἐσταμάτησε λίγο ὁ Μπάρμπας Γιάννης εἶπε σάν ἐπιλογο,

— Βλέπετε λοιπὸν τί ἔπαθε κείνη ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή πόθους δὲ συλλογίστηκε

οὔτε γονεῖς, οὔτε τιμὴ, οὔτε κόσμος, δὲν ἔβαλε καλὰ στὸ νοῦ της τί πήγαινε νὰ κἀνῇ... καὶ παραδόθηκε στ' ἀρχοντόπουλο... κ' ἀτιμασθήκε... Νὰ! τὸ μεγάλο καπετανέικο σοὶ χάθηκε. σκορπίστηκε σὰ σωρὸς πούπουλα στὸ φύσημα τ' ἀέρα... Οἱ Καπετανέοι γονεῖς της πεθάναν σὰ κακομοιριασμένοι... οἱ λεθέντες τ' ἀδέρφια της σκορπιστήκανε στίς ἄκρες τῆς γῆς... Καὶ τούτη τώρα εἶναι δὴ ἀτιμασμένη... καταφρονεμένη... οὔλοι τὴν περιφρονᾶνε, τὴν ἀπογυρίζουνε, δὲ τὴ χαιρετᾶνε... κατακαυμένη ἀπ' τὴ καταφρόνιαν τοῦ κόσμου... χωρὶς μιὰ στιγμή εὐχάριστη νὰ χῇ... Σὰ νὰ βρέθηκε ἔρμη μέσ' στὸ κόσμον τούτῃ ποῦ ἦτανε Καπετανοπούλα... Ἀρχοντοπούλα...

— Τὸ νοῦ σας λοιπὸν παλληκάρια μου σπίτια σας, εἶπε ὁ Γέρω-Γιάννης καὶ σηκώθηκε κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ εἰπῇ ἄλλη κουβέντα, γιὰ νὰ πάη πάρα-πέρα ν' ἀφήσῃ νὰ χυθῶν δυὸ δάκρυα ἀπ' τὰ γέρινα μάτια του ποῦ χανε ἰδεῖ τὴ Δενιὼ Καπετανοπούλα καὶ τὴ βλέπουσαν καταφρονεμένη ἀπ' ὅλους...

ΝΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

ΠΟΡΑΡΤΗΜΑ (ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΕΙΟΥ)

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Ἱατροῦ κ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Νοσήματα ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ, ΚΑΡΔΙΑΣ, ΗΠΑΤΟΣ, ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ κτλ. Τὰ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἐν γένει.

Τὸ Ἱατρικὸν τοῦτο τμήμα ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν θεραπείαν χρονίων Δερματικῶν παθήσεως (Ἐκζεμάτων Ἀκμῶν κτλ.), ἰδίως εἰς ἅτομα τῶν ἐργατικῶν τάξεων, τὰ ὅποια μέλλουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ Βιβλιαρίων Ὑγείας.

ΑΜΟΙΒΗ ΠΡΟΣΙΤΗ ΜΙΣ ΤΑ ΒΑΛΑΝΤΙΑ ΛΑΪΚΩΝ ΤΛΕΞΩΝ

Ὁραιοῖς ἐπισκέψεων 3—6 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνευθεσίαι.

Ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ ἐπισήμων Ἑορτῶν.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡῦξανε ἡ ὁρμή του, ἀλλ' ἠῦξανε φυσικὰ καὶ ἡ ὁρμή τῶν διωκτῶν του.

Ἡ τρελλὴ ἐκείνη φυγὴ διήρκεσε εἴκοσι περίπου λεπτά καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ ποῖον θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐν τούτοις ὁ φυγάς ἤρχισε ν' ἐξασθενῇ ὀλίγον καὶ ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν διωκτῶν του ἀπόστασις ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται.

Τὸ ἡννόησεν ὁ Βάγγ, καὶ στρέψας αἰφνηδίνως ἤλλαξε δρομὸν καὶ ἐξηφανίσθη, ὅπισθεν καταφύτου περιβόλου μικρᾶς παγόδας, ἐκ δεξιῶν τῆς ὁδοῦ.

— Δέκα χιλιάδες τέλει εἰς ὅποιον τὸν πιάσῃ! ἐφώναξε ὁ Κιν-Φό.

— Δέκα χιλιάδες τέλει! ἐπανέλαβον ὁ Κραῖν καὶ Φράν.

— Για! Για! Για! αὐτοὶ οἱ προτρέχοντες.

Ὁρμησαν δὲ ἀκούητοι ὅλοι ἀκολουθήσαντες τὰ ἴχνη τοῦ φιλοσόφου.

Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη ὁ Βάγγ, ἀκολουθῶν παράλληλόν τινα ἀτραπὸν τὴν ὁποῖαν καὶ πάλιν παρέκαμψε διὰ νὰ ἀποπλανήσῃ τοὺς διωκτάς του καὶ κατῆλθε εἰς τὴν κυρίαν πλακόστρωτον ὁδόν. Τότε ὅμως ἐφάνη καθαρώς ὅτι ἐξηντλεῖτο καὶ πολλὰς ἐστρεψεν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραῖν καὶ ὁ Φράν διόλου δὲν εἶχον ἐξασθενήσει, ἔτρε-

χον φρενήρεις, καὶ κανεὶς ἐκ τῶν ἐν ἀναμνήτῃ τῆς ἀμοιβῆς, συνδιωκόντων κατώρθωνε νὰ τοὺς προσπεράσῃ.

Ἡ λύσις δὲν ἦτο μακράν. Ἡτο ζήτημα ἐλαχίστου χρόνου.

Πάντες, ὁ Βάγγ, ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ λοιποὶ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖ, ὅπου ἡ λεωφόρος ὑπερβαίνει τὸν πταμόν, διὰ τῆς περιφήμου γεφύρας τοῦ Παλικᾶς, ὅπου πρὸ εἰσόδου αὐτῆς τὰ γαλλικὰ τηλεβόλα εἶχον συντρίψει τὸν ταρταρικὸν στρατόν.

Ὁ Βάγγ ἐξησθενημένος, ὤρμησε πρὸς τὴν λεωφόρον, ὁ δὲ Κιν-Φό καὶ οἱ ἄλλοι προσήγγισαν εἰς αὐτόν, τελευταίαν καταβαλόντες προσπάθειαν.

Μετ' ὀλίγον εἴκοσι μόλις βήματα, δεκαπέντε, δέκα μόνον τοὺς ἐχώριζον.

Ὁ Βάγγ ἠσθάνθη τότε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου συνελαμβάνετο· ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ ἀνεξήγητον πείσμα ἐφαίνετο φοβούμενος καὶ ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν μετὰ τοῦ ἀρχαίου μαθητοῦ του ἐκινδύνευσε καὶ τὴν ζωὴν του, ἵνα διαφύγῃ καὶ πηδήσας ὑπὲρ τοῖς κινκλίδωμα ἐρρίφθῃ εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Κιν-Φό ἐσταμάτησεν ὀλίγον φωνάζων:

— Βάγγ! Βάγγ!

Επειτα δὲ ὁρῶν καὶ αὐτός.

— Θὰ τὸν συλλάβω ζῶντα! ἐφώναξε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν.

— Κραίγ! εἶπεν ὁ Φραῦ.

— Φραῦ εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Διακόσιαι χιλιάδες τάλληρα πνίγονται.

Υπερπηδήσαντες δὲ ἀμφοτέρωι τὸ κιγκλίδωμα ὥρμησαν εἰς βοήθειαν τοῦ ἐπιζημίον πελάτου τῆς ἐκατοντούτιδος.

Ολίγοι ἐκ τῶν ἐθελοντῶν τοὺς ἠκολούθησαν· μάταιος ὅμως ἔμελλε ν' ἀποβῇ ὁ τόσος ζῆλος. Μάτην ὁ Κιν-Φό, ὁ Φμαῦ καὶ ὁ Κραίγ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠρεύνησαν παντοιοτρόπως, τὸ ρεῦμα τοῦ Πεί-Χό· ὁ Βάγν δὲν ἀνευρέθη. Παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος ὁ ἀνυχὴς φιλόσοφος ἐπνίγη καὶ τὸ σῶμα του ἐξεβράσθη τις οἶδε ποῦ.

Ἡθέλανε ἄραγε ἀπλῶς ν' ἀποφύγη τοὺς διώκτας του ἢ ἀπεφάσισε διὰ μυστηριώδη τινὰ λόγον ν' αὐτοκτονήσῃ;

Οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φραῦ, κατηγανακτημένοι ἄλλ' ὅπως δὴ ποτε στεγνώσαντες τὰ ἐνδύματά των, ἐγευμάτισαν κατενθουθεντὲς κατόπιν εἰς Πεκῖνον παρακολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Σοὺν ὅστις ἐξυπνήσας αἰφνηδῶς ἐβλασφήμει καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὸ Π-Τσέ-Λί, ἡ βοαιοτάτη τῶν δεκαοκτὼ ἐπορχῶν τῆς Κίνας, διαίρεται εἰς ἐννέα διαμερίσματα. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἔχει πρωτεύουσαν τὸ Χοὺν Κιν-Φό, ἥτοι «πόλιν πρώτης τάξεως ὑπακούουσαν εἰς τὸν Οὐρανόν»

ἡ πόλις αὕτη εἶναι τὸ Πεκῖνον.

Ὑπνυεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας τῇ ἀνῆγγειλε τὴν κραταιοτροφὴν του, ὁ Κιν Φό, ἡ νεαρὰ χήρα εἶχε λάβει ἄλλην ἐπιστολὴν ἀκυροῦσαν τὴν πρῶτην, δι' ἧς τῇ ἐγνωστοποιεῖτο ὅτι «ὁ μικρὸς νεώτερος ἀδελφός» θὰ ἐπανήρκετο πρὸς αὐτὴν πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ ἐβδόμη σελήνη.

Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ἂν ἔκτοτε μετροῦσε τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας ἡ Λέ-Οὐ. Ἀλλὰ ὁ Κιν-Φό τίποτε πλέον δὲν εἶχε μνήσῃ καὶ οὐδεμία ἀπάντησις εἶχε δοθῇ εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας τοῦ ἔσταλιν εἰς Σαγκάην. Ἐννοεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀνησυχίας της, ὅταν ἔφθασε ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθεῖσα προθεσμία καὶ ὁ Κιν Φό δὲν ἐφάνη.

Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ διάστημα ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας της, ἀνυπομόνως περιμένουσα, ἡ δὲ δυσάρεστος παρουσία τῆς Νάν, βεβαίως δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνίαν της.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν Κοάν-Τι-Μιάο καὶ προσενηχθῇ. Φωνάξασα δὲ τὴν Νάν παρήγγειλε εἰς αὐτὴν νὰ φέρῃ ἓνα φορεῖον.

Ἡ Νάν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους μουρμουρίζοντα καὶ ἐξῆλθε ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, ἐνῶ ἡ νεαρὰ χήρα μόνη ἔβλεπε τὸν ἄφωνον πλέον φωνογράφον ὅστις δὲν μετέδιδεν εἰς αὐτὴν τοῦ προσφιλοῦς ἀπόντος τὴν λαλίαν.

— Αἱ εἶπεν ἄς μάθῃ τοὐλάχιστον ὅτι δὲν ἔπαυσα νὰ τὸν συλλογίζωμαι καὶ ἡ φωνή μου ἄς τοῦ τὸ ἐπαναλάβῃ ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ωθήσασα δὲ τὸν φωνογραφικὸν κύλινδρον ἐπρόφερε μεγαλοφώνως

τὰς τυφρωτέρας φράσεις, ὅσας ἡδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ καρδιά ἀγαπῶσα.

Τότε εἰσῆλθεν ἡ Νάν καὶ ἀνῆγγειλεν ὅτι τὸ φορεῖον ἀνέμενε τὴν κυρίαν «ἡ ὁποία εἰμποροῦσε νὰ μείνῃ καὶ εἰς τὸ σπῆτι της».

Ἡ Λέ-Οὐ, ἐννοεῖται ὅτι οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς ἄς μεμφοιμορίας τῆς Νάν, καὶ ἐπιβᾶσα τοῦ φορεῖου διέταξε νὰ τὴν φέρωσι εἰς τὸν ναὸν Κοάν-Τι-Μιάο.

Τὸ φορεῖον ἐκίνησε ἀλλὰ προχωροῦσε μετὰ δυσκολίας μεγίστης, διότι ὁ δρόμος ἦτο γεμάτος ἀπὸ κόσμων.

Τέλος ἔφθασε πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ ἡ νεαρὰ χήρα εἰσελθοῖσα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς Κοάνιν. Κατόπιν ἦλθε πρὸς ἱερὰν τινα συσκευὴν, ἥτις ὀνομάζεται «Μίλως παρακλήσεων» τοῦ μύλου τοῦτου αἱ ὀπτοὶ πτέρυγες στρεφόμεναι ἠγγίζον διὰ τοῦ ἀκροῦ τῶν μικρὰς ταῖας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γεγραμμένα ἱερὰ ρητά.

Ἐνας σοβαρὸς βόγξος ἀνέμενε πλησίον τῆς συσκευῆς τοὺς πιστοὺς καὶ ἰδίως τὴν τιμὴν τῆς πίστεως αὐτῶν.

Ἡ Λέ-Οὐ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ἱερόα τοῦ Βαῦδα ὀλίγα τὰ ἐλ διὰ βοήθειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, κατόπιν ἠγγισεν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸν στρόφαλον τοῦ μύλου, καὶ ἔθεσεν αὐτοῦ εἰς κίνησιν, ἀφοῦ ἐπί-

εσε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν καρδίαν της.

— Ταχύτερον! ἐφώναξεν ὁ βόγξος καὶ ἡ νεαρὰ χήρα ἐκίνησε τὸν μύλον ὀρμητικώτερον.

Ἡ περιστροφή αὕτη διήρκεσεν ἐν ἰετάρτον τῆς ὥρας περίπου, κατόπιν δὲ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι αἱ εἰχαὶ τῆς ἱκετιδὸς ἦσαν εἰσακουσθῆ.

Ἡ Λέ-Οὐ προσεκίνησε καὶ πάλιν τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Κοάνιν καὶ ἐξελθοῦσα τοῦ ναοῦ ἀνέβη εἰς τὸ φορεῖον της διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἀλλὰ καθ' ἡν στιγμήν τὸ φορεῖον εἰσῆρχετο εἰς τὴν μεγάλην Λεωφόρον, οἱ φορεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ παρμερίωσι ταχέως, διότι στρατιῶται ὄντων ἀποτόμως τὰ πλήθη. Τὰ καταισθήματα ἐκλείοντο κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, καὶ αἱ πλάγαι ὁδοὶ ἐφρασσοντο διὰ κυανῶν παραπετασμάτων, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀστυνομικῶν κλητῶν.

Μακρὰ συνοδεία καταλαμβάνουσα μέρος τῆς λεωφόρου, προχωροῦσε μετὰ μεγάλου θόρυβου.

Ἦτο ὁ αὐτοκρατορ Κοάγγ-Σιν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σημαίνει «Συνέχων Δόξην» ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πόλιν τοῦ ταρταρικῆς πόλιν τῆς ὁποίας ἡ κεντρικὴ πόλις ἔμελλε ν' ἀνοικθῇ ἐνώπιόν του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλοδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Εργον τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως William de Queux ἐκ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπείας κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον.

Επὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων πληροφοριῶν τῶν ἀνταντοφίλων Ρώσων πατριωτῶν καὶ τῶν διαφόρων ἐγγράφων τῆς Ρωσικῆς ἀγλῆς καὶ τοῦ κακούργου μοναχοῦ, ὧν τὰ πρωτότυπα κρυπτογραφικὰ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συγγραφέως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Α) Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Ρασπουτίν.
- Β) Σκάνδαλα εἰς τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα.
- Γ) Πῶς ὁ Ρασπουτίν ἐδηλητηρίαζε τὸν Τσάρεβιτς καὶ ἐπρόδι-
δε τὴν χώραν του.
- Δ) Ἡ μύθη χεὶρ τοῦ Βερολίνου.
- Ε) Τὶ εὐρέθησαν εἰς τὰ μυστικὰ ἔγγραφα τοῦ Ρασπουτίν.
- ΣΤ) Ὁ Ρασπουτίν καὶ αἱ μυστικαὶ ὁδηγίαι τοῦ Βερολίνου.
- Ζ) Ἡ συνωμοσία πρὸς μετάδοσιν ἐπιδημιῶν ἐν Ρωσσίᾳ.
- Η) Ὁ ψευδομοναχὸς ἀποκαλύπτεται.
- Θ) Αἱ ἔγγραφοι ἀποδείξεις τῆς προδοσίας του.
- Ι) Αἱ δολιότητες τοῦ ἀγύρτου.
- ΙΑ) Ἐνθα ἀπατῶνται οἱ σύμμαχοι.
- ΙΒ) Ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ θανάτου του.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΟΡΤΥΚΙΑ

ΟΛΛΑΚΙΣ σκέπτεται τις ἐπὶ τῆς σκληρότητος τοῦ δημιουργοῦ πρὸς ὀρισμένας κατηγορίας πτηνῶν, καὶ μάλιστα τῶν πλέον ἀνάκων καὶ τῶν πλέων συμπαθῶν, τὰ ὅποια κατέστησεν ἀκουσίους περιγηγῆτας κατὰδικάσας αὐτὰ εἰς ἀτελεύτητον ἀειφυγίαν.

Ὅλλα τὰ ἄλλα εἶδη τῶν ὄντων ἔχουν τὴν μόνιμον αὐτῶν κατοικίαν, εἴτε τετράποδα εἴτε δίποδα πτερωτά. Καὶ ἡδύναντο νὰ ἀπαιτήσουν πολιτικά δικαιώματα, διότι οἱ πρόγονοί των ἀπ' αἰῶνων εἶδον τὸ φῶς καὶ θὰ τὸ βλέπουν καὶ οἱ ἀπύγονοι, εἰς τὴν αὐτὴν γῆν, ἐφ' ὅσον δὲν τὰ ξεκλήρῃσιν οἱ κυνηγοί. Ἀλλὰ τὰ τρογόνι, τὰ ὀρτύκια, οἱ μελισσοῦργοι, οἱ συκοφάγοι, καὶ πλῆθος ἄλλων ὀλιγώτερον ἀριστοκρατικῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀνωνώμων πτηνῶν εἶνε οἱ ἐκτίγαντοι τοῦ πτερωτοῦ κόσμου.

Διὰ νὰ ζήσουν τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν των ἡ θερμοκρασία καὶ τὸ κλίμα τῆς Βορείου Αφρικῆς. Ἀλλὰ, μόλις ἔλθῃ τὸ ἔαρ, αἱ ἐπιβεβλημέναι εἰς αὐτὰ συνθήκαι τῆς ζωῆς ἐπιβάλλουν, ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἀνευσυδεμιάς ἱατρικῆς συμβουλῆς, ὥς ὅ-

ρον ὑπάρξῃ, ἄμεσον ἀλλαγὴν κλίματος. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ διέλθουν ἀνωθεν τῶν κυμάτων ὅλον τὸ πλάτος τῆς Μεσογείου. νὰ ἀνέλθουν τὴν Μικρασίαν καὶ τὴν Ελλάδα, τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ἢ καὶ τὸν Εὐξείνιον καὶ νὰ πῇξουν τὴν φωλεὰν τῶν ἐρώτων των εἰς τὴν Ρουμανίαν, τὴν Σερβίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ Μεσημβρινὴν Ρωσίαν.

Ἐκεῖ τελοῦν τοὺς γάμους των· ἐκεῖ βλέπουν τὸ φῶς οἱ πτερωτοὶ των διαδοχοί· καὶ ἐκεῖ διέρχονται τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ὁ ὅποιος δι' αὐτά, εὐτυχέστερα κατὰ τοῦτο τῶν ἀνθρώπων, διαρκεῖ περὶ τοὺς πρὶν μῆνας.

Ἀλλὰ μόλις φθάσουν τὰ μέσα Αὐγούστου, ἡ αὐτὴ ἀνάγκη ἀλλαγῆς κλίματος, καὶ ἡ αὐτὴ νοσταλγία τῆς ἀφρικανικῆς Ἠπείρου, καὶ τὸ αὐτὸ δρομολόγιον, κατ' ἀντίθετον—ἐννοεῖται—διεθύνσιν.

Καὶ πόσα δὲν ἔχουν γραφῇ διὰ τοὺς αἰθερίους τούτους μετανάστας, ποιητικὰ τὰ πλείστα, ἀλλὰ καὶ τὰ πλείστα ψευδῆ—ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον ἔχει, λέγουν, εἰς μεγάλην δόσιν ἡ ποίησις. Οὕτω κρατεῖ κοινὴ πεποίθησις, ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ἀποδημητικὰ ὁδηγοῦν εἰς τὰ αἰθέρια αὐτῶν ταξείδια οἱ πελαργοὶ καὶ ἄλλα ὁμογενῆ πτηνὰ, ἅτινα μάλιστα πιστεύε-

ται ὅτι καὶ ἀπλώνουν τὰς πτέρυγας τῶν διὰ τὰ ἀναπαύονται κατὰ τὴν μακρὰν πτήσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ περισσότερον κεκημηκότα.

Εννοεῖται, ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε μῦθοι, ἐγεννήθησαν δὲ βεβαίως ἐκ τοῦ ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα συμμερίζονται μετὰ τῶν ἄλλων τὴν αὐτὴν τύχην τῶν διπλῶν ἐτησίων ἀποδημιῶν.

Πληρώνουν ἐν τούτοις τὰ ταῖα-παρα βαρύτατα τὸν δασμὸν τῆς ἐξηναγκασμένης ταύτης ψυχᾶς καὶ εἰς τὴν ὀργὴν τῶν στοιχείων καὶ εἰς τὸν διωγμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Εν πρώτοις αἱ θύελλαι αἱ αἰφνίδιαι, ἐνσκήπτουσαι κατὰ τὴν αἰθέριον αὐτῶν ἄνω τῆς Μεσογείου πτήσιν, προσφέρουν εἰς αὐτὰ τὸν θάνατον κατὰ μυριάδας. Ἀλλοτε ζητοῦν καταφυγὴν πίπτοντα ἐπὶ τῶν πλοίων ἐν ἀπογνώσει ὡς ἐσθὸς ἀκρίδων. Ἀλλοτε δέχεται τὰς λεγεῶνας αὐτῶν τῆς θαλάσσης τὸ κύμα.

☆☆

Επλεον ποτὲ ἐπὶ ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ σκάφους ἀπὸ Ρόδου εἰς Μάκρην τῆς Μικρασίας. Τριάκοντα δὲ περίπου μίλια μακρὰν τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς ὁ ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας παρετήρησεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡθάλας εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν εἶχε τὸ χρῶμα τῆς ψάθας. Οταν προσηγγίσαιμεν, ἐπλέομεν ἐπὶ εἰκοσιλεπτά τῆς ὥρας ἐν μέσῳ ἀνυπολογίστου ἀριθμοῦ πτωμάτων ὀρτύγων, ἅτινα κατέλαβε τρομερὰ θύελλα μετὰ βροχῆς τὴν προτεραίαν.

Περὶ τῶν καταστροφῶν ἐν τούτοις, τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ διεθνὴς διωγμὸς τῶν κυνηγῶν, εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τις οὐδ' ἀμυδρὰν ἰδέαν. Εἶνε ἐν τοσούτῳ τοιαῦτα, ὥστε ἡ προῖου-

σα ἐλάττωσις τῶν πτηνῶν τούτων ἀποβαίνει καταφανὴς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, μετὰ δύο δὲ γενεάς θὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτῶν ὡς καὶ περὶ τοῦ Ἑλλαδοθηρίου, τοῦ Μεγαλοσαύρου καὶ τοῦ Ὑγουανόδοντος.

Τὰ φονεύουν καὶ τὰ συλλαμβάνουν, δι' ὅλων τῶν παγίδων καὶ δι' ὅλων τῶν μεθόδων, καὶ ἐκεῖ ὅπου παραχειμαζοῦν, καὶ πανταχοῦ ὅθεν διέρχονται. Ἡ μεγαλειτέρα δὲ καταστροφή τούτων γίνεται εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἀκτὰς, ὅπου κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πίπτουν κατάκοπα καὶ ἐξηντημένα ἐκ τῆς καθόδου τῆς Μεσογείου, καὶ συλλαμβάνονται ζῶντα, ἀποτελοῦντα ἀξιόλογον ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον διὰ τὴν δυτικὴν καὶ μέσην Εὐρώπην. Τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ σημασία αὐτοῦ, ὥστε ὅτανάποτε εἰς τὸ ἐν Παρισίοις πτηνολογικὸν συνέδριον ἐπρόταθῃ διεθνὴς ἀπαγόρευσις τοῦ τρόπου τούτου, τῆς διὰ παγίδων καὶ δικτύων θήρας τῶν ἀποδημητικῶν, ὁ ἄγγλος ἀντιπρόσωπος ἀντέστη καὶ ἐματαίωσε τὴν πρότασιν διὰ τὰ μὴ στερηθοῦν χιλιάδες τινὲς Φελλάχων ἐν Ἀφρικῇ τοῦ βιοποριστικοῦ τούτου μέσου.

☆☆

Περὶ τῶν ταξιδιωτικῶν τούτων πτηνῶν ἐπικρατοῦ διάφοροι γινώμαι ὡς πρὸς τὴν πτήσιν καὶ τὰ δρομολογία των.

Ἀκολουθοῦν ἄρά γε τὴν φορὰν τοῦ οὐρίου ἀνέμου ἢ ἀεροποροῦν ἐναντίον αὐτοῦ; Διότι ὑποστηρίζεται καὶ τὸ δεύτερον, διὰ τῆς θεωρίας ὅτι ὑπὸ οὐριον ἀνεμὸν ἐλλείπει ἀπὸ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἀντέρεισμα καὶ φέρονται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, μὴ δυνάμενα νὰ ταξιδεύσουν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. Ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ γνωρίζουν

πάντες ὅτι οἱ ὀρείοι ἀνεμοὶ φέρουν πρὸς ἡμᾶς τὰ τόσον ἀνυπομόνως ἀναμενόμενα θηράματα. Οὕτω δὲ, δεδομένου ὅτι κατέρχονται ἐκ Βορρᾶ ἢ πείρα καταμαρτυρεῖ τῆς θεωρίας ὅτι οἱ μετανάσται οὗτοι τοῦ ἁέρος πλέουν ἐν αὐτῇ ἐναντίον τοῦ ρεύματος.

☆☆

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

(Ἀπὸ τ' ἀθάνατα τοῦ Λασκαράιου)

Ο ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἐνεστώτα· ἀπερασμένον καὶ μέλλοντα χρόνον δὲν ἔχει.

Ὁφελήσου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς, εἰς τὴν στιγμήν. Ἀλλοιῶς, τὸν ἔχασες.

Παρομοίως;

Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς· ἐπὶ τὴν στιγμήν. Ἀλλοιῶς χάθηκες.

Μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴν στιγμήν. Κ' ἔπειτα νὰ κάθεται νὰ σὲ κλαίῃ.

Μπορεῖ, στὴν στιγμήν, νὰ θυσιάσῃ κατὶ διὰ σέ. Κ' ἔπειτα, νὰ μετανοήσῃ.

Μπορεῖ, στὴν στιγμήν, νὰ σοῦ ὑποσχεθῇ πράγματα μεγάλα κ' ἔπειτα νὰ μὴν τὸ θυμῇ πλεον. Μ' ὅλον ὅπου σοῦ τὰ ὑποσχέθηκε μετ' ἀληθοσύνης, καὶ μετ' ἀπόφασιν νὰ ἐχτελέσῃ.

Ο ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, εἰς τὴν στιγμήν, δὲν σκέπτεται τὸ αὔριο, καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ χθές. Δὲν ἔχει ἐμπρὸς τοῦ παρὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖ νῃ, κ' ἐσέ, καὶ τὸν ἑαυτό του. Καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ μοιράσῃ μαζί σου

ἔχει ἀπ. δειχθῇ ὅτι τὴν πολυπληθεστέραν φυλὴν τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν, τὰ ὀρτύκια, καταθέλγει καὶ ἐλκύει πᾶσα λάμψις, ὅπως καὶ τὰς πεταλούδας, τὰς κούφους γυναῖκας καὶ τὰς νυκτερίδας, Ἀρκεῖ ἡ ἔδρυσις ἐνὸς φανοῦ διὰ τὰ τροποποιηθῇ εἰς ἀκτίνα ἑκατὸν μιλίων τὸ δρομολογίων των.

τὸ διὰ τοῦ, ἀν τὸν ἐσυγκίνησες· ἢ ἐξ ἐναντίας, νὰ σὲ κακοτροπήσῃ, ἀν τὸν ἐδυσάρεστήσῃς.

Ο ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς, ἡμπορεῖ νὰ παίρῃ πολλές ὑπόσχεςες. Καὶ οὔτε ἴσως δὲν ἠθελε φθάνει τόσον· ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰν τοῦ παρουσιάζετο κάθε φορά, στὴν στιγμήν τῆς ἐχτελέσεως, μετ' ὅτε τῆς ἐνδιαφέρον καὶ θέλησός της.

Τὸν ἄνθρωπον τῆς στιγμῆς, μὴν ἡμπορῶντας νὰ βασισθῇ εἰς αὐτὸν, θεωρεῖ τὸν μᾶλλον ὡς περίστασιν, παρὰ ὡς ἄνθρωπον.

Καὶ ξεῖρε νὰ ὠφελῇσαι ἀπὸ αὐτὸν ὡς ἀπὸ περίστασιν, τὴν ὁποίαν ἂν ἀφήσῃς, τὴν χάνεις.

D. ZIRUS & Cie

5 Rue de l'Archeveque 5
Alexandrie (Egypte)

Τραπεζιτικαὶ ἐργασίαι

Κλάδοι ἀντιπροσωπειῶν
Εἰσαγωγῆς καὶ Εξαγωγῆς

ΜΗΤΕΡΕΣ ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΟΙ

Εἰς Ἀμερικανὸς ἀνακριτὴς ἐκφράζει τὴν ἐκπληξίν του διὰ τόσους θανάτους βρεφῶν ἐξ αἰτίας τῶν μητέρων των. «Γατροὶ καὶ ἐφημερίδες ἔκαμαν ζωηροὺς ἀγῶνας διὰ νὰ διδάξουν τὰς μητέρας, πῶς νὰ μὴ ἀφήνουν τὰ βρέφη των νὰ τὰ σκοτώνουν τὰ αὐτοκίνητα, καὶ πῶς νὰ τὰ προφυλάττουν ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, — λέγει ὁ Ντονεχού, — ἀλλὰ καὶ νῦν ἔως τώρα δὲν ἤρχισεν ἓνα ἀγὼν διδασκαλίας τῶν μητέρων αὐτῶν πῶς νὰ σώξουν τὰ μικρά των ἀπὸ τὸν διὰ πνιγμοῦ θάνατον, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ζωῆς των.

«Αἱ μητέρες κοιμῶνται στὸ ἴδιο κρεβάτι μετὰ τὰ βρέφη των καὶ τὰ σκεπάζουν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μικρά καὶ ἀδύνατα τὰ βρέφη παλαίουν τὴν νύκτα διὰ νὰ πάρουν ἄερα, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ παραιορίσουν τὰ σκεπάσματα, πεθαίνουν ἀπὸ πνίξιμον.

«Ἄλλοτε αἱ μητέρες των σκεπάζουν τὰ βρέφη των μέσα στῆς κούβιες των μετὰ βαρεῖα σκεπάσματα, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ πάλιν εἶναι πνίξιμον.

«Κάθε μῆνα 209 τοῦλάχιστον βρέφη ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὸν τραγικὸν αὐτὸν θάνατον. Καὶ αὐτὸ συνέβη σὲ σίτιμα καὶ σὲ οἰκογένειες πάσης τάξεως. Δὲν λέγω εἰς τὰς μητέρας ὅτι αὐταὶ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ βρέφους των. Τὸ εὐρίσκω πολὺ σκληρόν. Ἀλλὰ δὲν παύω νὰ

τὰς συμβουλεύω νὰ μὴ κοιμῶνται μετὰ τὰ βρέφη των. Ψυχρὸς καιρὸς σημαίνει πολλάκις πνίξιμον βρεφῶν. Ὁ λόγος εἶναι, ὅτι πολλὰι μητέρες, διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ τὸ παιδί των, τὸ παῖρον καὶ κοιμάται μαζί των. Ἐὰν δὲν εἶναι πολὺ προσεκτικαί, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ παιδιοῦ των.»

Ὁ ἀνακριτὴς προσθέτει, ὅτι ἓνα βρέφος δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται μετὰ τὴν μητέρα του προτοῦ γίνῃ ἐξ μηνῶν. Τὰ νυκτικά του φορέματα καὶ τὰ σκεπάσματα πρέπει νὰ καρφώνονται ἢ νὰ κοιμβάνονται κάτω ἀπὸ τὸν λαβρόν. ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ συρθῇ τὸ βρέφος κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ νὰ πνιγῇ. «Τὸ βρέφος ποῦ τοῦ σκεπάζουν τὸ πρόσωπον «γὰ νὰ κοιμηθῇ ῥεστοὰ τὴ νύκτα» σχεδὸν πάντοτε κοιμᾶται τὸν τελευταῖόν του ὕπνον».

=====

Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Τόκιο καὶ τῆς Γιοκοχάμας θ' ἀπαιτηθοῦν 10 δισεκατομμύρια λιρῶν.

Οἱ Τραπεζίται τῆς Ἰαπωνίας ἀπεφάσισαν νὰ ιδρύσουν σινδικάτον ὅπερ θὰ βοηθήσῃ τὴν κυβέρνησιν εἰς ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστραφεισάντων πόλεων.

Αἱ Τράπεζαι διέθεσαν μέχρι τοῦδε 50 ἑκατομμύρια λιρῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν σεισμοπαθῶν.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

λλη μία ἀδόκιμος καὶ ἀνεπιτυχὴς ἔκφρασις καὶ αὐτὴ, τὴν ὁποῖαν ἐν τῇ μετ' ἄλλων συνομιλίᾳ μεταχειρίζονται τινὲς τῶν ἡμετέρων λόγου γινόμενου περὶ τῶν συζύγων των. Δὲν γνωρίζω πῶς σκέπτονται καὶ ἀντιλαμβάνονται μερικὰ πράγματα οἱ ἄλλοι.

Ἰσως εἶνε εὐγενέστεροι καὶ ἐπιδεκτικότεροι εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Εγὼ τοῦλάχιστον, εἴτε διότι εἶμαι ἴσως παλαιῶν ἰδεῶν ἄνθρωπος, εἴτε διότι ἀποστρέφωμαι τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ μιμώμεθα εἰς ὅλα, καλὰ ἢ κακὰ, τοὺς ξένους, φέρωμαι οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἀποβιβάζω τὴν ἀνδρικήν ἀξίαν καὶ ἀξιόπρέπειάν μου καὶ εἰς ἄλλας μὲν περιστάσεις ἰδίως ὅμως προκειμένου νὰ ὀνομάσω τὴν σύζυγόν μου «κυρίαν μου». Πράγματι δέ, Ἐπιτρέπεται ποτέ, καθ' ὃν καθάρν οἷτε φυσικοὶ νόμοι καὶ αὐτὴ ἡ θρησκεία μᾶς ἐπιβάλλουν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες νὰ εἴμεθα κύριοι τῶν γυναικῶν μας, νὰ ὀνομάζωμεν αὐτὰς κυρίαις μας; Εἶνε τοῦτο λογικόν, εἶνε ὀρθόν; Τοῦλάχιστον κυριολεκτικῶς ἂν ἐξετασθῇ τὸ πρᾶγμα, τὸ εἰς τὰς ἡμετέρας γυναίκας ἀποδιδόμενον τοῦτο ὄνομα οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι αἱ μὲν γυναῖκες εἶνε κυρίαι ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ ἄνδρες δούλοι αὐτῶν. Δέχονται ἄρα γε τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον οἱ μέχρι τοσούτου

Εὐρωπαϊζοντες Ρωμηοί, οἱ ἐπιπολαίως ἀποδίδοντες τὸν τίτλον κυρίας εἰς τὰς συζύγους των;

Ἰσως νὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις, καθ' ἃς δικαίως θὰ ἀπενέμετο ὁ τίτλος «κυρίας» εἰς τὴν ἑγγαμὸν γυναῖκα, διότι ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες πολὺ ἱκανώτεραι καὶ νουνεχέστεραι τῶν ἀνδρῶν των, ἀλλὰ φανερόν ὅτι αἱ ἐξαιρέσεις δὲν ἀποτελοῦν κανόνα καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ ἀρχὴ ὅτι μόνον ὁ ἀνὴρ δικαιούται νὰ ὀνομασθῇ κύριος τῆς γυναικὸς καὶ ὄχι ἡ γυνὴ κυρία τοῦ ἀνδρός.

Μεθ' ὅλα, ὅσα ὑποστηρίζω ἀνωτέρω δὲν ἐπιθυμῶ νομισθῇ ὅτι εἶμαι ἀπολυταρχικῶν ἰδεῶν ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶνε δούλη τοῦ ἀνδρός.

Ἀπαγε τῆς βλασφημίας. Τοῦναντίον εἶμαι δημοκρατικῶν ἀρχῶν θιασώτης καὶ φρονῶ ὅτι ἀνὴρ καὶ γυνὴ εἶνε ἰσότητοι, ἀρκεῖ νὰ σέβωνται ἀλλήλους καὶ νὰ ἐκτιμῶν τὰ ἀμοιβαία δικαιώματα εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν δύναμαι παρὰ νὰ κατακρίνω καὶ τὴν ἐναντίαν ἑκφράσιν, τὴν ὁποῖαν τινὲς τῶν γυναικῶν, ἐλάχισται εὐτυχῶς, μεταχειρίζονται προκειμένου νὰ ὀνομάσουν κύριον τὸν ἄνδρα των. Ὅσον ἀτυχὴς διὰ τὸν ἄνδρα εἶνε ἡ ἑκφρασις «ἡ κυρία μου» τόσον κακὴ καὶ ἀπορριπτέα εἶνε διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἑκφρασις «ὁ κύριός μου».

Ἡ ὀρθότερα ἄρα καὶ φυσικωτέρα

ἐκφρασις εἶνε διὰ μὲν τὴν γυναῖ α νὰ λέγῃ «ὁ ἄνδρας μου» ἢ ὁ σύ ζυγός μου» διὰ δὲ τὸν ἄνδρα «ἡ γυναῖκα μου» ἢ «ἡ σύζυγός μου».

Ἡ ιδιότης μου τοῦ νὰ μὴ ὁμοι- ἄζω τοὺς ἐν τούτῳ εὐρωπαϊζοντας κ.κ. ἐγγάμους ἔδωκεν ἀφορμὴν μί- αν ἡμέραν εἰς ἕν ἀστεῖον ἐπεισόδιον ἐν τινι ὑπόδηματοποιεῖῳ, ὅπου εἶ- χον ὑπάγει νὰ δώσω πρὸς ἐπιδιόρ- θωσιν ἕν ζεῦγος ὑποδημάτων τῆς συζύγου μου. Επειδὴ ἀποτενόμενος εἰς τὸν καταστηματοῦρχον εἶπον ὅτι τῷ φέρω πρὸς ἐπιδιόρθωσιν ὑπο- δήματα τῆς γυναίκος μου μὲ ἡτένι- σεν ἀπορῶν, διότι ἐνόμισεν ὅτι πρόκειται περὶ γυναικὸς ὑπηρετρί- ας. Οτε δὲ ἐννοήσας τὴν σκέψιν του

τῷ εἶπον ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοι αὐτῆς γυναικὸς ἀλλὰ περὶ αὐτῆς τῆς συζύγου μου, ἦν προσέθηκα, οὐδέ- ποτε συνειθίζω νὰ ἀποκαλῶ κυρίαν μου, ἐξεκαρδίσθησαν γελῶντες αὐ- τὸς τε καὶ μία πρᾶτυχοῖσα κυρία.

Εντεῦθεν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πόσον εὐκόλως ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες χά- πτομεν ξένας ἀναρμόστους ἡμῖν ἔ- ξεις καὶ πόσον κακῶς πολιτευόμεθα ἀπομακρυνόμενοι τοῦ φυσικοῦ καὶ Ἑλληνοπρεποῦς ἐκείνου τρόπου ζω- ῆς ὅστις πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ἡ- μῖν πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὡς ὁδη- γὸς εἰς τὴν εὐλαβῆ τήρησιν τῶν πα- τρώων ἐθίμων καὶ παραδόσεων.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Τὰς Γαλλικὰς Ἀρχὰς ἀπασχολεῖ ἀπὸ τινος χρόνου σοβαρῶς τὸ ζήτη- μα τῆς ὁσημέραι ἀϋξανομένης ἐλατ- τώσεως τῶν γεννήσεων. Οἱ πολῖται ἔχουν πλήρη ἐλευθερίαν νὰ ὑποβά- λουν πρὸς αὐτὰς τὰς ἐπὶ τούτου γνώμας των, καὶ αἱ μᾶλλον φαντα- σιώδεις προτάσεις καὶ ὑποδείξεις πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ κατακλύζουν καθημερινῶς τὰ δημό-σια γραφεῖα.

Μία κ τῶν τελευταίων ἐπὶ τούτου προτάσεων διεμβύνηται κατὰ τῶν ἀ- γάμων. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπικρα- τοῦσαν συγῆθειαν τοῦ νὰ συνιστᾶται εἰς τὰς Ἀρχὰς ὅπως ἐπιβάλλουν φό- ρον ἐπὶ ὧν τῶν νέων, οἱ ὅποιοι εἶ- ναι ἄγαμοι, ἢ δὲν ἔχουν τέκνα, ἢ νέ- α αὕτη κατὰ τῶν ἀγάμων πρότασις

ζητεῖ ὅπως εἰδικὸς νόμος καταστή- σῃ τοὺς ἀγάμους κηδεμόνας καὶ ἐ- πιτρόπους τῶν τέκνων ἄλλων.

Ἐν ἑκ τῶν ἄρθρων τούτων τῆς προ- τάσεως λέγει:

«Τὰ τέκνα, μετὰ τὸ πρωτότοκον, θὰ δίδωνται ὑπὸ τῶν γονέων εἰς ἀγά- μους, οἱ ὅποιοι θὰ ὑποχρεοῦνται νὰ προβλέπουν διὰ τὰς ἀνάγκας των, νὰ τὰ τρέφουν καὶ νὰ τὰ ἐνδύουν, νὰ πλη- ρώνουν διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των, καὶ ἐν γένει νὰ ἐνεργοῦν ὡς πατέρες των μέχρις ἡλικίας 21 ἔτους.

Ἡ πρότασις αὕτη ἤρχισε νὰ ἀνη- συχῇ τοὺς ἀγάμους, καὶ διεξάγουν οὗτοι συνεννοήσεις πρὸς Ἱδρυσιν «ἐ- νώσεως ἀγάμων» διὰ τὴν καταπο- λέμῃσιν παντὸς τοιαύτου μέτρου.

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἰταλικὸν ὑδροπλᾶνον ἔπλεσε εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Πόλιν.

Δύο ἀξιωματικοὶ ἐπιβαίνοντες αὐ- τοῦ ἐπνίγησαν.

* *

Ἡ Γερμανικὴ Τράπεζα ὕψωσε τὸν προσεξοφλητικὸν τόκον εἰς 90 ο/ο.

Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις συνά- πτει κατ' αὐτὰς καὶ ἐσωτερικὸν δά- νεον εἰς χρυσά.

Μέχοι τοῦδε αἱ ἐγγραφαὶ ἀνῆλθον εἰς 75 000,000 μάρκα χρυσά.

* *

Οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸν Βόρειον Πόλον διὰ πηδαλιουχοῦμένου.

Τὸ πηδαλιουχοῦμενον τοῦτο ἀνή- κει εἰς τὸ ναυτικὸν καὶ παρασκευά- ζεται διὰ τὴν ἐξέδρυσιν ἢ ὅποια θὰ γίνῃ τὴν προσεχῇ ἀνοιξί.

* *

Ο οἶκος Κροὺπ ἀνέλαβε μεγάλας γεωργικὰς ἐκμεταλλεύσεις εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ ἰδίως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ροστοβίου.

Ο ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκου τού- του ἐφθάσεν ἐπὶ τόπου ὅπως θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰ γερμανικὰ σχέδια.

* *

Ἡ Τουρκία θὰ θέσῃ κατ' αὐτὰς εἰς κυκλοφορίαν ἴδια γραμματόσημα ἐπὶ τῇ συνάψει τῆς εἰρήνης.

* *

Τὰ γραμματόσημα ταῦτα θὰ ἔχουν εἰς τὸ μέλον τὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ με στολὴν στρατάρχου.

Επίσης θὰ ἔχουν εἰς τὰς πλευρὰς χαραγμένην μίαν ἐοσιπωμένην πό- λιν καὶ μίαν κατεστραμμένην γέφυ- ραν.

* *

Ο Βασιλεὺς τοῦ καπνοῦ ἐν Ἀμε- ρικῇ ἐπνίγη.

Ἐταξείδευε μὲ τὸ κότερόν του ὁ- περ ἀνετράπη συνεπείᾳ σφοδροῦ ἀνέμου.

Ο πινεῖς, ὀνόματι Μπουχανὲν Ντοῦκ ἀπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διευ- θυγτῆς τοῦ μεγάλου συνδικάτου τῶν καπνῶν ἐν Ἀμερικῇ.

* *

Ἡ Φακίη ἢ ὅποια ἐφόνευσε πρὸ τινος τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ Σ βέι Οτέλ τοῦ Λονδίνου ἠθωώθη. Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀθωώσιν της συνέβαλον ἡ καλλονὴ της καὶ αἱ με- γάλαι σχέσεις τὰς ὁποίας εἶχε μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων.

Εἰς τὸ Μπλουὲ τῆς Γαλλίας ἠτο- κτόνησε ἕνας γέρον 88 ἐτῶν.

Ὄνομάζετο Πέτρος Φεσνὸ καὶ ἦτο ἄλλοτε ἀμπελοποδός.

Ἡ τοκτόνησε διότι δὲν ᾔθελε νὰ εἶνε πλέον βάρος εἰς τὰ παιδιά του.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

Διὰ τὸ τοῦ συστήματος τούτου δύναται ἀσφαλῶς πᾶς τις, ἀρχάριος ἢ ὁ-
πωσδήποτε μεμυημένος ἐν τῇ Λογιστικῇ, δι' ἰδίας μελέτης καὶ ἀσκήσεως,
ἀνευ βοήθειας καθηγητοῦ, νὰ γίνῃ ἀπολύτως κάτοχος τῆς Νεωτάτης Λο-
γιστικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ νὰ φωτισθῇ θαυμασίως διὰ τοῦ ἐκπεμ-
πομένου ἀπλῆτου ἐπιστημονικοῦ φωτός, κερδίζων οὕτως εἰς χρόνον καὶ
χρῆμα, ὥς καὶ εἰς ποσὸν καὶ ποιὸν λογιστικῆς ὕλης καὶ ταῦτα πάντα
ἀντὶ ἐλαχίστης, μηδαμινῆς μᾶλλον θυσίας.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀντὶ δρχ. 110 διαβιβαζομένων διὰ Τραπεζιτι-
κῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐντολῆς Τραπεζῆς πρὸς τὸν Συγγραφέα.
(Ἐμπορικὴν καὶ Λογιστικὴν Σχολὴν Παναγιωτοπούλου Νοταρᾶ 68 εἰς Πει-
ραιᾶ).

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως θα τιμᾶται δρχ. 150. Οἱ ἐγγραφά-
μενοι συνδρομηταὶ καρδίζουσι 40 δρ. καὶ ἐξασφαλίζουσιν ἀντίτυπον.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἀλλαγῆς
τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἶναι τὸ ἐ-
ξῆς· Κατ' αὐτὰς γνωσταὶ κυρίαι τῶν
Ἀθηνῶν ἐδέχθησαν μιὰ ἀγγελία κομ-
φοτάτη ἰδιόρρυθμον καὶ μέσα κατὰ
κομφότατα σκίτσα καπέλλων, κάτω-
θεν δὲ ἡ ὑπογραφή γνωστοτάτης Ἀθη-
ναίας κυρίας τῆς ὁποίας ἀνέκαθεν τὸ
ντύσιμον χαρακτηρίζει μία ἐξαιρε-
τικὴ κομψότης. Τί εἶχε συμβῆ; Ἀ-
πλούστατα ἡ εὐγενικὴ καὶ χαριτω-
μένη Ἀθηναίκα κυρία πῆγε στὸ Παρίσι
καὶ ἐπρομηθεύθη καπέλλα ἐπειδὴ ἔ-
χει τὸ προνόμιον τῆς ἐπιτηδεύουσης,

ἐπάνω σ' αὐτὰ θὰ κατασκευάσῃ μόνη
τῆς ἄλλα, ὥστε νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς
ἡδὴ ἀθρόας ζητήσεις. Αὐτὸ βέβαια
δὲν τὸ κάνει χάριν γούστου ἀλλὰ δι-
ότι πρέπει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κερ-
δίσῃ χρήματα. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ γυ-
ναῖκες ὡς χθὲς ἄγνωστες χωρὶς καμ-
μιὰ ἀνατροφή, χωρὶς κανὲν γούστο
καὶ καμμιὰ ἀδρότητα, αἱ ὁποῖαι ὅ-
μως ἔχουν ἀφθονίαν χρημάτων, θὰ
πληθαίνουν καὶ θὰ διατάσσουν τὴν ἀ-
ριστοκρατίαν καὶ καλομαθημένην κυ-
ρίαν νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ βιαστικὰ τὸ
καπέλλο τους.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Ολίγον κατ' ὀλίγον οἱ παραθερί-
ζοντες σὲ ἐξοχὰς καὶ νησιά ἤρχισαν
νὰ ἐπιστρέφουσιν εἰς Ἀθήνας καὶ πα-
ρατηρεῖται αὐξησὶς πελατείας εἰς ἐ-
λα τὰ κέντρα,

Ἐνα ξενοδοχεῖον τοῦ κρατοῦσε
τὰ σκίπτρα τῆς μόδας, τὰ παρέδω-
σεν εἰς ἄλλον, τὸ ὁποῖον τὸ ἀπόγευ-
μα χρησιμεύει γιὰ σάλλα τσαγιάθ. Ὁ-
λο τὸ ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνί-
ας θεᾶται ἐκεῖ κάθε δράδῳ.

Ἡ κυρίως ἀπλοντυμένες, ἀρκεῖ νὰ
σᾶς περιγράψω τί φοροῦν γιὰ νὰ ἀν-
τιληφθῇτε τί διαφορὰ ἔχουν στήν ἀν-

τιληφίν των ἀπό ὅλες τῆς ἄλλης Α-
θηναίης.

Λοιπὸν φοροῦν φορέματα ἀπὸ
ἐγχώριο πανί, μὲ κεντήματα Ἀττι-
κῆς, εἶδος χωριάτικων πουκάμισων
μὲ μακρὰ μανίκια. Ἐνα ψάθινο κλῶς
ἀπλὸ καπέλλο καὶ παπούτσια λινὰ
χωρὶς τακούνια καὶ ἕνα ταγαράκι
στὰς χεῖρας.

— Εἰσέρχονται σιωπηλῆς μετὰ
τῶν συζύγων τῶν, τρώγουν κατὰ ἐ-
λαφρόν καὶ πολλὰ φρούτα καὶ φεύ-
γουν ἔτι σιωπηλότεραι.

— Μία ἀντίθεσις καταπληκτικὴ
μὲ ἄλλης τάξεως κυρίως αἱ ὁποῖαι
ἐμφαίζονται μὲ φορέματα ντεκολτέ

άπαστράπτοντα από χάνδρες. ζάν, κάπ με γοῦνες και πτερὰ φαντασι και ἐν γένει ἕνα λοῦσο ἐξωφρενικόν.

— Μεταξὺ τῶν πρώτων κυριῶν ποῦ ἀναφέρω συχνάζουν ἐκεῖ ἡ κ. Σταθάτου τὸ γένος Πάλλη, ἡ κ. Ζαρίφη, ἡ κ. και Δις Μάνου, ἡ κ. και Δις Σταθάτου κτλ,

— Μία πρώτη ἐκτάκτως πολύκοσμη εἰς τὰ Διονύσια χθὲς δράδῳ ὅπου ἔπαιζαν τὴν «Κόρη τῆς Ταδέρνας» στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσε ἡ Δις Καντιώτη, ἡ ὁποία ἰδίως στὴν δευτέρα πρᾶξι ἔκανε μία ἐμφάνιση ἀληθινομένητο μετ' αὐτὴν ἀπὸ λαμὲ χρυσὸ και ἡ ὁποία κατέληγεν σὲ δαντέλλα χρυσή· ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ φορέματος ἦτο θαυμασία. Μία δευτέρα ἀπὸ πτερὰ ὁμοιόχρωμη συνεπλήρωνε τὸ θαυμάσιον οὐνολον.

Εἰς τὴν πλατεία διακρίνομεν τὴν Δα Π. Λάμπρου ἡ ὁποία τώρα σήκωσε τὰ μαλλιά τῆς, κάτι χρυσὰ πολυτελῆ μαλλιά κτενισμένα κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικόν.

— Αἱ δεσποινίδες Γ. Νικολαΐδη δύο χαριτωμένες κοπελίτσες πάντοτε ἀπλοντυμένες και μ' ὅλα ταῦτα ἐκτάκτως κομψές.

Ἡ κ.Α. Σχλημάν μετ' αὐτὴν τα μπλε-ρουὰ και μαύρη, ἡ κ. Λούρου μετ' αὐτὴν τα γκρί.

— Σὲ ἕνα θεωρεῖο μία ὥραία Ρουμανὶς ἡ κ. Β. Καλούδη μετ' αὐτὴν τα μαύρο σατὲν και μπερὲ δελουδένιο μαύρο και μποξὰ πολύτιμον ἰνδιάνικον λευκόν.

— Σὲ ἄλλο θεωρεῖον ἔκανε συναγωνισμόν στὴν ὥραία Ρουμανίδα μία Αλεξανδρινὴ γνωστὴ καλλονὴ ἡ κ. Μπόλλα μετ' αὐτὴν τα αἰθέρια ὅλα ἀσημένια και ἴδιο καπέλλα μετ' αὐτὴν τα ὁμοιόχρωμα.

— Στὴν τελευταίαν πρᾶξιν ἦλθε ἡ Δις Μαρίκα Κοτοπούλη. Ὁλων τὰ

μάτια και ἡ προσοχὴ κολλημένα ἐπάνω τῆς, σὰν νὰ ἦτο καμωμένη ἀπὸ μαγνήτη. Ἀπλοντυμένη μετ' αὐτὴν τα χαριτωμένη και μπλοῦζα κρέπ-ντε-σὲν ρόζ. Δὲν πρόφθανε νὰ χαιρετάη, νὰ σφίγγη χέρια, νὰ φιλή, ἀλλὰ ἐφαίνετο κουρασμένη κ' ἐφυγε γρήγορα.

— Ὅσον οὕτω ἀνοίγουν τὰς πύλας των οἱ κινηματογράφοι και αἱ Ἀθηναῖαι θὰ εἶδουν τὴν πλέον θελκτικὴν διασκεδασίν των.

— Τὸ ὥραϊον φύλον ἐν ἐπαναστάσει εἰς τὴν φούργια των παραγγελιῶν τουαλετῶν. Καταφθάνουν τὰ μοντέλλα μετ' ἀφάνταστη πολυτέλεια και σὲ τιμὲς ἀπρόσιτες· διὰ νὰ τὰ μιμηθοῦν ἐδῶ χρειάζεται γιὰ κάθε φόρεμα μιὰ διτρίνα γαρνιτούρες κ' ἔτσι εὐρίσκονται εἰς ἀπόγνωσιν.

— Τὰ Κηφισσιώτικα κέντρα ἔχασαν τὸ πλεῖστον τῆς πελατείας των. Μόνον ἕνα ξενοδοχεῖον ποῦ εἶναι σὲ ρωμαντικὴ θέσιν και ἀνοίξε τώρα τὰς πύλας του, κάθε δράδῳ ἔχει σειρὰν πολυτελῶν Καντιγιάν.

— Κατ' αὐτὰς ἐκδρομὰς πολλὰς, οἱ ἐκλεκτοὶ πηγαίνουν τὸ ἀπόγευμα και πέρνουν τσάι στὸ Τάτοϊ ἢ στὸν Διόνυσον και μετὰ Πόρτο-Ράφτη και γυρίζουν κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας τὴν ποῦ ἔχει φεγγάρι.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Διὰ Θεραπείαν

Καταρροῦ, Στραβισμού (ἀλλοιωθῆναι) Τραχημάτων κ.τ.λ. ἀντιδιδόμεν τὴν τελειάν Κλινικὴν

κ. Σπύλιον Χαράμη
τ. ἱψηφῆ τοῦ ὀφθαλμολόγου
27, Μενάνδρου 27.

Τηλεφ. 654

ΠΕΝΙΕΣ

Τὸ μαύρο φωμί ἀκρίβητεν πρὸ ἐδομάδος.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ βελτιωθῇ και ἡ ποιότης, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὸ φωμί γίνεται ἀπὸ ἀραβόσιτον.

Τὰ αὐτὰ ἐφθασαν αἰσίως εἰς τὴν 1.60 τὸ ἕνα, αἱ δὲ ντομάτες πωλοῦνται κατὰ τὸ γούστο των μαγνηδῶν.

Ενεφανίσθησαν αἰσίως και λαχοί. Ἡ ἐμφάνισις των ἐσημειώθη περὶ τὸ Χρηματιστήριον.

Επωλήθη χθὲς ἕνας ἀντὶ 60 δραχμῶν.

Εἰς τὰς αἰθούσας μερικῶν ξενοδοχείων τῆς πλατείας Ὁμονοίας λειτουργοῦν χαρτοπαίγνια.

Και οἱ ἐνοικοὶ παραπονέονται ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι ὅλη τὴ νύκτα ἀπὸ τὰς φωνὰς των χαρτοπαίκτην.

Μιὰ μοντερινίσουσα δεσποινὶς ἐπέλυσε τὸν ἄρραβῶνα τῆς μετὰ τοῦ μηνστήρος τῆς, διότι τοῦ ἡὸς πολλὰ ἐλαττώματα.

Και ὅταν ἠρωτήθη ποῖα ἦσαν τὰ ἐλαττώματα ποῦ εἶχε ὁ μηνστήρ τῆς ἀπάντησε.

Οὔτε καπνίζει, οὔτε πίνει, οὔτε παίζει χαρτιά!...

Αὐτὰ βλέπετε εἶναι σήμερον ἐλαττώματα.

Τὰ διπλὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων κατηργήθησαν ὁριστικῶς.

Ὡστε θὰ ἔχωμεν και ἀσύρματον τηλεφῶνον.

Ἀς πιστεύσωμεν ὅτι θὰ ἴδωμεν εὐτυχιστέρας ἡμέρας ἀφ' ὧν εἶδαμεν μετὰ τὸ ἐνσύρματον.

Εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ἐκ των 80 μαθητῶν τῆς ζωγραφικῆς οἱ 70 ἀνήκουν εἰς τὸ ὥραϊον φύλον.

Απὸ 1ης Οκτωβρίου ἀρχίζουν πλέον τακτικῶς τὰ μαθήματα των σχολείων.

Τὰ βιβλιοπωλεῖα ποῦ πωλοῦν μαθητικὰ βιβλία κάμνουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας χρυσὰς δουλειάς.

Ἀλλὰ οἱ δυστυχεῖς γονεῖς πληρώνουν ὁλόκληρον περιουσίαν διὰ νὰ ἀγοράσουν τὰ βιβλία των παιδιῶν των.

Ἀφίνομεν τι χρήματα ἐξοδεύονται εἰς τὰ χαρτοπωλεῖα.

Διότι τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὅλης εἶνε μυριάκιθα.

Τὰ κλάσικα ἐξακολουθοῦν ν' αὐξάνωνται και πληθύνονται εἰς τὰς διαφόρους γωνίας των Ἀθηναϊκῶν δρόμων.

Τὰ ὁποία δὲν παραχωροῦνται μόνον εἰς τραυματίας ἀλλὰ και πρόσφυγας.

Τὸ κρῖν ἤρχισε νὰ γίνεαι αἰσθητόν.

Ἐν τούτοις ὅμως τὰ διάφορα ἐξοχικὰ κέντρα διατηροῦν τὴν κίνησιν των.

Χθές τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας ἐδέρετο ἓνα ἄλογο ἀνηλεῶς.

Τὸ ξύλο συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τὰς βλαστημίας τοῦ ἀμαξηλάτου.

Οὐδαίς δὲ ἐσπευσε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ἀτυχὲς ζῖον.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ κάποιος νόμος περὶ προστασίας τῶν ζώων.

Εἰς μερικὰ ζυθοπωλεῖα, γίνεται συστηματικὴ κλοπὴ

Τὰ ποτήρια τοῦ κανονικοῦ μεγέθους ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ ἄλλα προφανῶς μικρότερα.

Δὲν χωροῦν περισσότερο ἀπὸ 40 δρμ. μίαν.

Λαμβανομένου, μάλιστα ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ «γιακᾶ», οὔτε 10 δράμια τὸ ὅποιον 2.50.

Τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τῆς Διευθύνσεως τῆς Αστυνομίας κατακλύζεται καθ' ἑκάστην ἀπὸ πολὺν κόσμον.

Ὁ ὅποιος θέλει νὰ λάβῃ ἄδειες δι' ἐξάσκησιν διαφόρων μικροεμπορίων.

Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα θ' ἀρχίσῃ καὶ ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦν ἐμβολιαστικὸν συνεργεῖον χάριν τῶν μαθητῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμβολιασμὸς τῶν ἐ-Αθηνῶν μαθητῶν διεξάγεται λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαδηττοῦ 29 μαθητικὴν Πολυκλινικὴν.

Ὁ συναικισμὸς τῶν «Ποδαράδων» προ

χωρεῖ καὶ νέα σπίτια προστίθενται διαρκῶς.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ εἴνε ἔτοιμα 1500 σπίτια, ἐντὸς δὲ διμήνου ὁ ἀριθμὸς τῶν θὰ φθάσῃ τὰς 5,000.

Ἡ Εφορεία τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης ἰδρύει ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐσπερινὴν σχολὴν ξένων σχολῶν καὶ Λογιστικῆς διὰ τοὺς φοιτητάς.

Θὰ διδάσκωνται εἰς αὐτὴν Ἀγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά καὶ Λογιστικὴν ὑπὸ δεδοκιμασμένων καθηγητῶν.

Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου, ἐγγραφαὶ δὲ γίνονται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ Πανεπιστημιακῇ Λέσχῃ.

Ἐξαιρετικὰ μέτρα λαμβάνονται διὰ τὴν ἐπάρκειαν καρβούνων τῶν χειμῶνα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἐπισιτισμοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσαγωγὴν καρβούνων καὶ ἐκ τῆς Δαλματίας.

Διὰ Β. Διατάγματος ὁρίζεται μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1923 ἡ διάρκεια τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀειμνηστικῶν γραμματοσήμων τῆς Ἐπικρατείας.

Τὸ Δημοτικὸν Θέατρον πρόκειται νὰ ἐπισκευασθῇ καὶ νὰ ἐξωραίσθῃ.

Ἡ σχετικὴ πίστωσις τοῦ Δήμου ἐξ 11)2 ἑκατομμυρίου θὰ ψηφισθῇ κατ' αὐτάς.

Οἱ ὑπάλληλοι μας ἀρχίζουν νὰ ἀντιγράφουν τοὺς συναδέλφους τῶν τῆς Ἀγγλίας.

Κάποιοι ἀνώτεροι ὑπάλληλος τῆς Παιδείας ἐθεάθη χθὲς εἰς τὴν ἐδὸν Σταδίου, χαιρετῶν πρῶτος μίαν θακτυλογράφον τοῦ ὑπουργείου του.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ σκαυθαλισθέντος συνοδοῦ του διὰ τὴν παραδίξιον τῆς ἱερρχίας, ὁ ὑπάλληλος ἐσπευσε νὰ ἐξηγηθῇ. Ἔτσι γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ ὑπάλληλος θεωρεῖται ὑφισταμένη μόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνακτᾷ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς τιμὰς τῆς γυναικὸς.

Ἐγκρίσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν θὰ κυκλοφορήσῃ μεταξὺ τῶν πληρωμάτων τοῦ στόλου μικρὸν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀφηγήσεις ἐνός ναυτικοῦ αἰχμαλώτου».

Τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου θὰ ἀποτελέσῃ καὶ θέμα διαλέξεων πρὸς τοὺς ναύτας.

Σήμερον εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Μαρουσιοῦ διοργανοῦται συλλαλητήριον διαμαρτυρίας κατὰ τοῦ ἐκπένοντος «θεσίου» τῆς Κηφισιάς.

Θὰ ἐκδοθῇ καὶ ψήφισμα πρὸς τὴν Ἐπανάστασιν, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ διεκτραγωδῇται — εἴνε ἡ κυριολεξία — ἡ ἀθλιότης τῆς συγκοινωνίας.

Καταβάλλονται ἐνέργειαι ὡς ὅργανωθῇ συλλαλητήριον καὶ εἰς τὴν Κηφισίαν.

Τὰ πεζοδρόμια τοῦ ἄστεως ἔχουν ἀνασκαφὴ κυριολεκτικῶς.

Πρόκειται νὰ τοποθετηθοῦν ὑπογείως τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου.

Οἱ παραθερίζοντες ἤρχισαν νὰ συρρέουν πάλιν εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ.

Τοὺς ἐνθαρρύνουν τὰ πρῶτα μηνύματα τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ.

Καινοτομία τεινούσα νὰ διαδοθῇ εὐρέως. Εἰς τῆς λεμονάδας ρίπτονται μερικὲς σταγόνες λικέρ, καὶ ἰδίως κίνας.

Καὶ ἔτσι ἡ λεμονάδα πέρνει ἐντελῶς διαφορετικὴν γεύσιν.

Αὐτὸ τὸ μικροπραγματάκι ὅμως, σημαίνει ἀνατίμησιν τῆς λεμονάδας κατὰ 50 λεπτά.

Μετὰ τὸν Ταχρὰν μπέην, διάφοροι φακίραι πληροφορηθέντες τὴν δόξαν του, κατέκλυσαν τὸ κλεινὸν ἄστυ.

Καὶ αὐτὸ εἰς βάρος τοῦ νοήμονος κοινοῦ.

Οἱ δημόσιοι κήποι ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν τύχην των.

Νομίζομεν ὅτι ὑπάρχει κάπου κάποια Φιλοδασικὴ ἐταιρεία.

—Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας κατεκλύσθη ἀπ' αἰτήσεις ἐνδιαφερομένων πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὸ μονοτάξιον Διδασκαλεῖον Ἀθηνῶν.

—Αἱ περισσότεραι τῶν αἰτήσεων πρὸς ἐρχονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπου, ἐ τούτοις, λειτουργοῦν παρόμοια Διδασκαλεῖα.

ΜΙΧ, Ν. ΚΑ'Ι'ΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πρασσείου 243-5 μμ.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Εν Σκουροχωρίῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Μυρτιάς κ. Ιωάν. Μαζῆ καὶ τῆς ἐκ Σκουροχωρίου εἰδος Εὐγενείας Αθ. Βρυώνη.

Ἰδρύθη ἐνταῦθα μονοτάξιον διδασκαλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται δεκτοὶ ἀποφοιτοὶ τῶν Γυμνασίων. Διευθυντὴς τοῦτου τυγχάνει ὁ ἀξιότ. κ. Χρ. Οἰκονόμου ἐκ Ζυγοθεστίου.

Πρόκειται νὰ ἰδρυθῇ κατ' αὐτὰς, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σ. Μητροπολίτου μας «Σύλλογος Γυναικῶν Ὁρθοδόξιας». Πρὸς τοῦτο ἀναμένεται ὁ Σεβασμιώτατος.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος ἔφερε ἐν φορτηγὸν αὐτοκίνητον, χωρητικότητος τριῶν τόννων. Τοῦτο θὰ εἶνε ὁ ἐπικίνδυνος συναγωνιστὴς διὰ τὰ κέρρα.

Εντὸς τοῦ σιδηροδρόμου ἐκλάπη μία βα-

λίτζα, ἀξίζουσα 15 χιλ. δραχμῶν, ἥτις παρεδόθη εἰς Αθήνας διὰ Πύργον, ἀνταλλαγίσσα δι' ἄλλου ἀντικειμένου, ἀσημένιου ἀξίας.

Δύο ἵπποκλοπαὶ ἐσημειώθησαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἡ μία ἔξωθι τοῦ Κολλυρίου, ὅθεν ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ ἀλωνίου τοῦ κ. Νικ. Ζαφειροπούλου τὸν ἵππον του, (ἀξίας πλέον τῶν 12 χιλ. δρχ.), ἐνῶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκοιμᾶτο αὐτὸς μετὰ δ' κυνῶν· ἡ δὲ ἄλλη ἔξωθι τῆς Μυρτιάς, εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Χ. Καλάκου.

Ἡ ἐν Καράτουλα ἀστυνομία συνέλαβε τοὺς Γεώργιον καὶ Εὐθυμία Γεωργ. Κάζου, (ἀμφοτέρους ἐκ Καράτουλα), κατηγορούμενους ἐπὶ ἀποπείρα φόνου καὶ κλοπαῖς, καὶ τὸν ἐπὶ κλοπαῖς κατηγορούμενον ἐξ Ὠλένης Δρόσον, Αδαμόπουλον.

T. I. K.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893

Κεφάλαιον καταβεβλ. Δρ. 48,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκτελεῖται πᾶσα τραπεζικὴ ἐργασία
Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων

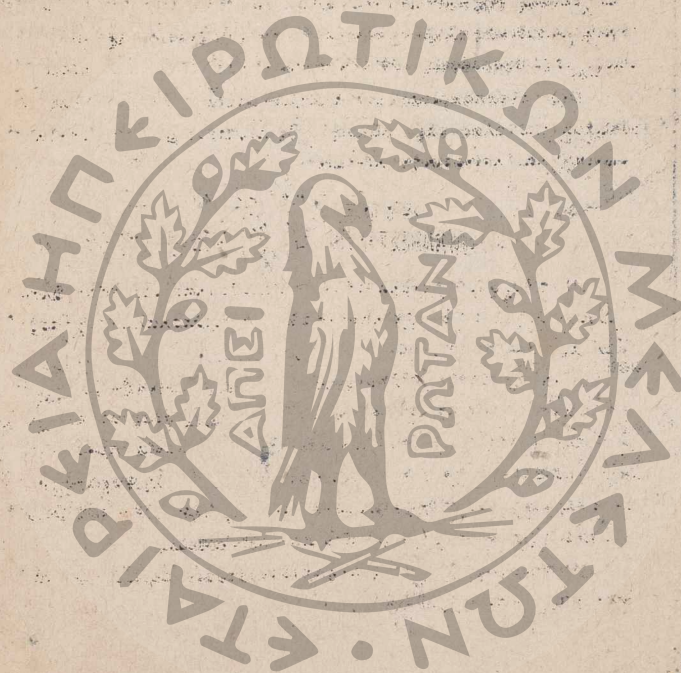
Χρηματιστικαὶ ἐντολαὶ

Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν

Ἑνοικίσεις Χρηματοκιβωτίων

Ταμειυτήριον ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἐτησίως.

Καταθέσεις ὅπως καὶ ἐπὶ προθεσμία

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κνέσκια καὶ τὰ
ἐκπρακτορεία.

«Θησαυρὸς» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Εκδίδεται τακτικῶς καθὲ Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν ποι-
ωνικήν καὶ κοίτην κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΤΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρὸς» ἔσται τῆς ἐπιφλοῦς καὶ τερπνῆς ὁλῆς
τοῦ συνιστάται ὑπὸ πῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοῦ
μάθητὰς καὶ μαθηρίας.

Ο «Θησαυρὸς» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γυναικῶν καὶ πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀνιστάμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἴτε ἀπ' οἰκείας.

Ο «Θησαυρὸς» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκίας νεαῖς καὶ πάλαι.

